

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIII legislatura · primer període · sèrie P · número 2

Ple del Parlament

Sessió 2, primera reunió, divendres 26 de març de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista i compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants 3

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Pere Aragonès Garcia, candidat proposat a la presidència de la Generalitat
201-00001/13 4

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 2.1

La sessió s'obre a les a tres quarts d'onze del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de les vicepresidentes primera i segona i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Ferran Domínguez García.

Assisteix a aquesta sessió tot el Govern en funcions.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat del programa i votació d'investidura del diputat Pere Aragonès García, candidat proposat a la presidència de la Generalitat (tram. 201-00001/13).

La presidenta

Molt bon dia. Vull començar demanant disculpes a la ciutadania i a tota aquesta assemblea de diputats, així com al Govern en funcions que també ens acompanya, pel retard amb què comencem aquest solemne Ple d'investidura. Hi ha hagut un grup parlamentari que ha considerat oportú entrar una reconsideració cinc minuts abans que comencés aquest Ple, després d'haver celebrat la Mesa i Junta de Portaveus, que han hagut de tornar-se a celebrar.

Abans d'iniciar, també, l'ordre del dia em plau saludar en nom de la cambra els presidents del Parlament i els presidents de la Generalitat de Catalunya que avui estan seguint aquesta sessió plenària des d'altres sales del Parlament, que, com que per complir amb les mesures de covid ens trobem a l'Auditori, no poden ser visibles a la tribuna d'autoritats.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista i compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Aquesta legislatura arrenca amb una situació d'anormalitat democràtica, sanitària i també social. S'ha produït un feminicidi, el passat dia 25 de gener, i 292 persones han perdut la vida al Mediterrani en el que portem d'any.

És voluntat d'aquesta presidència no normalitzar ni la violència que patim les dones, ni les dificultats vitals de centenars de milers de persones que es veuen obligades a migrar, ni cap vulneració dels drets fonamentals.

Així mateix, els faig ja avinent les delegacions de vot que han estat admeses a tràmit, d'acord amb l'article 95 del Reglament. Els diputats Teresa Pallarès, Lluís Puig i Eusebi Campdepadros han delegat el seu vot en la diputada Gemma Geis, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I el diputat Ruben Wagensberg ha delegat el seu vot en el diputat Josep Maria Jové, president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. *(Veus de fons.)* Per què em demana la paraula, senyor Martín Blanco?

Ignacio Martín Blanco

Bé, primer a veure si soc capaç de... Bé; gràcies, presidenta. Li demano la paraula per expressar l'opinió del nostre grup davant d'aquesta cambra, precisament pel que deia vostè, pel respecte als diputats d'aquesta cambra sobre la seva decisió de...

La presidenta

Senyor Martín Blanco, no té la paraula per poder fer això. Ho ha fet a la Junta de Portaveus, l'hem escoltat, la Mesa ha pres la seva deliberació.

I així, comença ja, sense més dilació, aquest Ple d'investidura.

Gràcies.

(Veus de fons.) Senyor Martín Blanco, no té la paraula per fer una explicació del que ja ha fet en l'àmbit oportú, que era el de la Junta de Portaveus. *(Veus de fons.)* No

està previst que li doni la paraula per fer una explicació del que ja ha fet a la Junta de Portaveus. *(Veus de fons.)* Perfecte, ja li he fet avinent que no té la paraula.

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Pere Aragonès Garcia, candidat proposat a la presidència de la Generalitat

201-00001/13

L'únic punt a l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària és el debat del programa i la votació d'investidura del diputat Pere Aragonès Garcia, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

I d'acord amb l'article 149.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, el debat d'investidura comença preceptivament amb la lectura de la resolució de la presidenta del Parlament, en què es proposa el candidat a la presidència de la Generalitat.

Li prego al secretari primer que doni lectura, si us plau, d'aquesta resolució.

El secretari primer

Gràcies, presidenta. «D'acord amb l'article 4 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, havent consultat els representants dels partits i grups polítics amb representació parlamentària, proposo a la cambra el diputat Pere Aragonès Garcia com a candidat a la presidència de la Generalitat.

»La presidenta, Laura Borràs i Castanyer.

»Palau del Parlament, 24 de març de 2021.»

La presidenta

Moltes gràcies, secretari. A continuació, el candidat proposat, el senyor Pere Aragonès Garcia té la paraula, sense límit de temps. Endavant, si us plau.

(Aplaudiments.)

El candidat a la presidència de la Generalitat (Pere Aragonès Garcia)

Moltes gràcies. Molt honorable presidenta del Parlament; honorables membres del Govern sortint; benvolguts companys i benvolgudes companyes; benvolgudes diputades i benvolguts diputats; autoritats, expresidents de la Generalitat, expresidents i expresidents del Parlament; ciutadanes i ciutadans de Catalunya, molt bon dia a totes i a tots. Molt bon dia a totes e a toti, de tot eth país, damb veus e orígenes diuèrses, que demòstren era nòsta riquesa e subertot era nòsta voluntat de construir un projecte de futur compartit.

Comparec davant de tots vostès per presentar la meva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya, per explicar-los quin és el meu projecte, quin Govern vull, com vull governar i com m'agradaria transformar el país per superar les múltiples crisis que patim. Comparec davant de tots vostès per presentar la meva candidatura a la presidència de la Generalitat de Catalunya. Estic preparat i tinc tota l'energia per afrontar el conjunt d'urgències que ens exigeixen, sense més dilació, disposar, després de massa mesos d'interinitat forçada, d'un govern fort, estable, eficient i ambiciós.

La nova Generalitat republicana que vull encapçalar serà un govern que estarà al costat de la gent per superar conjuntament la difícilíssima situació que viu el país. I serà un govern amb tota la creativitat, amb tota la innovació, amb tota la voluntat de canvi, per transformar el país, construint una nova Catalunya, que volem que sigui pròspera, justa, feminista, verda i plenament lliure.

Deixeu-me començar agraint-vos la predisposició, a totes les diputades i a tots els diputats i a la ciutadania que ens està seguint, a escoltar-me. La disposició a oferir-me l'oportunitat de presentar-vos la proposta de govern transformador que vull encapçalar, perquè tenir la voluntat d'escoltar és una condició necessària si volem entendre'ns; identificar allò que compartim i tot allò que hem de ser capaços de

superar per arribar a un acord sòlid i estable per fer avançar de nou el país. Per fer-lo avançar, per transformar-lo i per fer-lo plenament lliure. Gràcies per voler escoltar-me.

Jo ho faré també en el torn de rèplica, amb tota l'empatia i amb tota la voluntat de millorar la proposta que els presentaré aquest matí, de cara a la nova etapa que el país necessita obrir. Els escoltaré atentament, amb absoluta voluntat de suma, a partir de les seves aportacions. Perquè estic convençut que com més amplis, plurals i diversos siguin els punts d'entesa, millor resposta donarem al conjunt de la ciutadania de Catalunya, a tots els catalans i catalanes, sense cap mena d'exclusió. Avui som aquí per a això: per escoltar, per proposar, per entendre'ns, per arribar a acords el màxim d'amplis possible per començar a donar forma a la nova Generalitat republicana.

I amb aquesta finalitat, els parlaré amb tota la franquesa i amb tota la claredat, com he fet sempre. Perquè si volem arribar a acords, més enllà d'escoltar-nos i d'estar predisposats a entendre's, crec que tots i totes ens hem d'explicar amb tota l'honestat i amb absoluta transparència. Dirigint-me a tots vostès, em dirigeixo també a la ciutadania de Catalunya, perquè és a ells a qui ens devem i perquè és *amb ells* amb qui vull establir el meu compromís de govern per aquesta legislatura. Per això, ho deixaré clar d'entrada, sense més dilació; el Govern que vull encapçalar tindrà tres objectius clars i diàfans: afrontar amb total determinació les urgències i desigualtats socials que patim i que la pandèmia ha agreujat; impulsar la reconstrucció econòmica, encaminada a assentar les bases d'un nou model productiu que mesuri la seva fortalesa en termes de prosperitat i de benestar per tothom, i encaminar la resolució del conflicte polític amb l'Estat, fent inevitable l'amnistia i l'autodeterminació.

Donar resposta a l'emergència social de forma immediata. Impulsar la reconstrucció econòmica transformadora i resoldre el conflicte polític amb l'Estat. Aquests són els compromisos que adopto presentant la meva candidatura a la presidència de la Generalitat. I aquests són els compromisos pels quals m'agradaria que se m'avalués si avui compto amb la seva confiança.

No serà fàcil, en soc conscient. Els reptes són immensos. Però sé que aquests objectius no deixen de ser uns grans objectius de país. Que tots i totes, amb les nostres diferències, volem resoldre. Per això, hem de ser capaços de trobar sortides conjuntes, propostes compartides. Hem de ser capaços de construir consensos que ens enforteixin com a societat, i això només ho podem fer des de la política –l'art de treballar, d'entendre, d'arribar a acords amb aquell amb qui discrepes. Crec que aquesta és la nostra responsabilitat davant de la ciutadania si volem actuar en conseqüència. I no tenim més temps a perdre.

He començat la intervenció identificant els objectius generals de la legislatura, que crec que molts de nosaltres compartim; si més no, amb una àmplia majoria dels que som aquí. I a partir d'aquests objectius, em dirigiré a vostès i al conjunt de la ciutadania del país amb l'objectiu de convèncer-los perquè em facin confiança.

Els parlaré de com entenc el país; de com entenc Catalunya i de per què proposo obrir una nova etapa. Els parlaré de com serà i de com governarà la nova Generalitat republicana. I els parlaré de futur i dels compromisos que adoptarem en aquesta legislatura per fer-ho possible. Els intentaré convèncer de per què fa falta un govern orientat a l'esquerra, que busqui una sortida de la crisi en clau transformadora i que treballi de manera inequívoca pel bé comú.

Els intentaré convèncer de per què fa falta un govern que entengui i es comprometi a fer que la resolució del conflicte entre Catalunya i l'Estat espanyol passi inevitablement per l'amnistia i per l'autodeterminació; passi inevitablement per un referèndum d'independència per la llibertat de les preses i els presos polítics i el lliure retorn de les exiliades i exiliats. I els intentaré convèncer de per què necessitem un govern que sàpiga utilitzar la força que ens dona haver superat per part de les forces independen-

tistes, per primera vegada, la frontera del 50 per cent de vots, per avançar amb tota fermesa cap a la república catalana.

A partir d'aquí, comencem. Tinc i em mou una concepció republicana del país; una concepció republicana del valor que donem a la idea de ciutadania, a la idea de catalanitat, a la idea de nació, defugint els visques, els himnes i les banderes, com va dir Joan Fuster, i, alhora, ancorant-nos amb tota la determinació en el valor de la llibertat, de l'equitat i la solidaritat com a elements constitutius d'una ciutadania plenament empoderada i emancipada. Avui, ser català, ser catalana, en bona part és això: és voler formar part d'un projecte de futur col·lectiu, compartit, per construir una societat millor, més justa i moguda per la recerca de l'equitat i la igualtat d'oportunitats; una societat de drets i llibertats, amb una ciutadania amb un marcat compromís cívic i social; una societat oberta i plural, on tot el món, vingui d'on vingui, hi és benvingut. Avui, ser català, ser catalana, sense cap mena de dubte, parteix d'una adscripció nacional moderna que no viu de reminiscències històriques ni que mira orígens, sinó que assenta la seva fortalesa en la construcció d'un projecte de futur compartit que en bona part passa per la recerca del bé comú. I això és el que ens enforteix, és el que ens cohesiona i és el que ens fa imparables com a societat.

No hi ha una forma única ni una única forma bona d'acostar-se en aquesta idea de catalanitat, no és patrimoni exclusiu de ningú, com tampoc ningú té el patrimoni de les polítiques d'esquerres. De fet, aquesta és la seva fortalesa. Jo m'aproximo, com és sabut, des d'una proposta independentista, perquè crec sincerament que construir aquest futur de prosperitat compartida exigeix disposar de les eines d'un estat independent. Per mi, la llibertat nacional i la justícia social van de la mà, són dues cares de la mateixa moneda. I entendre això explica per què soc independentista, explica per què soc d'esquerres, com, de fet, ho és una creixent majoria de la societat catalana. Hi ha qui s'aproxima a la idea de catalanitat, de nació, de ciutadania des d'altres plantejaments i propostes polítiques que són perfectament legítimes, però que per mi són del tot insuficients perquè no garanteixen el procés que ambiciono per a Catalunya. Però, malgrat això, estic convençut que compartim la idea que Catalunya és una nació i que ens mou construir un futur millor per a tota la ciutadania que s'hi vulgui sumar.

Per això crec que tots i totes hem de fer nostre i hem de revitalitzar aquell vell eslògan de «Catalunya, un sol poble». Perquè, malgrat les diferents propostes polítiques que tenim, malgrat les divergències, la immensa majoria dels representants d'aquest Parlament compartim que Catalunya és una nació, i aquest mínim comú denominador no el podem deixar perdre, ens hi va la cohesió del país, de la societat. Afirmar que som una nació i que som un sol poble és l'antídot que tenim davant dels discursos de la por i de l'exclusió que tant de mal han fet aquests últims anys. Per això, afirmar que som una nació i que som un sol poble ha de ser la base de qualsevol projecte de futur compartit per a Catalunya. Aquesta és la garantia de no deixar ningú enrere i que ningú se'n senti exclòs, amb independència de quina sigui la proposta política que tots i cadascun de nosaltres proposem. Crec que aquest és un bon punt de partida, el reconeixement de Catalunya com a nació i la idea de Catalunya com un sol poble.

Catalunya no és tan sols una realitat administrativa ni el traçat d'uns límits, d'unes fronteres sobre un mapa, ni una simple descentralització. Catalunya és una nació i un sol poble, dos consensos històrics que continuen vigents i que han de guiar en tot moment la nostra acció política. Personalment, sempre ho he tingut molt en compte, i la meua voluntat és que aquests dos conceptes juguin, si em feu confiança, un paper neuràlgic del que vull que sigui la meua etapa com a president de la Generalitat. Perquè, de fet, la meua idea de república catalana no és altra que la d'una Catalunya amb un reconeixement nacional ple i amb una ciutadania que, al marge del seu origen, al marge de la llengua que parli, al marge de les seves creences, al marge de la seva situació administrativa de si té o no té papers, comparteix

un mateix projecte de futur. En definitiva, una nació és la seva gent, tota la seva gent, amb els seus projectes, les seves angoixes, les seves necessitats, les seves frustracions i amb els nostres defectes, però, sobretot, amb les esperances, les il·lusions i els compromisos del conjunt de la ciutadania.

No descobreixo res de nou. Aquesta concepció republicana i de progrés de la nació catalana ve de lluny, un fil roig republicà que arrenca amb Pi i Margall i encadena Valentí Almirall, Roca i Farreras, Gabriel Alomar, Rafael Campalans i Rovira i Virgili; un fil roig republicà que s'entrellaça amb Salvador Seguí, Francesc Layret i Joan Peiró, amb Serra i Moret i amb Josep Pallach; que es fan seus els presidents Macià, Companys, Irla i Tarradellas, però també de pioneres del republicanisme, com Natividad Yarza, Justa Goicoechea, Consol Noguera, Fidela Renom o Esperança Martí, la primera alcaldessa i les primeres regidores de Catalunya escollides democràticament. Aquest és el fil roig que uneix Joan Fuster i l'enyorat Paco Candel, el fil roig de Montserrat Roig i de Maria Aurèlia Capmany, de Josep Benet i Josep Fontana. Aquest és el fil roig del meu republicanisme, i el meu objectiu és donar continuïtat al projecte polític de progrés i de llibertat que van imaginar, que imaginem per al nostre país.

M'imagino i vull un país que tingui clar que sense igualtat no hi ha llibertat, i això passa per assegurar que tothom és igual de lliure, que no hi ha cap poder amb capacitat d'imposar-se sobre els altres ni de dominar la ciutadania; que passa per garantir que tothom gaudeix de les condicions materials que fan possible dir que som ciutadanes i ciutadans lliures. I també passa per entendre que la llibertat individual no és plena si no es permet la llibertat col·lectiva.

M'imagino avui un país on la fraternitat sigui un element indissociable de la veritable llibertat econòmica. No hi ha llibertat econòmica amb unes relacions laborals desiguals i quan s'obliga a triar entre precarietat o pobresa; no hi ha llibertat econòmica quan els oligopolis exerceixen una posició de domini que condiciona i limita treballadors, emprenedors, professionals i petits empresaris. Per això defenso la intervenció pública mitjançant la regulació i mitjançant el paper actiu de les administracions públiques en el mercat, com a operadors en el mercat, per corregir la tendència natural dels mercats a crear posicions de domini que adulteren la llibertat econòmica.

M'imagino avui un país feminista, perquè sense sororitat no hi ha llibertat. Hem d'erradicar d'una vegada per totes totes les discriminacions, violències i silencis còmplices que les acompanyen; hem d'enterrar el patriarcat si volem ser una societat realment lliure on el 50 per cent de la població deixin de ser ciutadanes de segona pel sol fet de ser dones. És imprescindible comprometre'ns en el canvi cultural i de sistema econòmic que comporta incorporar el feminisme com un dels fonaments de les nostres accions i decisions polítiques.

M'imagino avui un país que entengui que hi ha moltes maneres d'estimar, moltes, moltíssimes, i que totes elles tenen dret a construir un futur, a construir famílies.

M'imagino i vull un país ecologista, compromès amb la preservació del medi ambient i la biodiversitat, i amb la lluita contra el canvi climàtic; sense demora i sense cap excusa, perquè l'emergència climàtica no espera. I que abordi amb ambició la transició ecològica, que ha de ser una transició justa perquè representi més oportunitats per a la majoria. Perquè garantir la continuïtat del planeta no ha de ser un privilegi que beneficiï a uns pocs, sinó que ho farem entre tots o no ho podrem fer.

M'imagino i vull un país que construeixi nació, que construeixi comunitat política des de la pluralitat d'orígens i de llengües que ens enriqueix, on el racisme no hi tingui lloc i on el català recuperi el paper central de llengua de trobada i com a font de cohesió i progrés social que ha jugat històricament.

M'imagino, avui, un país europeista, que busqui construir futur compartit amb tots els pobles i nacions d'Europa, perquè amb tots ells compartim els valors de llibertat, igualtat, justícia, progrés, pau, solidaritat, tolerància i diversitat. Un país que

miri al món i participi de la gestió dels reptes globals. Perquè avui el món és més petit que mai i necessitem una política internacional pròpia de defensa dels nostres interessos i dels nostres valors.

M'imagino i vull un país que estimi la seva gent i es fixi com a prioritat la felicitat de la seva ciutadania. Un país que pensi en gran, que sigui ambiciós, que superi el victimisme en cercle que ens fa petits. Un país que ens faci sentir orgullosos. En paraules de Joan Miró: «Nosaltres, els catalans, creiem que sempre hem de tocar de peus a terra si volem fer salts per l'aire sense caure. El fet que jo torni a la terra de tant en tant em permet de saltar al més amunt possible.» Crec que aquesta idea de país, avui, és possible, és imprescindible. Per això estic convençut que aquests ideals republicans han de guiar la nova etapa i han de servir per superar les múltiples crisis que afecten el país i com les volem afrontar des de la nova Generalitat republicana.

Em referia, a l'inici, als objectius clars i diàfans del govern que vull encapçalar: afrontar les urgències i lluitar contra les desigualtats; impulsar la recuperació econòmica i encaminar la resolució del conflicte polític amb l'Estat. Començo amb les urgències i la lluita contra les desigualtats.

Crec que tots i totes coneixem perfectament la situació de crisi que pateix el país. La crisi sanitària provocada per la covid-19 ha desencadenat una profunda crisi social i econòmica i una silenciada crisi emocional. I a aquestes crisis –a la crisi social i econòmica, a la silenciada crisi emocional– hi hem de sumar la crisi democràtica que amenaça de cronificar-se. Són crisis ben reals, persistents i profundes, que s'encavalquen, que s'interrelacionen i que cal abordar des d'una perspectiva global per respondre a la complexitat que les envolta.

Tots coneixem la realitat de la crisi sanitària. Ara fa una mica més d'un any vam detectar el primer cas de covid-19 a Catalunya. Des d'aleshores no hem deixat de lluitar ni un sol instant per derrotar un virus que s'ha emportat més de 21.200 persones a Catalunya i que, malgrat que cada vegada el tenim més controlat, continua sent una gran amenaça per a les nostres vides. Gràcies a l'experiència que hem anat acumulant i especialment gràcies a l'esforç del personal sanitari, cada vegada les onades són més curtes i provoquen menys víctimes. Però les dades actuals ens recorden que no podem relaxar-nos ni un sol instant davant d'un virus que ha canviat les nostres vides.

La campanya de vacunació ens acosta a la immunitat de grup, però malgrat tenir-ho tot a punt per poder arribar a administrar fins a 500.000 vacunes per setmana, com sabeu, ens falta el més important: disposar de més dosis. Tenim els espais, tenim els professionals, tenim els mètodes de comunicació amb la ciutadania, i només falta que arribin les vacunes suficients. És importantíssim que l'Estat i la mateixa Unió Europea resolguin d'una vegada els problemes amb les empreses farmacèutiques per poder donar a la campanya de vacunació l'impuls que necessita i així contribuir a millorar la situació epidemiològica i alleugerir-ne l'impacte social i econòmic. Com més lents anem amb la campanya de vacunació, més mesos queden de restriccions i de limitació de l'activitat social i econòmica, i això dificulta la recuperació d'una crisi molt profunda, que, a diferència de les anteriors, ve provocada per un xoc extern a l'economia però que té un impacte molt profund, tant en termes de pèrdua de llocs de treball com de caiguda del producte interior brut.

A Catalunya, avui, hi ha més de mig milió d'aturats. Cent cinquanta mil llars tenen tots els seus membres a l'atur. L'increment de l'atur s'ha focalitzat especialment en els sectors socials que ja patien abans de la pandèmia, nivells més alts de precarietat i vulnerabilitat. Segons la darrera enquesta de població activa, la taxa d'atur a Catalunya és del 13,9 per cent, 3,4 punts percentuals més que fa un any: 13,9 per cent. En dones és del 15 per cent, quatre punts percentuals més que fa un any. I en joves de setze a vint-i-quatre anys, del 38,1 per cent, 11,9 punts percentuals més que fa un any.

Ja partíem d'uns nivells massa elevats, insuportables, de pobresa i de desigualtat. I els efectes de la pandèmia estan provocant una crisi social que cal atendre de forma urgent. Aquesta és l'esquerda que no para d'eixamplar-se. Aquesta és la crisi que està dividint Catalunya. Aquesta és la divisió que hem de combatre, sense demores, sense interinitats, amb totes les funcions i amb totes les eines.

Aquesta situació de precarietat i desigualtat creixent es tradueix en que moltes llars i famílies tenen dificultats per mantenir-se en el seu habitatge, per alimentar-se de forma correcta i suficient, i esdevé un accelerador de situacions de vulnerabilitat que s'han anat escampant arreu dels pobles, de les ciutats, dels barris del nostre país; situacions que són molt visibles, però que també n'amaguen moltes altres d'invisibles, i ho tenim arreu.

També hem de fer front a una crisi emocional. Segur que m'ho han sentit a dir altres vegades. Per molts, l'any 2020 ha estat el pitjor any de les nostres vides. S'han perdut familiars i amics; s'han perdut feines i s'han tancat empreses. Per protegir-nos, les nostres relacions personals s'han vist interferides per mascaretes, per massa distància, mitjançant pantalles i amb massa llunyania. I això té un impacte emocional enorme. Per a moltíssima gent, el seu projecte de vida s'ha aturat. Per molts i moltes joves, la pandèmia ha esborrat els seus projectes de futur i provoca angoixa, desmotivació i apatia en l'etapa més vital de la vida. Moltes famílies han posposat tenir fills, i això pot agreujar una ja de per si preocupant crisi demogràfica, que posa en risc la viabilitat del nostre sistema de benestar, tal com l'hem entès fins als nostres dies. I molts avis i moltes àvies han vist agreujada la seva solitud, en un moment de por i de temor davant d'una pandèmia que els ha situat com un dels col·lectius més vulnerables; una soledat que és un dels mals de la nostra societat contemporània. Necessitem regenerar les esperances i expectatives de futur. Necessitem que la gent recuperi la confiança i la vitalitat. Necessitem que mai més ningú es quedi enrere ni es senti sol. Ningú enrere, ningú que es quedi sol.

Per contra, la pandèmia ha fet emergir el bo i millor d'aquest país; uns professionals dels serveis essencials compromesos, que han arriscat la seva vida per tots nosaltres. La solidaritat present, la solidaritat comunitària present en els nostres pobles i en els nostres barris; la innovació, la ciència i el talent posats al servei de defensa de la salut i de defensa de la vida; el sentiment de comunitat que ens ha fet assumir col·lectivament sacrificis quotidians per protegir els nostres veïns, els nostres familiars, els nostres amics, companys de feina o d'estudi; el valor impagable d'allò que és compartit, d'allò que és comú, d'allò que és públic, d'allò que és essencial.

He parlat de les urgències i les desigualtats, de les crisis provocades per la covid-19, i a totes aquestes hi hem de sumar la crisi democràtica provocada per la incapacitat de l'Estat espanyol de donar una sortida política a la voluntat majoritària dels catalans i les catalanes de decidir pacíficament, democràticament i lliurement el futur polític del país.

La resolució del conflicte és, doncs, com deia a l'inici, un dels objectius clars del govern que vull encapçalar. Recordem els objectius: atendre les urgències, combatre les desigualtats, impulsar la reconstrucció i, com deia, resoldre políticament i democràticament el conflicte entorn de la relació entre Catalunya i l'Estat espanyol.

Volem que el conjunt de la ciutadania esculli, mitjançant un referèndum d'autodeterminació, quina és la millor via per generar benestar i prosperitat per tothom, per millorar la vida de tots i totes, on els que estiguem a favor i els que estiguin en contra de la república catalana ens puguem manifestar i puguem debatre amb la mateixa llibertat. Crec que és una forma justa, democràtica, senzilla de voler resoldre el conflicte, perquè l'alternativa que fins a dia d'avui proposa l'Estat, l'alternativa de la judicialització i la repressió, lluny de resoldre res, agreuja els dèficits i les mancances del sistema democràtic espanyol. Mentre no es resolgui democràticament el conflicte entre l'Estat espanyol i Catalunya, la democràcia estarà en crisi. I a aquesta crisi, avui hi hem de sumar l'amenaça que representa la irrupció de la ultradreta

desacomplexada al Parlament; formacions que cultiven l'odi. Per això ens oposarem sempre al seu discurs de la por i la discriminació. I no descansarem fins a aconseguir apartar el feixisme i el racisme de les institucions i de la societat catalana.

Davant de totes aquestes crisis, ha arribat l'hora d'obrir una nova etapa, de reescriure el guió dels últims anys, a partir del que van expressar a les urnes el conjunt de catalans i catalanes el passat 14 de febrer. Som una majoria inapel·lable d'esquerres i de progrés. Som una majoria inapel·lable a favor de l'amnistia i de l'autodeterminació. Som una majoria inapel·lable a favor de la república catalana.

Aquesta és la voluntat majoritària de la ciutadania de Catalunya expressada a les urnes. I el que ens correspon a tots els que compartim aquestes idees és fer realitat aquesta voluntat, a través d'un govern ampli, fort, cohesionat, plural i amb una majoria parlamentària sòlida.

Avui, en aquest Parlament, hi ha una àmplia majoria d'esquerres i progressista que vol una sortida a la crisi en clau transformadora. I, avui, aquest Parlament pot impulsar un govern que treballi de forma inequívoca pel bé comú. Avui, en aquest Parlament, som una àmplia majoria parlamentària que sap que la resolució del conflicte entre l'Estat espanyol i Catalunya passa inevitablement per un referèndum, i que la llibertat dels presos i el retorn de les exiliades i els exiliats és imperatiu. I avui, aquest Parlament pot impulsar –avui, aquest Parlament pot impulsar– un govern que treballi de forma incansable per l'amnistia i per l'autodeterminació. Avui, en aquest Parlament, som una àmplia majoria, com mai abans, a favor de la independència de Catalunya. I avui, aquest Parlament pot impulsar un govern –avui, aquest Parlament pot impulsar un govern– que sàpiga utilitzar la força que ens dona haver superat per primera vegada el 50 per cent dels vots per avançar amb tota la fermesa i amb tota la solidesa cap a la república catalana. Ningú té majoria absoluta, però sí que hi ha una voluntat majoritària a favor d'un govern liderat per l'independentisme d'esquerres, liderat per Esquerra Republicana, que agafi el compromís de transformar el país i d'iniciar d'una vegada per totes la fase de resolució del conflicte amb l'Estat. Aquests, com he dit a l'inici, són els meus compromisos.

Ningú té majoria absoluta. I això ens obliga a arribar a acords que beneficiïn el conjunt de la ciutadania de Catalunya, com vam saber fer amb l'acord de pressupostos el 2020, centrant-nos en els objectius compartits, centrant-nos en els nostres denominadors comuns, que hi són, que són molts i que en el fons són la clau per superar el conjunt de crisis que avui frenen el país.

Si volem obrir una nova etapa, si no volem malmetre l'oportunitat històrica de fer la sacsejada que el país necessita, tots i totes hem de superar les malfiances amb qui compartim projecte i trajecte. La millor manera de superar les malfiances és sortir de la zona de confort i treballar conjuntament.

Tenim l'oportunitat d'impulsar un govern fort, plural i estable per iniciar una nova etapa de progrés, de justícia social i de llibertat; un govern amb tota la força, responsabilitat i legitimitat insubstituïble i indelegable que li atorga ser fruit d'unes eleccions democràtiques que han mostrat un país divers, però amb grans idees compartides que ens cohesionen.

Per això vull agrair a la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar els esforços, l'empatia i la generositat mostrada per arribar a un acord d'investidura i el compromís d'implicar-se durant la legislatura. Sé també que això dependrà de la concreció i el compliment dels compromisos que hem adquirit i des d'ara mateix treballaré per ferlos realitat.

Vull agrair la generositat de la CUP i la seva predisposició a l'acord. Hem parlat, ens hem escoltat, ens hem entès; no és fàcil el pas que s'ha fet i ho agraeixo profundament, perquè estic convençudíssim que és una molt bona notícia que la CUP sumi esforços per ajudar-nos a transformar el país.

Sé que no és bo personalitzar, i menys en un partit amb la tradició política de la Candidatura d'Unitat Popular, però, benivolguda Dolors, deixa'm donar-te les gràcies

públicament perquè sense la implicació de la CUP estic convençut que no seria possible iniciar el canvi que el país necessita.

Amb l'acord amb la Candidatura d'Unitat Popular posem la primera pedra de la nova Generalitat republicana, una generalitat que vol ser el Govern de les lluites compartides, el Govern que es fa seus i vol avançar a partir dels grans consensos que mouen la societat catalana.

Però aquesta és només la primera pedra. Per això avui estenc de nou la mà a la resta de formacions amb qui compartim els objectius d'afrontar amb tota la força i sense més demora les urgències socials, la reconstrucció econòmica del país i la resolució del conflicte amb l'Estat. Especialment a Junts, però també a En Comú Podem, a qui espero convèncer al llarg del dia d'avui en el marc d'aquest debat d'investidura.

No serà fàcil, ho sé, però crec que el que he explicat fins ara, i sobretot el que explicaré, quan detallem les prioritats i compromisos del Govern que vull liderar, amb tots els matisos que calguin, pot ser assumit per totes les parts si realment hi ha voluntat d'acord, si realment hi ha voluntat d'entesa. Estic convençut que hi és, aquesta voluntat, ara només cal trobar-la. Tots hem de sortir de la nostra zona de confort. I quan dic «tots» també em refereixo a Esquerra Republicana de Catalunya. I també em refereixo a mi mateix. És important fer-ho si volem impulsar un govern de coalició plural i divers com ha volgut la ciutadania de Catalunya mitjançant el seu vot. Per part nostra no quedarà. Sortirem de la zona de confort perquè som conscients del moment transcendent que vivim com a societat, que vivim com a país.

En els propers anys, i m'atreviria a dir que en els propers mesos, ens juguem el futur de les properes generacions. Per això fem un pas endavant, per la necessitat de governar i superar aquest moment de crisi, i sobretot per fer-ho impulsant el canvi i la transformació que Catalunya necessita.

Hem de posar les bases de la reconstrucció econòmica i social del país, hem de passar de la fase de repressió a la de resolució del conflicte. I això vol dir que hem de ser capaços de construir i avançar a partir de grans consensos. Per això destinaré tots els meus esforços i energies a bastir aquests grans acords, des de la fermesa de les meves conviccions i amb altes dosis d'empatia.

Ho faré. I ho faré buscant la complicitat de tots, també la d'aquells que legítimament decideixen quedar-se a l'oposició malgrat que compartim propostes i objectius. Ho faré, no deixaré d'insistir-hi, perquè crec realment que construir acords és bo per al país, perquè som una nació i som un sol poble.

De fet, crec que tots hem de ser capaços d'evitar diàlegs de sords que no aporten res, que no ens porten enlloc. Intercanviem idees, intercanviem punts de vista, confrontem-nos amb tot l'atreviment i amb tota l'energia, però fem-ho sempre amb voluntat constructiva, fem-ho des de la complicitat dels que compartim una mateixa idea bàsica de país. Defugim el diàleg de sords, reescrivim el guió, parlem, escoltem, enraonem. Si optem per la comoditat del maximalisme, hem de ser conscients que només contribuïm al bloqueig del país. I crec que ja és hora de que Catalunya torni a avançar de nou; és hora d'obrir una nova etapa on avancem a partir dels grans consensos, de les lluites compartides. Si ho fem junts, tenim molta més força.

Els proposo construir una nova generalitat republicana amb una visió inequívocament progressista i d'esquerres, motivada per la recerca constant de la innovació i de la transformació, amb la vocació de servei públic entre cella i cella, que busqui sempre una governança participativa i transparent, que tingui un lideratge distribuït i honest, que pensi en gran i que ens ajudi a recuperar la confiança en el futur, i que tingui un compromís *infranquejable* amb la república catalana.

Aquests són els principis bàsics d'una nova Generalitat republicana, que ha de ser un govern al costat de la gent, radicalment feminista, ecologista i democràtic. Hem de ser disruptius, imaginatius, innovadors, trencant amb la continuïtat, dissenyant un govern que aposti per una estructura nova, moderna, adaptada als reptes actuals, que s'enforteixi a partir de la cooperació i del treball en equip i que estigui

present arreu del territori. I hem de ser un govern que ho comuniqui tot, amb la màxima agilitat i claredat, per arribar a tothom, des de la proximitat, per generar confiança i generar seguretat. Quan dic que hem d'arribar a tothom em refereixo a tot el país, a tots i cadascun dels seus ciutadans i ciutadanes.

En els darrers anys la situació econòmica, política i social ha fet que una part de la ciutadania s'hagi desafectat respecte de les institucions catalanes. Ha passat en altres democràcies, però a casa nostra ho ha fet amb peculiaritats pròpies. S'ha de recompondre la confiança i el reconeixement. Vull governar per a tothom, independentment de com pensi i com es senti. Vull drets per a tothom. Vull ser el president de totes les catalanes i de tots els catalans.

Hem de ser també un govern que no pensi en el curt termini, que governi amb visió de futur. I això vol dir entendre que ens tocarà prendre decisions difícils, algunes de les quals no aportaran un resultat immediat, però sense cap mena de dubte són les millors decisions per al futur del país. Vull un govern modern, avançat, que estigui al costat de la gent; un govern que defugui la mera gestió tecnocràtica i la buidor populista; un govern de transformació que torni l'exigència a la política, que toqui de peus a terra, assumint compromisos ambiciosos i de mirada llarga, que puguin ser avaluats periòdicament; un govern que no tingui por de retre comptes, perquè aquesta és la millor manera d'avançar i de progressar: avaluar-nos i actuar amb la màxima transparència.

En conseqüència, com és públic, em comprometo a sotmetre'm a una qüestió de confiança a la meitat de legislatura per avaluar-nos, per renovar els acords i per reforçar l'estabilitat del Govern. L'objectiu, en definitiva, és canviar inèrcies, trencar amb «això s'ha fet sempre així», construir de nou, iniciar una etapa de transformació profunda del país des del minut u de legislatura. Per això ens fixem l'objectiu de respondre al conjunt de crisis que tenim al davant amb quatre transformacions: la transformació socioeconòmica, la feminista, la verda i la democràtica.

Aquests són els quatre eixos a partir dels quals estructurem els compromisos de la meua proposta de govern; els quatre eixos amb els quals vull donar resposta a les prioritats del Govern que he marcat des de l'inici: l'emergència social que tenim com a país, la transformació del model productiu i la resolució del conflicte amb l'Estat. Hi vull fer molt d'èmfasi, és una proposta oberta, permeable, que espera que les aportacions que faran els diputats i diputades permetin arribar a un acord, com hem sabut fer amb la Candidatura d'Unitat Popular i com estic convençut que sabrem fer amb molts de vostès amb qui compartim diagnòstic, objectius i prioritats. Discutim sobre propostes, discutim sobre continguts, arribem a un acord i fem-lo públic, conjuntament. Si hi ha voluntat, hi som a temps. Avui mateix, ara mateix.

Per això els exposaré el meu punt de vista sobre els compromisos que ha d'assumir el Govern que vull liderar. Començo per la proposta social i econòmica, que serà en la que m'hi estendre més per la dimensió de la naturalesa de la crisi que estem afrontant, la que vol fer front a l'emergència social i empènyer una sortida de la crisi en clau transformadora.

El primer pas és clar i inajornable. Hem d'impulsar sense cap demora un pla de rescat social que garanteixi que aquesta crisi no la paguen, un cop més, els més vulnerables; un pla de rescat social que asseguri que d'aquesta crisi no en sortim amb més desigualtat. Dins dels primers cent dies de govern, mobilitzarem 700 milions d'euros per fer front a l'emergència social que patim com a país; 700 milions d'euros per fomentar la contractació de joves, per contractar majors de quaranta-cinc anys i persones en situació de vulnerabilitat; 700 milions d'euros per rescatar famílies, per fer front a la pobresa extrema i al sensellarisme; 700 milions d'euros que han de servir també per reduir les llistes d'espera dels programes d'atenció a la dependència.

Dins dels primers cent dies de govern, impulsarem el pla de rescat social i, al seu costat, continuarem desplegant ajudes per acompanyar els autònoms i les petites i mitjanes empreses més afectades pels efectes econòmics de la pandèmia i per les res-

triccions adoptades, com hem fet durant el darrer any i també..., i especialment amb molta intensitat, durant el primer trimestre del 2021. Mentre duri la situació de pandèmia, trimestralment anirem acordant paquets d'ajuda amb els agents socials en el marc del diàleg social. Des de l'inici de la pandèmia, la Generalitat ha fet un esforç titànic posant més de 2.835 milions al servei del teixit productiu. Hem fet un esforç titànic –massa sovint en solitari– i el continuarem fent per salvar empreses i per salvar llocs de treball.

Alhora, tot rescat social, si vol ser ambiciós, ha d'atendre dimensions que fins ara han estat menystingudes i que hem d'afrontar sense demora. I aquí és evident que, de forma immediata, cal desenvolupar un pla integral per a la salut mental i emocional. És imprescindible, perquè, quan parlem de reconstruir la vida després del sotrac de la pandèmia, també estem parlant de superar tot xoc emocional provocat per la covid i per les crisis que se n'han derivat. Començarem prioritzant els més joves; començarem prioritzant la població adolescent, perquè el xoc emocional que ha provocat la pandèmia en una etapa tan dinàmica, tan vital, com els primers anys de joventut és enorme i és insuportable.

Aquestes són les línies mestres de com atendrem l'emergència social, però vull anar més enllà per donar resposta, més enllà de les urgències del dia a dia, que són moltes, moltíssimes, vull anar més enllà amb un govern amb la voluntat de començar a transformar el país. I avui, sense cap mena de dubte, «transformar» vol dir fer una aposta clara i decidida pels serveis públics. Després faré referència, també, a la transformació del model productiu. Si volem reconstruir el país en clau transformadora, si realment volem impulsar un pla de reconstrucció i transformació, és obvi i bàsic reforçar l'estat del benestar, reforçar tot el sector públic. Si una cosa hem après de la pandèmia és que quan tot trontolla es fa més imprescindible la força col·lectiva dels serveis públics: del sistema sanitari, del sistema educatiu, del sistema de protecció social; la força col·lectiva que atén a tothom, vingui d'on vingui, tots els dies de l'any, vint-i-quatre hores al dia.

Podem parlar del sistema educatiu. Estem preparats per donar aquest impuls i encarar amb ambició i determinació els reptes que té l'educació al nostre país, a través d'una aposta clara i ferma per l'equitat educativa. Per això apostem per fer gratuïta i universal l'etapa de zero a tres anys, perquè és una de les millors formes de treballar per la igualtat d'oportunitats. Per això apostem per la plena digitalització del sistema educatiu amb el Pla d'educació digital, que no només ha d'assegurar la connectivitat, sinó que també vol promoure la capacitat, les habilitats i les noves maneres d'aprendre mitjançant la tecnologia. Continuarem millorant els equipaments educatius, potenciant el model d'institut escola i la recuperació de les escoles rurals.

L'etapa escolar és on hem de començar a reduir les desigualtats existents. Per això seguim compromesos a desplegar el Pacte contra la segregació escolar impulsat pel Síndic de Greuges. Cal seguir fent de l'escola un espai on es treballi de forma interdisciplinària amb tots els serveis públics de salut, també, i amb els serveis socials, perquè ens ha de permetre fer arribar l'estat del benestar als centenars de milers de famílies que hi dipositen la confiança per l'educació dels seus fills i filles.

Cal fer una aposta decidida per l'educació pública d'aquest país, reduint ràtios d'alumnes i estabilitzant les plantilles de docents, per tal d'oferir una millor atenció educativa. I seguir obrint les portes de la xarxa de titularitat pública a aquells centres escolars concertats que, de forma acordada, decideixin integrar-s'hi, sempre des de la visió d'un únic servei educatiu, públic, universal i equitatiu.

I el mateix podem dir del sistema de salut. Cal defensar i posar al dia el sistema públic de salut universal. Hi ha tres àmbits on hem de centrar la nostra actuació: l'assistencial –en els centres d'atenció primària, hospital i els serveis especialitzats–; la salut pública des d'una perspectiva comunitària, i la recerca, per posar la ciència al servei de la vida i al servei de l'equitat.

El nostre sistema de salut, més enllà de la situació actual davant la covid-19, s'enfronta a reptes de futur molt rellevants: l'envelliment progressiu de la població, l'impacte de les desigualtats socials en la salut i les possibilitats que ens ofereix la innovació mèdica, científica i tecnològica. Només assolirem els reptes si enfoquem també la mirada cap als professionals i cap al finançament de la salut. Ha de ser, aquesta, una prioritat de legislatura.

Cal estabilitzar la plantilla i millorar les condicions laborals; millorar els plans de carrera i facilitar el retorn de personal sanitari format a Catalunya, però que està treballant a l'estranger. I això exigeix una aliança per revertir l'infr finançament crònic que ens impedeix donar un millor servei a la ciutadania. Portem massa temps amb la sensació que només estem posant pedaçs; portem massa temps amb un sistema que se sosté basant-se, sobretot, en el compromís i la vocació dels seus professionals. Calen canvis estructurals, començant per un finançament just que asseguri un sistema públic d'excel·lència en què l'atenció primària arribi al 25 per cent del pressupost.

Per finançar aquests canvis, és imprescindible, com deia, un increment significatiu del pressupost de Salut. Sabem, però, que no ho podem fer sols. Els col·legis professionals en l'àmbit sanitari han xifrat en 5.000 milions d'euros addicionals el darrer pressupost aprovat..., els euros, els recursos que es necessiten per millorar el finançament. Hi estem d'acord, i cal exigir a l'Estat, que és qui recapta la pràctica totalitat dels impostos que paguem a Catalunya, aquests recursos. I això no és una quimera.

En el darrer any s'han injectat, en el marc dels fons Covid, més de 2.000 milions d'euros –del total d'arribats a Catalunya– al sistema sanitari per fer front a l'emergència. Ara toca consolidar-los, un cop també se superi la covid-19. Com a primer pas, consolidar aquests 2.000 milions –com a primer pas; i ho podem fer ara, es pot fer aquest any i es pot fer per a tothom– per arribar a l'increment de 5.000 milions d'euros que ens plantegen les organitzacions de professionals en l'àmbit sanitari.

Alhora també tenim marge en la governança i gestió del sistema. Hi ha serveis que es poden internalitzar aviat per tal de millorar-ne la gestió i la integració dins del sistema públic, tant serveis auxiliars com serveis rellevants del sistema, com també determinats serveis que poden passar a gestionar-se des de l'àmbit directe de la Generalitat de Catalunya. Ho hem fet amb l'Hospital de Berga, mitjançant la creació de Salut Catalunya Central, o amb els hospitals de Reus i de Móra d'Ebre, sempre prioritzant la qualitat i les condicions laborals dels professionals, que són dues cares de la mateixa moneda.

Metges i metgesses, infermeres i professores, auxiliars d'infermeria, tècniques d'educació, i tants d'altres perfils professionals, garantia de futur i de benestar. Segurament, a nivell social, són els grans avenços que hem conquerit com a societat al llarg del darrer segle: el sistema educatiu i el sistema de salut públic gratuïts i universals. I aquests tresors els hem de preservar, els hem d'impulsar i els hem de fer excel·lir, perquè sense ells seríem una societat molt més pobre i més injusta.

El reforç de l'estat del benestar dels serveis públics indefugiblement passa per aquí, però, alhora, també passa per revaloritzar d'una vegada per totes el sistema d'atenció social i tot el sistema de cures. Perquè un país que estimi la seva gent, que estimi la seva ciutadania i procuri per la seva felicitat és un país que procura pel benestar de tots i de totes, en totes les etapes de la vida, que assegura la cohesió social i que no deixa ningú enrere.

Dues reflexions sobre les cures: en primer lloc, històricament han estat infravalorades en el sistema econòmic capitalista. En aquest sistema tot allò que no gestiona el mercat, tot allò que no té un preu sembla que no tingui valor. Però ja ens va advertir un economista, Karl Marx, que preu i valor no són el mateix. Cal, doncs, revaloritzar les cures. I això passa per abordar com a centrals els serveis d'atenció a la gent gran, a la infància, a les persones amb discapacitat. I revaloritzar-ho també vol dir seguir avançant –com s'ha fet amb l'augment de tarifes i amb la millora del conveni

collectiu— en un increment de les condicions laborals i els salaris de les treballadores de cures.

Segona reflexió sobre les cures: segons les projeccions de població de l'Idescat, d'aquí deu anys, el 2031, el 22,7 per cent de la població catalana serà major de seixanta-cinc anys; ara ho és el 18,9 per cent. I aquesta tendència seguirà creixent en les properes dècades. L'envelliment de la població, una tercera edat activa i les cures han de centrar els nostres esforços.

Caldrà avançar en una plena coordinació entre l'atenció sanitària, sociosanitària i residencial —aquesta és una de les grans lliçons d'aquesta pandèmia. I caldrà dotar d'estabilitat la xarxa d'atenció a les persones del nostre país, tant impulsant serveis gestionats directament per l'Administració, assumint-ne tot el compromís, com també garantint un finançament estable per a aquells serveis que es presten des de d'altres administracions, des de l'economia social, des del tercer sector, sense afany de lucre i amb compromís social. Cal passar d'un sistema basat en les subvencions i ajudes a la concertació i estabilització, perquè els serveis que presten tota aquesta xarxa no poden viure en la inestabilitat. Per això, en bona part, ens falta un nou contracte social. Ens fa falta assolir un nou compromís com a societat sobre quins són o haurien de ser els drets que tots i totes hem de tenir per gaudir de la mateixa llibertat.

I aquí hem de ser clars. A què em refereixo amb un nou contracte social? Doncs que ningú es vegi privat de sostre; que ningú es vegi privat d'habitatge; que ningú es vegi privat d'elements bàsics com l'aigua, l'energia o la connectivitat; que tots i totes disposem d'uns ingressos mínims per viure amb dignitat, per tenir una bona vida quotidiana, que crec que en bona part és al que aspira la immensa majoria de la ciutadania: tenir alguna cosa més que una vida digna, tenir una bona qualitat de vida.

En aquest sentit, volia fer referència a la necessitat de les polítiques d'habitatge, que cal que centrin l'agenda legislativa i pressupostària. Amb caràcter immediat, és imprescindible evitar, per llei, els desnonaments de famílies vulnerables; treballar per alternatives habitacionals, i garantir, a través de les polítiques de rendes i del dinamisme del mercat de treball, els recursos per tal que ningú perdi el seu habitatge.

Cal abordar amb més força, com s'ha ja anat fent la darrera legislatura, el control dels preus dels lloguers, a través d'actuacions legislatives, però al costat d'una oferta d'habitatge amb protecció social, una oferta suficient, que tingui impacte en els preus del mercat.

Per aquesta raó, ens hem de marcar com a objectiu assolir els 1.000 milions d'euros en pressupost per a polítiques d'habitatge en aquesta legislatura, per posar les bases per avançar decididament cap a aquest objectiu del 15 per cent d'habitatge destinat a polítiques socials en un termini de vint anys, el millor patrimoni col·lectiu que podem llegar a la següent generació.

Quan parlem del dret a l'habitatge, la lluita contra la pobresa energètica o contra l'exclusió digital, estem parlant, en definitiva, de les polítiques de rendes i ingressos de les llars. Cal seguir complementant amb suports a l'habitatge la renda garantida de ciutadania. I ho podem fer aquest mateix any, però no ens hem de quedar aquí. Cal ser innovadors. Cal que afrontem amb rigor, metodologia i ambició el debat sobre la renda bàsica universal. Per aquesta raó, hem acordat amb la Candidatura d'Unitat Popular, juntament amb moltíssimes altres mesures que he anat explicant i d'altres que per límit de temps hauré d'explicar més endavant..., hem acordat un pla pilot sobre la renda bàsica que ens ha de permetre d'aportar els elements per a un debat serè i ambiciós sobre aquesta qüestió.

Arreu del món estan sorgint iniciatives innovadores en aquest sentit i Catalunya també hem de fer la nostra aposta i la nostra proposta. Aquest és un bon punt de partida del nou contracte social i estic segur que ho podem complementar amb altres objectius, com per exemple que ningú es vegi exclòs de l'accés a l'àmbit digital o que tothom disposi d'una nova distribució del temps que contribueixi a la conci-

liació, a la salut, a la productivitat; en definitiva, a fer la vida més fàcil i més feliç. Aquest nou contracte social ha d'arribar arreu. També el model d'atenció a la infància, els joves tutelats i extutelats, i les mesures per a la protecció social i garantia de drets de les persones migrades.

En aquest àmbit, vull fer també una referència a la seguretat pública. En els darrers anys, els reptes sobre el nostre sistema de seguretat i de gestió de riscos i d'emergències s'han incrementat de forma notable. Per això, crec que és oportú abordar de nou com podem millorar el model de policia democràtica que tenim amb el Cos de Mossos d'Esquadra. Fem-ho des de la perspectiva de la seguretat humana que ens aporten els continguts i els documents de Nacions Unides, des del reconeixement i defensa de la professionalitat necessària de tots els servidors públics i també des de la constant voluntat de millora. Crec que tenim l'oportunitat de fer-ho en positiu, amb grans consensos i amb visió constructiva.

Amb aquesta ambició i amb tot el nostre inconformisme, estem en disposició de fer de Catalunya un país de referència per a les polítiques de progrés social. Perquè totes i cadascuna de les polítiques que impulsem, al capdavant, van encaminades a que la ciutadania visqui millor. Per això, vull desenvolupar una agenda de prosperitat catalana compartida, per fer més fàcil la vida a la ciutadania i alhora contribuir a posar al dia la idea de progrés que comparteix bona part de l'esquerra europea i internacional més avançada, una idea de progrés que, com ens recorda constantment Joseph Stiglitz, vagi encaminada a construir un país on la veritable riquesa es mesura per la seva capacitat d'oferir d'una manera sostenible un elevat nivell de vida per a tots els seus ciutadans. Crec que podem fer-ho i crec que és urgent fer-ho.

Estem acostumats a veure que massa vegades aquesta ambició que posem en les polítiques socials del nostre país es veu frenada per conflictes competencials absurds; alguns, aquesta mateixa setmana amb un tribunal constitucional que per sistema ha tombat drets que aquest Parlament havia reconegut als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. I podem parlar del Decret llei contra la pobresa energètica, de la Llei d'emergència habitacional, del decret llei de l'impost sobre els dipòsits bancaris. Sabem que hi ha aquest risc, però això no pot frenar la nostra ambició de fer progressar el país i de millorar la vida del conjunt de catalans i catalanes.

Per això soc independentista, també. Perquè seria molt més fàcil impulsar aquesta idea de progrés amb les eines d'un estat o com a mínim sense un estat que jugués a la contra. Però, malgrat tot, és possible i necessari començar a impulsar aquesta agenda de prosperitat. I en aquest sentit cal afrontar –i entro a l'apartat econòmic– aquesta transformació socioeconòmica amb un nou model productiu més resilient, més pròsper, més innovador i generador de llocs de treball; i llocs de treball que siguin de qualitat. No podem tornar a sortir de futures crisis a base de la reducció de salaris i de condicions laborals, sinó a base d'innovació, d'exportacions i de treball de qualitat, a base de talent, que en aquest país en tenim, i en tenim moltíssim.

Un primer pas és avançar en aquella idea de l'estat emprenedor com a actor clau de la innovació i desenvolupament econòmic. Com tantes vegades ha escrit i ens ensenya l'economista Mariana Mazzucato. I aquí és imprescindible culminar la transformació de l'Institut Català de Finances com a banca pública que actuï com a autèntic motor d'emprenedoria i transformació. Hem avançat molt perquè així sigui i estic convençut que aquesta legislatura ho aconseguirem, al costat d'un fons d'inversió per a la reactivació liderat pel sector públic. Tenim l'Institut Català de Finances i Avança com a eines que són la base per aconseguir-ho.

Actuar com un estat emprenedor exigeix eines i exigeix recursos, però també hi ha una part d'actitud, de voluntat; una part actitudinal molt important. I aquí no em cansaré de defensar que és de vital importància un canvi d'actitud si ens en volem sortir i ens en volem sortir bé. En primer lloc, hem de substituir la cultura de la desconfiança en l'àmbit econòmic per la cultura de la col·laboració. Les administracions han de tenir una visió emprenedora i contribuir a impulsar projectes estratègics per

al país, i, alhora, qualsevol projecte que busqui la complicitat de les administracions públiques ha de partir d'una inequívoca responsabilitat social. I si som capaços de posar en valor la visió emprenedora de l'Administració i la responsabilitat social dels projectes econòmics, dels projectes empresarials, dels projectes d'iniciativa social, si col·laborem, si cooperem a partir d'aquests principis, el resultat té un efecte multiplicador.

En segon lloc, Catalunya ha de començar a pensar en gran. Som un país econòmicament petit, com són Dinamarca o la mateixa Finlàndia, per la qual cosa l'única manera de tenir impacte al món és pensar en gran, és fent-la grossa, si em permeten fer servir aquesta expressió, perquè nosaltres no tenim ni fonts d'energia barates, ni reserves de matèries primeres, ni grans infraestructures. Per tant, només podem ser competitius si ho som en capital humà; en valor afegit; en qualitat del treball; en intangibles, com són els nostres valors; en la confiança entre nosaltres; en la capacitat de col·laboració i coordinació; en l'eficiència.

Només a tall d'exemple, la meitat de les exportacions de Catalunya la fan dues-centes empreses. Són empreses grans amb un volum d'exportacions de mitjana superior als 50 milions d'euros. És a dir, les empreses amb capacitat per exportar amb força i amb volum suficient a Catalunya són poques, i si ho comparem amb el total d'empreses que exporten, un 1,2 per cent, dues-centes de disset mil empreses exportadores, i encara menys si ho comparem amb el total d'empreses a Catalunya: dues-centes que concentren el 50 per cent de les exportacions davant de 500.000 empreses a Catalunya amb tota la seva diversitat, des dels autònoms fins a les societats mercantils passant per l'economia social. Per tant, hem d'incentivar la cooperació i la col·laboració empresarial per tal d'agafar el múscul necessari per continuar creixent de cara enfora, i les polítiques d'empresa del Govern han d'anar a reforçar i a incentivar aquest camí.

En tercer lloc, hem de passar de l'economia del volum a l'economia del valor. L'economia del volum busca rendiments a curt termini sense pensar en les conseqüències a mitjà o llarg termini. Els patrons actuals de consum sabem que no es poden mantenir. Els models de negoci fonamentats en el consum de volum, i que molt sovint no incorporen el cost de les externalitats negatives que generen, han d'evolucionar cap a models centrats en el valor que ofereixen; del volum al valor. Tenim un gran potencial en tots els sectors productius per enfortir aquesta transformació. Per posar un sol exemple, el sector agroalimentari en tota la seva cadena de valor.

Alhora, hem de protagonitzar una recerca activa d'inversions productives, generació de *start-ups*, aprofitant els grans actius que tenim. Avui estem competint en el mercat global, i si no sortim al món a explicar i a aconseguir projectes uns altres ho faran en comptes de nosaltres.

I, finalment, hem de fer una aposta inequívoca per la igualtat de gènere també en l'àmbit empresarial i econòmic. Una qüestió de justícia, de drets, però sobretot d'oportunitats. És un dels valors que ens ha de definir com a societat. Però, alhora, hem de saber aprofitar i reivindicar que, quan a les institucions, a les organitzacions i, en general, a qualsevol grup de persones les dones hi són en peu d'igualtat, s'enriqueix la intel·ligència col·lectiva, es prenen millors decisions i els grups humans estableixen millors relacions interpersonals. Aquestes característiques són desitjables per a qualsevol organització, especialment en moments de crisi o d'incertesa, on els lideratges estereotipats masculins plens d'infalibilitat, egocentrisme i supèrbia són més perniciosos que mai.

Vull impulsar una agenda de prosperitat, i ho farem tenint en compte aquests principis i fent de Catalunya un país..., i volem que sigui un estat, d'emprenedors. I, per fer-ho, avui disposem d'una oportunitat única que no podem perdre. Hem de saber aprofitar tot el potencial extraordinari dels fons europeus Next Generation per impulsar la transformació que el nostre sistema productiu necessita. I no perquè no sigui un molt bon model productiu, sinó per aprofitar-ne tot el potencial, per fer-lo més resiliència, més sostenible i adaptar-lo a les necessitats i reptes de la societat mo-

terna avançada i cohesionada que volem ser. L'objectiu no és altre que reactivar el país impulsant sectors estratègics de futur, sectors que tenen més capacitat de generar ocupació de qualitat, valor afegit i prosperitat per al conjunt de la ciutadania, que tenen més capacitat de vertebrar i de cohesionar el territori, aquells sectors amb capacitat de lideratge i amb capacitat d'empènyer la resta de l'economia productiva del país.

I estem parlant d'economia per a la vida, per tal de proveir els ciutadans de salut, cures, aliment, protecció social, habitatge i cultura. Estem parlant de la digitalització, d'economia per a la vida, estem parlant de la digitalització de tots els àmbits de la societat, de tota l'estructura econòmica i productiva, de la digitalització de l'Administració, que ha de ser la palanca per a la transformació de l'Administració, i també de la digitalització dels projectes d'iniciativa social i comunitària, que impulsi una transició digital cada vegada més imprescindible i que ha d'arribar arreu, independentment de les comarques on es visqui i independentment de la classe social a la que un pertanyi.

Estem parlant de transició ecològica, d'economia per a la vida, de digitalització, de transició ecològica. Hem de voler convertir Catalunya en un país líder en economia verda a Europa i a la Mediterrània, que afronti el model, el canvi de model energètic i els efectes sobre com produïm, com distribuïm, com consumim a la nostra societat.

I estem parlant de societat del coneixement. Economia per a la vida, digitalització, transició verda, societat del coneixement. Perquè, si no volem ser competitius només a base de salaris baixos, ho hem de ser en innovació, en recerca i en patents –i en patents.

Aquests són els principals sectors productius que s'han de beneficiar de la inversió extraordinària que suposen els fons europeus, que nodriran especialment les petites i mitjanes empreses i l'economia social. Per això crearem el comissionat Next Generation, per treure el màxim rendiment transformador dels fons europeus.

Totes aquestes són apostes estratègiques que el Govern ha de saber acompanyar, ha de saber potenciar. I aquest acompanyament passa, per exemple, per recuperar un departament d'Universitats i Recerca, per aprofitar tot el potencial que avui tenim en moltes disciplines, començant, per exemple, per tot l'àmbit de la recerca biomèdica. Hem d'apostar de forma inequívoca per la recerca –sí, de forma inequívoca i de forma indiscutible– i també per la transferència tecnològica i per la innovació. Tenim un bon nivell d'articles científics publicats en revistes de referència a nivell internacional en base a la nostra població. Ara ho hem de fer en patents. Tenim molt marge de millora. I això vol dir sumar tota la força del món universitari, del món de la recerca i del món empresarial, econòmic, dels treballadors i treballadores, i de la formació professional, perquè la immensa majoria dels reptes són compartits.

I un canvi que no podem demorar més és transformar una formació professional que avui ja és molt bona, però que en el fons tenim la necessitat de prestigiar perquè sigui vista i percebuda com una gran opció formativa. Tenim un país on una part important de la població té estudis superiors i una altra part té estudis bàsics. Aquest rellotge de sorra per la prosperitat i l'equitat, pel progrés econòmic i social, és un problema. Hem de canviar aquesta figura per la d'un hexàgon. Cal que hi hagi un gruix molt més gran de professionals qualificats, i això és clau per al progrés del país. Per això és important i urgent impulsar la formació professional de la mà de tots els agents implicats.

Amb aquesta visió, proposo també un nou pacte nacional per la indústria, coordinat amb els fons Next Generation. Ens ha de permetre anticipar els canvis que la descarbonització, que la robotització, que la digitalització estan tenint en la manera de com produïm, com es distribueix i com es consumeix.

El cas de Nissan o de Bosch, a la planta de Lliçà d'Amunt, entre d'altres, ens obliguen més que mai a actuacions immediates, però també a tenir clares les apos-

tes de futur. I seguirem col·laborant, però també defensant la responsabilitat social i amb el país de tots els projectes on el nou Govern participi.

La indústria automobilística o la indústria càrnia i el conjunt de la indústria alimentària poden afrontar grans transformacions; tenim actius suficients al país per poder-ho fer. El sector alimentari és un dels grans vectors de creixement de futur del país i cal apostar-hi decididament, perquè la cadena de valor del sector alimentari enllaça, des del sector primari –pagesos, pageses, ramaders i ramaderes, pescadors i pescadores–, enllaça la indústria de transformació, enllaça els projectes de regadius –d'ús de l'aigua, d'ús racional de l'aigua–, enllaça la distribució de proximitat, la innovació, l'exportació, la gastronomia, l'equilibri territorial i ambiental i la marca de país. Pensem en gran: podem ser una potència en indústria alimentària. Pensem en gran i apostem-hi.

Cal també una aposta per models empresarials que van més enllà de les figures tradicionals i que ens han de permetre augmentar esforços i créixer en dimensió de projectes. Aquí el cooperativisme i el conjunt de l'economia social ens ofereixen un molt bon camí a seguir. Per això cal impulsar el pacte per a l'economia de la vida, i una aposta decidida pel comerç de proximitat, que afronta els reptes dels canvis en la distribució que provoquen les plataformes de comerç *online*. I cal posar-s'hi, perquè cada dia que tardem és un dia que perdem.

Els fons europeus, com els apuntava, també ens han de servir per impulsar la transició ecològica, i per fer-ho d'una manera justa. Es tracta d'una inversió sense precedents que no podem desaproveitar; sense pal·liatius. Seria imperdonable que no aprofitem els fons europeus per fer la transició energètica; seria catastròfic, per al canvi climàtic, per a la preservació de la biodiversitat i, en el fons, per a les generacions més joves d'aquest país. Per això, crearem una conselleria d'acció pel clima, i per això cal fer possible, com sigui, el pacte nacional per a la transició ecològica.

Perquè aquesta és també una crisi que fa massa temps que tolerem, i ha arribat a una situació límit que exigeix que no malgastem la darrera oportunitat que tenim. Volem arribar a un acord amb la societat civil, les empreses, els sindicats i la ciutadania en general, per arribar al cent per cent d'energies renovables el 2050. Aquest ha de ser el gran objectiu del pacte nacional per a la transició ecològica; un pacte que ens ha de servir per passar del model centralitzat i concentrat en grans corporacions a un model propi, descentralitzat i alhora competitiu; una aposta per les inversions diversificades que no transformin més el territori en negatiu, sinó que protegeixin el paisatge i la natura, aprofitant el potencial de tot allò que ja hem transformat.

Les comunitats energètiques locals, al costat d'una empresa pública d'energia que crearem, són una bona eina, i cal arribar a un gran acord nacional que dibuixi el mapa d'implementació dels projectes d'energia èdica i fotovoltaica del país, on l'acord amb els municipis i amb les comarques sigui l'element que ens permeti parlar alhora de transició ecològica i de prosperitat compartida i de preservació del territori.

De la mateixa manera, hem de continuar treballant a partir dels objectius de desenvolupament sostenible de l'Agenda 2030 de les Nacions Unides. Uns objectius que cal convertir en fites mesurables i avaluable, que és la manera de passar de la retòrica a la realitat. Unes fites per mesurar el nostre progrés com a societat cap a un desenvolupament més humà, més just, més ètic, més sostenible i més resiliència.

Tot això és imprescindible si volem fer la transició ecològica, si volem situar al centre de l'acció política tot el nostre compromís amb la lluita contra el canvi climàtic i com ens relacionem amb el medi. I tot això ens obliga també a repensar la nostra agenda rural i la nostra agenda urbana.

Aquí, com a país, tenim el repte i el deure de trencar amb aquella idea, amb aquell concepte de «territori», com tot allò que no és Barcelona o no és l'àrea metropolitana; trencar amb la vella idea on el territori és un tot homogeni, quan és obvi

que les necessitats de l'Aldea, de Miralcamp, de Torelló o de Llançà no són les mateixes; tampoc les de Manresa, les de Vilanova, les de Mataró o les de Tremp.

Tenim el repte i el deure de deixar de mirar Barcelona com una capital girada d'esquena a la resta del país, i tenim el repte i el deure de construir un model de comunicacions, de mobilitat, transversal, que trenqui amb la idea d'un model radial. Avui estem més interconnectats que mai. Avui la lògica espai-temps que històricament ha determinat les divisions administratives, en cert sentit, ha desaparegut, i amb el teletreball ho farà encara més. Si el geògraf Pau Vila avui tornés a dibuixar el mapa comarcal de Catalunya seria molt diferent. Per tot això, cal que trenquem aquest vell esquema i passar a entendre el país com un tot, amb tota la seva diversitat i pluralitat, amb una agenda urbana i amb una agenda rural plenament interrelacionades amb l'objectiu de poder oferir una mateixa qualitat de vida a tot el país, amb independència de la comarca, del poble, de la ciutat o del barri on es visqui.

Estem parlant, doncs, de la Catalunya sencera, la que genera noves centralitats de vida col·lectiva trencant el concepte de «perifèria urbana». Quin concepte més lleig, «la perifèria urbana», com si la vida de determinada gent fossin vides perifèriques. Per tant, hem de trencar amb aquest concepte. I, per tant, cal apostar més per programes de renovació de barris, de polígons i d'urbanitzacions, mitjançant una nova llei de territori. La Catalunya sencera que ha d'afrontar un pacte amb les comarques de muntanya per millorar les comunicacions, la connectivitat i els serveis.

La Catalunya sencera és també defensar la biodiversitat i els espais naturals de valor, no només de valor per al país, sinó de referència en l'àmbit continental. Defensem el delta de l'Ebre, defensem el Delta. Comprometem-nos amb mesures pròpies i exigim a l'Estat una nova gestió de sediments per defensar la morfologia, per defensar la imatge del Delta com la tenim ara i garantir la continuïtat de l'espai natural, com també de les activitats socials i econòmiques, sempre amb respecte a la biodiversitat existent.

Tot això necessita una perspectiva integral que actui en àmbits tan diversos amb una mirada de territori, amb una mirada global; en àmbits tan diversos com la reforma horària, la conciliació, el teletreball, la digitalització, la mobilitat, l'urbanisme, l'habitatge i els serveis públics. Cal interconnectar –si volem parlar d'una sola política de territori– totes aquestes perspectives, totes les polítiques, i fer-ho a través d'una visió de país en el seu conjunt; de bracet amb el municipalisme català, que és dinàmic, que és plural i que és compromès. Perquè ens imaginem la qualitat de vida que guanyaríem si des de qualsevol municipi de l'àrea metropolitana poguéssim arribar al centre de Barcelona amb menys de trenta minuts utilitzant el transport públic? Ens imaginem la qualitat de vida que guanyaríem i les oportunitats que s'obririen si aconseguim culminar que la fibra òptica i la tecnologia 5G arribin a tots els pobles, comarques i nuclis de població del país? Aquest és el camí: pensar el país amb tota la seva diversitat, que alhora és complexitat.

Cal saber aprofitar..., i això passa per saber aprofitar com mai la sort que suposa tenir Barcelona com a capital del país. Una metròpoli que ha esdevingut una ciutat global, que ens projecta al món, i que ens posa sobre la taula nous reptes. Una visió de ciutat global que no es limita a l'estricte terme municipal de Barcelona, sinó a tota la metròpoli. La Barcelona sempre bategant que necessita el país sencer, que és una de les nostres grans finestres al món, genuïna, creativa i innovadora.

Una energia que hem de saber preservar sense renunciar a la personalitat pròpia, posant-la i posant-nos al servei de la ciutadania; posant-nos al costat de la gent. No només connectant o millorant els barris del conjunt de la metròpoli, sinó també recosint totes les costures. Fent veritables apostes transformadores de país, especialment en aquells barris sovint massa oblidats, però que tenen totes les potencialitats, com són els barris de la Marina, de la Sagrera o el Besòs. I en el marc de la metròpoli –però en altres termes municipals– els barris de Llefà, de Sant Cosme, de Sant Ildefons..., barris farcits de dignitat que cal reconèixer, que cal acompanyar

i que tenen un extraordinari potencial; que han d'esdevenir noves centralitats. Tenim l'obligació de passar de la desigualtat a l'equitat. I són reptes que no es poden deslligar dels reptes de país, perquè el Govern que aspiro a presidir serà el Govern del país sencer, de la Catalunya sencera. De Barcelona, de les ciutats, i dels pobles més petits.

Barcelona és una ciutat plena de diversitat, amb un atractiu internacional inqüestionable. Una diversitat de veus i de cultures que ens fa més rics i més forts. És una ciutat plena de talent i de projectes de tot tipus: socials, econòmics, culturals, socials, esportius... I alhora, diguem-ho també: plena de desigualtats. Barcelona, que és i ha sigut sempre ciutat de drets i de llibertats, que és batec també del conjunt de catalans, batec també de tots els clans, vol ser capital republicana, capital transformadora i connectada al país de la mà de tot el país. La Catalunya sencera és la Catalunya plena, amb igualtat de drets de totes les seves ciutadanes i ciutadans. I això em porta a parlar de la transformació en clau feminista que volem impulsar.

Ho he apuntat en diversos moments d'aquest discurs empeltant moltíssimes accions polítiques d'àmbits molt diversos d'aquest feminisme que hem d'incorporar. Però crec que és bo que ens hi aturem i que hi posem tot l'èmfasi del món.

Iniciar una nova etapa passa de forma inexorable per impulsar d'una vegada per totes el salt que hem de fer com a societat per assegurar la plena igualtat de dones i d'homes. S'ha de fer predicant amb l'exemple, evidentment, per això serem un Govern cent per cent paritari. I no és una simple qüestió estètica; és la manera, com deia, d'enriquir la intel·ligència col·lectiva del Govern i de prendre millors decisions. És una manera de governar d'una forma més representativa, sí, però sobretot de governar millor. Vull un govern paritari i crearem la conselleria de feminismes, que s'obstini en l'erradicació de tota forma de discriminació, que situï de nou al centre de les polítiques públiques l'agenda feminista i la perspectiva de gènere. Això vol dir continuar amb més força que mai el camí iniciat en els darrers pressupostos per aportar-hi la perspectiva de gènere i d'aquesta manera situar-la en totes les polítiques i decisions.

Perquè, la feminista, és la gran transformació. És el moviment polític amb més capacitat de transformar la vida i de transformar la societat. I ho diré en plural: feminismes, perquè des del Govern haurem d'atendre tots els canvis per revertir al màxim les opressions que es donen pel sol fet de ser dona, pobra, racialitzada, jove o gran, trans o gitana; això que en diem «interseccionalitat», que és atendre les necessitats de la ciutadania tenint en compte les múltiples opressions que pateixen i que agreugen les discriminacions. Això que en diem «interseccionalitat» i que, parafrasejant Maria Mercè Marçal, obliga les dones a ser no tres, mil voltes rebel. I no volem que ho siguin.

Volem que el Govern sigui mil voltes útil per donar a totes les dones d'aquest país la seva dignitat. Que impulsi, per exemple, polítiques i mesures de progrés per posar fi als efectes de l'anomenada «pobresa menstrual». Perquè avui ja no només hem de parlar de la necessitat de reduir l'IVA a tots els productes d'higiene menstrual; avui, la millor forma de garantir l'equitat menstrual és assegurant la gratuïtat dels productes d'higiene necessaris. I crec sincerament que aquesta és una qüestió de justícia. I aquesta mesura exemplifica a la perfecció la mirada feminista i interseccional que deia, i la seva capacitat transformadora, perquè quan parlem de pobresa menstrual estem parlant de totes aquelles dones que han de triar entre productes menstruals o aliments. Una de cada quatre a Europa. És d'aquelles desigualtats silenciades.

Quan fem polítiques sobre l'equitat menstrual, assenyalem també el tabú que hi ha al voltant de la menstruació i, per tant, estem parlant de coeducació a les escoles. Fem visibles també malalties com l'endometriosis i, per tant, estem parlant de perspectiva de gènere a la sanitat pública. Posem en relleu que els productes menstruals han de ser respectuosos amb el nostre planeta i, per tant, estem parlant també de lluita contra el canvi climàtic. Quan parlem de pobresa menstrual hem de parlar

també de persones que menstruen i, per tant, també, de la visibilització de les diversitats i del respecte per tots els cossos. En definitiva: política feminista.

Aquest és un exemple només de tot el camí que hi ha per recórrer i que recórrerem amb el convenciment que es tracta d'un canvi imparable, malgrat les resistències del vell i no tan vell masclisme. És un canvi imparable i el nostre deure és acompanyar-lo i potenciar-lo perquè hi sortim guanyant totes i tots, perquè hi surti guanyant el conjunt de la societat. La lluita per la igualtat i la fi de la discriminació ens porta també a un clar compromís amb les polítiques contra la lesbofòbia, l'homofòbia i la transfòbia i contra totes les discriminacions per raó de com et sents o com estimes. Cal seguir treballant conjuntament amb l'antiracisme i, entre moltes altres mesures, amb el desenvolupament de la Llei per a la igualtat de tracte i no-discriminació.

En bona part es tracta d'emancipar-nos, de ser més lliures, i aquí no tinc cap dubte que la cultura, conjuntament amb l'educació, és una de les principals eines que tenim per empoderar la ciutadania. Per això, tota idea de progrés, tota idea de transformació no pot deixar de banda la cultura. Ho deia a l'inici quan situava la meua manera d'entendre el país. La cultura i la llengua són el que ens ajuden a cohesionar la comunitat política que som, des de la pluralitat i des de la diversitat. Perquè la cultura no deixa de ser un conjunt de valors, creences, conviccions, coneixement, manifestacions artístiques, tradicions, formes de vida i pautes de convivència, a través dels quals expresseu la nostra humanitat, interpretem la nostra existència i ens desenvolupem com a societat. I això és divers, és plural i està dotat d'una gran riquesa.

La cultura, com la mateixa nació, és viva. I la cultura, com tota nació, com tota llengua, la fan les persones i com totes les persones, la cultura i les llengües evolucionen. Per això, la catalanitat no ha deixat mai de moure's, adaptant-se als nous temps, transformant-se en els empelts dels nouvinguts que ens enriqueixen i tot per continuar exercint la funció social bàsica de la cultura: Cohesionar la societat, construir consciència col·lectiva. Aquesta és la funció social que tenen la llengua i la cultura catalanes, actuar com a amalgama de la nostra societat, afavorir la cohesió social. I per aconseguir-ho, hem de revaloritzar l'actiu del català com a llengua de trobada i d'ascensor social.

Per això, cal apostar clarament pel model d'immersió lingüística, millorar-lo més encara per garantir l'ús social del català i el coneixement també, a part de la llengua catalana, del castellà i de l'anglès. Per això, cal cuidar la cultura i la forma de cuidar-la és doblar-li el finançament. Al llarg de la legislatura, hem d'aconseguir destinar el 2 per cent del pressupost a la cultura. No serà fàcil, però és una aposta estratègica. Es tracta de poder tenir una cultura de qualitat i d'accés universal, que pugui dirigir-se al món expressant la nostra manera de viure i de veure la realitat. El prestigi i la qualitat de la nostra cultura és el que en garanteix la continuïtat. El prestigi i la qualitat de la nostra cultura és el que en garanteix la continuïtat, empeltant-se i sempre incorporant noves aportacions.

Com ens diu la jove poeta, Juana Dolores Romero: «Escriure bé és més revolucionari que escriure en català» i ella escriu en català. Per escriure, crear, interpretar, pintar, dansar amb qualitat, calen recursos. Cal abocar-hi recursos i cal que els recursos serveixin per desenvolupar nous projectes estratègics per tal d'aprofitar precisament tot el potencial de les indústries culturals. I aquí, sense demora, impulsar un *hub* audiovisual per tornar a fer que la indústria audiovisual catalana estigui al capdavant, tenint també present que les pautes de consum han canviat cap a les pantalles, perquè avui el món audiovisual i el món digital, amb tot el seu llenguatge transmèdia, genera uns espais de sociabilitat en què la cultura i la llengua catalana hi juguen i continuen jugant, han de ser-hi presents i han de jugar un paper neuràlgic en la construcció de la comunitat política compartida, en la construcció del país compartit, en la construcció, reconstrucció, sempre, de «Catalunya, un sol poble.»

I en aquest compromís hi han de ser també els mitjans públics de Catalunya, començant per la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que ha d'exercir el seu paper de lideratge i dinamisme de la producció audiovisual del país. I també ho ha de fer, aquest lideratge i aquest dinamisme, el món de l'esport, el federat, l'escolar, el professional que ens projecta al món, font de salut i de benestar i eina de cohesió social, especialment per als joves i adolescents del nostre país i també per a la gent gran.

Els objectius del Govern són clars, com he anat repetint: impulsar la reconstrucció en tots aquests àmbits que he detallat i molts més que, per no allargar-me massa, deixaré per més endavant i per a propers debats. Els he parlat de les transformacions socioeconòmiques, la transformació ecològica i en clau feminista, de la lluita per resoldre les urgències i contra les desigualtats. I, finalment, els parlaré de les transformacions necessàries per afrontar la crisi democràtica que patim; d'aquesta prioritat, que és la resolució del conflicte, de com hem d'iniciar una nova etapa, de com hem de superar la repressió i iniciar l'etapa de la resolució del conflicte, com hem d'iniciar sense més dilació l'etapa de la solució basada en l'amnistia i en l'autodeterminació. Voler l'amnistia i voler l'autodeterminació no és cap renúncia. És treballar per guanyar, perquè volem guanyar. I estic convençut que és el que volem tots els independentistes d'aquesta cambra.

Ha plogut molt des del 1989, en què tres diputats Josep Lluís Carod-Rovira, Àngel Colom i Miquel Pueyo, actual paer en cap de Lleida, van aconseguir que el Parlament de Catalunya es pronunciés, per primera vegada, a favor del dret a l'autodeterminació i no va passar res. Ningú es va escandalitzar. Cap tribunal va declarar res inconstitucional. Ningú va anar a la presó per permetre el debat. Ningú va anar a la presó ni es va inhabilitar perquè es produís la votació, ni ningú va ser inhabilitat. I no va passar, perquè, a ulls de l'Estat, érem tres, una minoria totalment inofensiva.

Han passat més de trenta anys i gràcies al treball constant i incansable, gràcies a la perseverança i el compromís dels que acosten la utopia a la realitat i gràcies també a la incapacitat de l'Estat d'entendre que, li agradi o no, Catalunya és una nació, avui l'independentisme és majoritari. I, per això, hi ha qui sí que s'escandalitza quan diem que ens volem autodeterminar. Avui l'independentisme és majoritari i, per això, hi ha repressió. Per això, tenim el president Puigdemont a l'exili o la presidenta Forcadell i el vicepresident Junqueras a la presó, al costat de la resta de companys i companyes, consellers i conselleres del Govern o el president Torra inhabilitat, perquè som majoria, hi ha repressió i, per això, tenim el president Torra inhabilitat. Companys i companyes a la presó i a l'exili, líders d'entitats socials, companys i companyes pendents de judici pel simple fet de treballar perquè la ciutadania de Catalunya pugui decidir lliurement el seu futur polític. I això és una anomalia democràtica. Cal trencar l'espiral repressiva, no porta enlloc, no soluciona res, només provoca dolor, només bloqueja el conflicte. Cal retornar el conflicte polític a la política i cal fer-ho amb urgència.

Tots coneixeu la proposta d'Esquerra Republicana per desbloquejar aquesta situació: una taula de negociació amb l'Estat, de govern a govern, on es reconegui l'existència del conflicte polític, on es parli i es debatin totes les propostes, també l'amnistia i l'autodeterminació, i on els resultats d'aquesta taula, d'aquesta negociació siguin referendats per la ciutadania de Catalunya.

És cert que la taula ha començat amb mal peu, la pandèmia no hi ha ajudat. I un any llarg de clima preelectoral, tampoc. Però no hi ha excusa que valgui ni tenim més temps a perdre. Cal reactivar aquest espai de negociació i cal fer-ho de forma immediata. Cal reactivar aquest espai de negociació i fer-ho sense més demora. I cal exigir a l'Estat que vingui amb una proposta.

I entenc l'escepticisme d'alguns i la malfiança perquè coneixem l'Estat i l'única certesa que tenim és que serà una negociació difícilíssima. Segurament la negociació més difícil que mai en la història haurà fet la Generalitat de Catalunya. Perquè,

de fet, mai en la història el Govern de la Generalitat de Catalunya ha estat en disposició d'afrontar una negociació on es porta el referèndum d'autodeterminació a la taula de la Moncloa, al cor del Govern de l'Estat.

Per això hem d'afrontar la negociació amb l'Estat recuperant la unitat estratègica que tan forts ens va fer els mesos previs a l'octubre del 2017. L'hem d'afrontar recuperant tota la complicitat entre institucions, societat civil i ciutadania que ens va fer imparables ara fa quatre anys. I l'hem d'afrontar fent valdre tota la força i tota l'energia que ens porta haver superat per primera vegada el 50 per cent de vots a favor de la república catalana en unes eleccions al Parlament de Catalunya.

Vull anar a aquesta negociació no representant tan sols un moviment polític, no representant tan sols un govern i, si m'ho permeten, encara que avui els hi estigui demanant la confiança, no representant tan sols aquest Parlament. Vull anar-hi representant el país.

Un procés de negociació que sabem que no resoldrà, un cop s'engegui, immediatament el conflicte. Però que no es pot convertir aquesta complexitat en l'excusa per allargar-lo en el temps i cronificar-lo. Per això, dotem-nos de metodologia, avaluem-lo i decidim com avançar en el marc d'aquesta legislatura.

Per aquesta raó, convocaré un acord nacional per a l'amnistia i l'autodeterminació que agrupi totes les formacions polítiques, institucions i entitats que estan d'acord amb una solució: el conflicte polític amb l'Estat es resol amb la llibertat dels presos i exiliats i amb un referèndum per decidir el nostre futur en llibertat.

A ningú li ha de fer por que la ciutadania decideixi lliurement. Podem acordar els procediments i les formes. Acordem entre tots com ha de ser la deliberació que ens porti a una votació que representi la voluntat sobirana del poble de Catalunya. Ens podem trobar en la repressió o ens podem trobar en la solució. Votar és la solució. És la solució que agrupa aquells que defensen la independència de Catalunya i aquells que legítimament no la defensen. Retrobem-nos en la solució democràtica on tots hi puguem guanyar i que decideixi la ciutadania.

No els hi puc garantir que ens en sortim. El que tinc clar és que l'alternativa és continuar bloquejats i caminant en cercle com fins ara, bloquejats en una etapa de repressió de l'Estat i d'impotència. I la meua voluntat és recuperar el lideratge per tornar a avançar. No els puc garantir que ens en sortim. Però el que sí que els hi asseguro és que m'hi deixaré la pell. Hi dedicaré tots els esforços, totes les energies, absolutament totes.

I si malgrat tots els esforços, malgrat totes les energies, no ens en sortim, no defallirem i seguirem construint les alternatives que prefiguri una majoria d'aquest Parlament a favor de la república catalana, com quan érem tres diputats, però, sobretot, amb tot l'optimisme de saber que avui sumem vuitanta-dos diputats i diputades a favor de la llibertat dels presos i dels exiliats i a favor del referèndum, a favor de l'amnistia i de l'autodeterminació.

Acabo. He fet una exposició llarga, amb la meua anàlisi d'on crec que som, per què reivindico que hem d'impulsar una nova Generalitat republicana que obri una nova etapa al país. He procurat explicar-me amb claredat i amb detall per donar a conèixer el projecte polític que vull liderar. Una proposta que no és un simple projecte de govern, és un projecte de país i un projecte de futur.

Vull dedicar tots els esforços a fer front a la crisi social i econòmica provocada per la covid-19, a impulsar la transformació del nostre sistema econòmic i a resoldre el conflicte amb l'Estat. És urgent la posada en marxa d'un nou govern. La pandèmia no espera. La crisi econòmica no espera. La repressió no s'ha aturat i no espera. És urgent la posada en marxa del nou govern. I el repte és majúscul.

Avui ens toca fer un pas endavant i promoure la sacsejada que el país necessita. Comprometem-nos-hi. Comprometem-nos a construir un país que estimi la seva gent i es fixi com a prioritat la felicitat de la ciutadania; en paraules de Pasqual Maragall, una nova Catalunya més desinhibida, menys sagrada i menys sacralitzadora,

més arran de terra, i, hi afegeixo, arran de terra per, com deia Miró, saltar el més amunt possible amb tota l'ambició.

Tenim la responsabilitat de les generacions que ens han precedit, diverses, plurals, però lluitadores i creadores de la Catalunya d'avui. Però tenim el deute amb les generacions de demà a qui volem deixar un llegat en forma d'un país lliure, fraternal i just.

Per aquests motius els demano el seu vot favorable a la meua investidura com a president de la Generalitat de Catalunya per ser un president de tothom.

Moltes gràcies. Molt bon dia.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

Bé, moltes gràcies. Un cop acabada la intervenció del candidat, procedim a fer una suspensió de quinze minuts, per intentar compensar el retard que portem, i es reprendrà la sessió a les 13 hores.

Gràcies. *(Veus de fons.)* A les 12.45! Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i tretze minuts i es reprèn a tres quarts d'una del migdia i deu minuts.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 149 del Reglament, després de la intervenció del candidat, hi intervé un representant de cada grup parlamentari durant trenta minuts. El candidat podrà fer ús de la paraula tantes vegades com ho demani, sense limitació de temps. Quan el candidat respongui individualment a un dels diputats que hagi intervingut, aquest tindrà dret a una rèplica..., a un temps de rèplica igual al que hagi emprat el candidat. Si hi hagués resposta a les rèpliques, que també serà sense limitació de temps, el grup podrà tenir una contrarèplica de cinc minuts més. La votació, després, per a la investidura del president de la Generalitat, serà pública, per crida, d'acord amb l'article 100 del Reglament del Parlament de Catalunya.

I, dit això, té la paraula, en primer lloc, el senyor Salvador Illa, president del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Endavant.

(Aplaudiments.)

Salvador Illa i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Senyor candidat, senyores i senyors diputats, em plau prendre la paraula per explicar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar en aquest debat d'investidura a l'inici de la tretzena legislatura.

Vull, abans de res, però, que les meves primeres paraules avui siguin de record a les víctimes de la covid-19, les seves famílies i els seus amics, i de reconeixement a totes i tots els professionals que durant aquest llarg any han lluitat i segueixen lluitant contra la pandèmia. A tots ells, els hem de traslladar el nostre agraïment i el de tota la societat per la seva feina i el seu compromís en un any dur per a tothom, però especialment difícil per a aquests servidors públics que han demostrat, un cop més, estar a l'alçada de les circumstàncies.

En un moment tan crític com el que hem viscut –i, recordem-ho, encara seguim vivint– s'ha posat de manifest amb més claredat que mai la importància d'uns serveis públics forts, d'un estat del benestar sòlid, i crec que una gran part de la ciutadania ha estat més conscient que mai de la necessitat de la col·laboració i la coordinació entre institucions, que ens fa avançar més de pressa i millor, i més conscients, també, de l'esterilitat de la lògica de la confrontació i del bloqueig. Són lliçons que ens deixa la pandèmia i que cal tenir molt presents.

La pandèmia, la major en cent anys, ha sacsejat les nostres societats, ha posat a prova els nostres sistemes de governança, ens ha fet redescobrir el valor d'allò pú-

blic, ens ha fet canviar els nostres costums quotidians i ha accelerat canvis i transformacions de fons que faran irreconeixibles les nostres societats d'aquí uns anys. I ha desencadenat una crisi econòmica i social sense precedents, que ha obligat els governs a prendre mesures també sense precedents.

Som en un moment greu, complex i difícil. Aquesta és la situació. I a Catalunya, al meu entendre, no estem per al que hem d'estar. Què ha de passar perquè ens unim per vèncer el virus? Què ha de passar perquè acordem com reforçar el nostre sistema de salut? Què ha de passar, senyor Aragonès, perquè centrem les energies del país en recuperar la nostra economia tornant a liderar, en termes de producte interior brut, l'economia d'Espanya? On hem d'arribar perquè concentrem els esforços a aprofitar els recursos que Europa i Espanya ens posen a disposició per transformar la nostra indústria, modernitzar el nostre turisme, digitalitzar la nostra economia i fer efectiva la transformació ecològica? Què més ha de passar perquè els treballadors de la Nissan, els de Bosch i els de tantes i tantes empreses sentin que el seu Govern pensa, primer de tot, en ells, i posa tots –tots– els recursos possibles per mantenir els seus llocs de treball?

No és suficient la transcendència del moment perquè vostè, senyor candidat, senyor Aragonès, faci costat als treballadors i treballadores i a la direcció de SEAT i, amb la seva presència, visualitzi el suport de la Generalitat de Catalunya al primer PERTE que Espanya presenta a Europa? Què més ha de passar perquè els comerciants dels carrers de Barcelona, de Girona, de Tarragona, de Lleida, de Sabadell, de Vilanova i la Geltrú, de Vic, després de llargs períodes amb els seus comerços tancats i amb l'angoixa de no saber quan i com podran reprendre la seva activitat, vegin que el seu Govern dona suport als que tenen l'encàrrec democràtic de mantenir l'ordre públic, la seguretat i la convivència al nostre país?

On creu vostè que hem d'arribar perquè gent com en Josep, de Torre Baró, que treballa ell i la seva parella al sector de l'oci nocturn, vegi que el seu Govern –sí, sí, el seu Govern– té com a màxima prioritat que ni ell ni ningú queda endarrere? Quina nova situació s'ha de donar perquè les entitats del tercer sector, amb 97.000 treballadors i treballadores, obtinguin els 200 milions d'euros que necessiten per atendre les necessitats socials derivades de la crisi del covid-19? Què més ha de passar, senyor Aragonès, perquè estem per allò pel que hem d'estar?

Està segur, senyor candidat, que per afrontar aquesta situació el millor soci que pot tenir és la CUP, l'únic suport que pot exhibir vostè avui i aquí? Són els antisistema els qui poden garantir l'estabilitat que necessitem per generar riquesa? És això el que pot oferir avui vostè al país? No creu que cal un canvi de rumb? No creu que cal obrir un temps nou? No pensa vostè que, en lloc de dividir-nos, ens cal afrontar junts els reptes que tenim? (*Aplaudiments.*)

Li vull dir, amb tot el respecte, que el seu ha estat un discurs decebedor. Ha estat un catàleg exhaustiu del que no s'ha fet en deu anys de decadència. Ha estat, si m'ho permet, una esmena a la totalitat a la presidència dels senyors Puigdemont i Torra, i –no sé si se n'adona– és una autoesmena a la seva presència al Govern, on hi tenia i hi té encara responsabilitats molt rellevants. No ens ofereix res de diferent del que hem vist aquests darrers anys a Catalunya. Un discurs, si vostè vol, lamentablement previsible, com quan escoltes una vella cançó de la que ja saps preveure les paraules que vindran. Un discurs que repica, com li deia, la melodia de la darrera dècada, en què els seus predecessors han estat ufanosos en generar falses expectatives que no han fet més que provocar desenganys i desil·lusions a bona part de la ciutadania i la decadència del conjunt del país.

L'he escoltat atentament: vostè, més que no pas presentar un pla de govern, el que ha fet durant la seva intervenció és cenyir-se a reproduir el programa electoral de la CUP, la formació de qui vostè és ostatge i que amb un 6 per cent dels vots pretén marcar les prioritats del cent per cent del país i aconseguir que vostè es comprometí a una qüestió de confiança en dos anys. Cal aquest sotmetiment intel·lectual,

polític, moral i conceptual als antisistema? Cal degradar més encara la presidència de la Generalitat bescanviant-la per una qüestió de confiança a la primera meitat del 2023? Amb el màxim respecte –que li tinc tot, l’hi asseguro–, se’n recorda d’Artur Mas i la paperera de la història?

Aquesta legislatura neix ja tocada, amb aquest plantejament divisiu i de confrontació, amb les mateixes baralles entre vostès i amb la insistència en repetir una fórmula que ha fracassat.

El problema que tiene el pacto que nos presenta, señor candidato, es que es un pacto nacido de la división, lastrado por la división y destinado a la división. Me explico: ha nacido de la división del independentismo, de su fracaso en la anterior legislatura y de la competición de tres partidos por liderar o condicionar este espacio político. Está lastrado por la división de quienes lo componen, sin que exista ninguna perspectiva de lealtad o coherencia entre los socios. Si prosperase, sería muy probablemente un *govern* cuyos miembros pasarán más tiempo mirando a los lados que mirando de frente a los problemas de los ciudadanos. Y está destinado a la división, porque insiste en trabajar teniendo en mente los intereses de solo la mitad de los catalanes y sin renunciar a unos métodos que la mayoría rechazamos. Una división que será mayor cuanto más se someta usted a los dictados de los antisistema y más se aleje de la mayoría templada y dialogante que existe en la sociedad catalana.

Y déjeme, con toda cordialidad –con toda cordialidad–, advertirle: los problemas de su propia división no se resuelven con más división. Cuando un proyecto se muestra inviable y divisivo, la solución no es insistir obsesivamente en repetirlo, sino tener la honestidad y la valentía de corregir el rumbo y de buscar otras mayorías y proyectos más viables e inclusivos; otros proyectos que son socialmente reclamados, políticamente plausibles y aritméticamente posibles.

La victòria del PSC el passat 14 de febrer fa possible la configuració d’una majoria d’esquerres alternativa al continuisme d’una majoria independentista encaparrada en la lògica frontista i decadent; possibilita obrir un nou temps per trencar amb la lògica perdedora de suma zero que va eixamplant cada cop més la gran rasa que separa els dos blocs que s’han estat enfrontant durant massa anys a Catalunya. Però vostè, senyor candidat, ha escollit i ha preferit continuar parapetat en la seva còmoda trinxera, una postura fàcil, perquè no requereix cap esforç, però el preu que en paga la ciutadania és massa car: una Catalunya estancada, paralitzada i la continuïtat d’una estratègia que no fa més que aprofundir en el bloqueig polític, econòmic i social del país. Vol repetir un fracàs. Catalunya necessita convivència, no decadència; Catalunya necessita competència, no independència. La política requereix diàleg i consensos; ara bé, per això cal arremangar-se i cal ser valents. Valentia, no radicalitat; són coses diferents.

Vostè, senyor Aragonès, ha preferit tenir de companys de viatge els qui se senten còmodes assenyalant les diferències dels qui no pensem igual. Ha preferit els qui es posen al costat dels qui provoquen aldarulls i practiquen la violència gratuïta als carrers de Barcelona i a altres ciutats del país. Vostè ha triat això en lloc de posar-se al costat dels qui defensem la convivència i la seguretat de la majoria de la ciutadania. Té tot el dret a fer aquesta tria, però comprendrà que jo no comparteixi aquesta voluntat de posar-se al costat dels partidaris de l’estratègia del «com pitjor, millor». Al meu grup parlamentari som més de la postura del «com millor, millor» i som fermes partidaris del dret a l’estabilitat i a la tranquil·litat de la ciutadania; que els catalans no estiguem condemnats permanentment a veure i viure la política com un problema o a sentir-nos ostantges dels qui viuen còmodes en l’enfrontament, en la inestabilitat, i practiquen la política irresponsable.

Vostè i el seu soci, senyor candidat, segueixen entestats a jugar la partida de la confrontació, com si Catalunya fos la seva joguina, i pretenen seguir dividint la societat catalana, pretenen seguir perjudicant la nostra economia, pretenen seguir per-

judicant la nostra imatge i pretenen seguir esfondrant les nostres expectatives i malmetent la nostra cohesió social.

Senyor candidat, Catalunya necessita estabilitat, bon govern i capacitat de negociar i arribar a grans consensos, més en un moment tan excepcional, tan greu, com el que estem vivint. I la seva proposta, des del nostre punt de vista almenys, no garanteix cap tipus d'estabilitat ni de certesa, cap possibilitat d'arribar a grans acords i pactes, que ara més que mai és el que la ciutadania reclama i necessita.

Amb tot el respecte que vostè em mereix, li vull dir que no soc massa optimista respecte a la seva capacitat de generar el salt endavant que el país necessita, el gir copernicà que cal fer per deixar enrere l'estratègia frontista i la gesticulació antisistema de sofà a què ens han tingut acostumats els darrers anys i que no ens ha dut res, res de bo, no ens ha dut cap guany. Amb aquesta estratègia, perdem oportunitats i s'acumulen els problemes.

Catalunya és un gran país, i ho té tot perquè les coses li vagin bé. A aquest país no li falten idees, ni energia, ni talent. De fet, a Catalunya tenim –o millor dit, teníem– el bon costum de fer les coses bé. No només amb respecte a les lleis, sinó amb una certa ambició d'excel·lència. Això, malauradament, queda lluny; massa lluny, després d'anys de mal govern i de divisió. I seguir més anys en aquesta deriva no fa més que aprofundir en la decadència, la paràlisi i el bloqueig en què vivim instal·lats des de fa ja massa temps.

Vostès semblen no ser conscients de la gravetat de la situació que vivim. Vostès es desenten de les seves responsabilitats i són incapaços d'assumir els errors que han comès en els darrers anys a Catalunya. Ens han deixat un país esgotat, sense esma. Molts ciutadans viuen el seu dia a dia amb una certa sensació d'asfíxia.

I sí, l'angoixa de molts catalans i catalanes ja venia d'abans de la pandèmia, senyor candidat. Perquè les coses a Catalunya fa massa temps que no van com haurien d'anar. Hem perdut una dècada en un moment en què el món experimentava els grans canvis que marcaran el futur del nostre temps. On calia assentar les bases d'una recerca capdavantera de la transició energètica i d'una política industrial que assegurés els llocs de treball del demà. A Catalunya, mentre tot això succeïa, seguíem enredats en discussions identitàries, estèrils, i capficats en la guerra de banderes.

A Catalunya, senyor candidat, els governs independentistes dels darrers deu anys han retallat més de 700 milions d'euros la inversió pública en Educació, deixant-la en els nivells més baixos d'Europa. A Catalunya, senyor candidat, la Generalitat destina el 3,7 per cent del PIB en Salut, mentre que la mitjana espanyola està en el 6,2 per cent i la de la Unió Europea està en el 7,2 per cent. A Catalunya, senyor candidat, prop del 30 per cent dels infants estan en risc de pobresa. A Catalunya, senyor candidat, l'ocupació i la producció de la indústria catalana ha patit una desacceleració major que la mitjana espanyola. El Govern destina a polítiques industrials només un 20 per cent del pressupost que es destinava a aquest objectiu l'any 2010. A Catalunya, senyor candidat, dediquem menys recursos a les universitats que l'any 2010. I això que el 70 per cent de la recerca es genera a les universitats. Tenim el mateix pressupost en recerca que teníem el 2010. No hi ha hagut cap augment.

Catalunya, al nostre entendre, ha de tornar a ser sinònim d'obertura, de tolerància i d'èxit. Els que estimem Catalunya no ens resignem a continuar com fins ara i seguirem lluitant per aconseguir el salt endavant a tots els nivells que reclama la ciutadania, per construir una alternativa sòlida que els socialistes ens oferim a liderar. Per això plantejo quines crec que han de ser les prioritats del Govern de Catalunya. Són tres, ni dues ni quatre, *tres* prioritats: u, vèncer el virus; dos, reactivar i transformar la nostra economia, i tres, no deixar ningú enrere. I un repte: obrir una nova etapa a Catalunya passant pàgina dels anys perduts per recuperar els consensos polítics i socials.

Vèncer el virus, en primer lloc, assegurant una vacunació en coordinació amb la resta d'Espanya i amb Europa, amb l'objectiu, sí, d'arribar al 70 per cent de ciutadans

vacunats aquest estiu; donant suport als qui dirigeixen la lluita contra el virus –i en particular, al secretari de Salut Pública, Josep Maria Argimon– i reclamant prudència als ciutadans en les setmanes que ens venen per davant, on encara tenim nivells d'incidència acumulada preocupants. I reforçant el nostre sistema de salut, efectivament. Prenent com a base el document que han elaborat els experts en salut de trenta mesures i buscant un horitzó d'incrementar en 5 mil milions durant cinc anys els recursos destinats a la sanitat pública, i també donant suport a la indústria farmacèutica i sanitària de Catalunya, que està també jugant un paper important en la lluita per vèncer el virus.

La segona prioritat és reactivar i transformar l'economia ampliant la base productiva i l'ocupació de qualitat. Serà necessàriament sintètic en desplegar aquest objectiu. En el curt termini, fent un pla de xoc per salvar el màxim nombre d'empreses i protegir el màxim nombre de llocs de treball. I en el llarg termini, fent les reformes que calen a la nostra economia a partir de diversos factors.

Per exemple, fent una aposta, en primer lloc, valenta pel talent, que vol dir una aposta decidida per l'educació, les universitats i els centres de recerca. En segon lloc, apostant per la ciència, per la transferència tecnològica, per la innovació; posant el focus en la política industrial. En tercer lloc, amb un compromís amb l'educació i la formació professional. Educació, educació i educació; dedicant un 6 per cent del producte interior brut a matèries educatives, a l'educació i al coneixement. En quart lloc, treballant per una societat trilingüe; no podem permetre que el coneixement d'una tercera llengua sigui patrimoni exclusiu dels qui disposen de majors recursos econòmics.

Vertebrant, en cinquè lloc, una agenda d'infraestructures per a Catalunya que vertebrï tot el nostre territori. Tot el territori, no només una part. Una connectivitat que ha de ser, en primer lloc, interna, amb infraestructures ferroviàries i viàries adequades; també internacional, amb un aeroport que sigui un veritable *hub* internacional de comunicacions, i també digital, desplegant en els propers quatre anys la xarxa 5G a tot el territori català.

En sisè lloc, amb un compromís amb Barcelona i la regió metropolitana –sí, perquè el Govern de Catalunya ha de tenir agenda pròpia per la Barcelona metropolitana. Cal potenciar Barcelona i la seva marca a nivell internacional i posar-la al servei de tot el país, i per això cal una agenda comuna d'infraestructures per als quatre milions de catalans i catalanes que viuen a la regió metropolitana de Barcelona. Barcelona és un dels millors actius que té Catalunya avui.

En setè lloc, treballant per una transició ecològica amb barris dignes i habitatge. Cal que Catalunya afronti el repte que planteja el canvi climàtic que, a més, ens ofereix l'oportunitat de crear nous llocs de treball verds d'alt valor afegit en sectors com la rehabilitació, l'energia o la producció de materials que es fabriquin a les empreses del nostre país.

I en vuitè lloc, un treball digne. La dignitat del treball ha de ser la pedra angular de qualsevol societat avançada. I aquí permetin-me que faci una menció especial al treball dels joves. Ells van patir de manera més intensa els efectes de l'última crisi econòmica, i no podem consentir que altre cop siguin els principals perjudicats d'aquesta nova crisi econòmica. No hi haurà futur a Catalunya fins que no haguem garantit que els i les joves puguin construir-se un futur digne a casa seva. (*Aplaudiments.*)

Tots aquests punts que he anat assenyalant requereixen seguretat, confiança jurídica, certesa política per generar, per atraure, per retenir, per impulsar nous projectes productius i les reformes que necessitem per al progrés social del país. De fet, fixi's bé el que li dic, el més radical que es pot oferir avui a Catalunya i als catalans és l'estabilitat i la solidesa d'un govern. Oferir aquesta confiança, aquesta seguretat jurídica i aquesta estabilitat és indispensable si volem aprofitar bé, per exemple, els fons de recuperació europeus. Ens hi juguem massa amb el fons EU Next Genera-

tion, ens hi juguem el futur, i no em sembla que estiguin vostès..., que siguin vostès massa conscients d'aquest fet.

I la tercera prioritat, la reconstrucció social, per garantir que no deixem ningú endarrere. En els darrers anys, amb vostès al Govern, no s'ha fet res o, com a mínim, no s'ha fet prou per reduir les desigualtats a Catalunya. I seguim tenint una esperança de vida diferent en funció del codi postal d'on naixem o d'on vivim. Per això, crec que cal posar el focus a les prioritats socials del país. En primer lloc, fent referència a les persones en situació de dependència. Cal un impuls definitiu al nostre model d'atenció a la dependència de cures i de residències. Cal donar prioritat a les persones..., a que les persones puguin viure en el seu entorn amb els serveis i els suports necessaris, acabant amb les llistes d'espera per a l'atenció domiciliària social i sanitària.

En segon lloc, la seguretat, sí, la seguretat ubicada en el marc de les polítiques socials, amb una actuació que ha de basar-se en la prevenció i la proximitat. Els catalans i les catalanes necessitem barris segurs, pobles i ciutats segures, perquè és la garantia de l'exercici de les llibertats i els drets de tots i totes a l'espai públic. El Govern hauria de fer una aposta decidida per la seguretat i la convivència, i això vol dir –això vol dir– posar-se al costat dels Mossos d'Esquadra, ampliant-ne la plantilla i fent una aposta per la proximitat i les tasques de seguretat ciutadana acompanyant les policies locals. Hem de protegir els que ens protegeixen, exactament el contrari del que fan vostès al dictat de la CUP.

I en l'àmbit cultural, en cap cas concebo la cultura com una arma al servei de l'enfrontament entre catalans i catalanes. Cal que el proper Govern doni suport a les indústries culturals, que són motor de la nostra economia i que han portat Catalunya arreu del món.

Finalment, una administració al servei de la ciutadania. Les institucions han d'estar al servei del país i no a la inversa.

Podria parlar-li de molts i molts altres temes que em preocupen, però que no tinc prou temps en mitja hora d'intervenció per abordar: canvi climàtic, pobresa infantil i habitatge, i un, per cert, de transversal que sovint no tenim prou en compte i que no vull deixar de mencionar en aquesta intervenció, la feminització de la pobresa. Hem de fer perquè les crisis com aquesta que estem vivint no impliquin un pas enrere en el camí cap a la igualtat, que hem emprès fa molt de temps, en el que hem avançat, tot i que ens queda encara molt per fer.

I, per últim, li deia també que, juntament amb aquestes tres prioritats, tenim un repte: obrir una nova etapa a Catalunya amb un bon govern; una nova etapa en què ens haurem de comprometre tots –jo ho faig aquí davant d'aquesta cambra–, en primer lloc, a dir la veritat, a no enganyar la ciutadania amb falses promeses, a no generar falses expectatives; en segon lloc, a treballar per unir la societat catalana, no per dividir-la; en tercer lloc, a tenir la lleialtat institucional amb els municipis, en primer lloc, amb les entitats supramunicipals, amb el Govern d'Espanya i amb les institucions europees, la lleialtat institucional, indispensable per afrontar els reptes que tenim plantejats.

En quart lloc, el mig i llarg termini en lloc de la immediatesa. És important què passa demà, però és més important què passarà d'aquí sis mesos i d'aquí sis anys en funció del que decidim demà. Vivim en uns temps presoners de la immediatesa, del què farem d'aquí cinc minuts, i crec, senyor candidat, ens hem de comprometre a mirar en el mitjà i llarg termini.

En cinquè lloc, el respecte, que li ofereixo a vostè i a tota la cambra, a tot el país, i que reclamo per a mi també. Tots mereixem poder expressar-nos, poder defensar les nostres posicions polítiques en el marc de convivència del que ens vam dotar ja fa uns anys, amb respecte els uns amb els altres.

En sisè lloc, construint i proposant en lloc de destruint, afirmant el mateix espai polític, explicant i desenvolupant un projecte més que no pas afirmant-ho contra un tercer –Espanya, els Mossos, el poder judicial o el qui sigui.

I, en setè lloc, dignificant les institucions, que són de tots. Sense institucions, no podrem autogovernar-nos, ni, per aquells que aspiren a més, fer cap altra cosa. Dignificant les institucions que són de tots i que tant ens va costar recuperar.

Si mirem bé la història recent del nostre país, veurem que sempre hem avançat de la mà del diàleg, de la negociació i dels acords. Tots aquests elements ens han fet millors i més forts. Mai no hem aconseguit res ni aconseguirem res ni des de la imposició ni dividint el país. El nou Govern de la Generalitat hauria de ser capaç de recuperar els consensos en la política catalana, per aconseguir un país més serè –més serè–, més unit, capaç de deixar enrere les tensions. No serà possible començar a superar l'etapa que hem viscut aquests darrers anys a Catalunya fins que no siguem capaços de construir i compartir consensos al voltant de les grans polítiques i les prioritats del país. Aquest proper Govern de la Generalitat hauria de ser capaç d'avançar, per tant, en la concòrdia i recuperant el respecte i el reconeixement de l'altre, erradicant d'una vegada per totes la idea dels bons i els mals catalans.

I vaig conclouent. Sempre he apostat per una Catalunya rica i plena, forta en la seva diversitat, pionera i capdavantera. Des del Govern de la Generalitat, hi ha molt, moltíssim marge perquè de les seves gestions surti una Catalunya més segura, més justa i més pròspera. Tenim les eines per aconseguir-ho. Catalunya és un gran país, amb una gran ciutadania, amb empreses excel·lents, amb bons professionals, amb treballadors preparats, amb talent, amb capacitat, amb un gran nivell d'autogovern i amb recursos per fer polítiques al servei del país. Ho tenim tot per sortir endavant, per tirar endavant. El que ens ha ofert avui, senyor candidat, no és, a judici meu, una bona fórmula per desvetllar aquestes potencialitats que tenim; no ens permetrà, a criteri meu, avançar.

Alguns ciutadans, escoltant-ho, poden estar temptats de caure en la resignació; poden pensar «seguirem igual», abocats a repetir un fracàs. Em vull adreçar ara de manera especial a aquests ciutadans i els vull dir que Catalunya, malgrat tot, sortirà endavant. Els vull assegurar que el canvi a Catalunya és irreversible. Els vull dir que aquest país sempre sempre se n'ha sortit i que aquesta vegada també reeixirà. Els vull dir més concretament que vencerem el virus. Més ben dit, que l'estem ja vençant, treballant colze a colze amb Espanya i amb Europa per vacunar la nostra població, i que assolirem la fita del 70 per cent de població vacunada aquest mes d'agost.

Els vull dir que la nostra economia es transformarà, es descarbonitzarà i es digitalitzarà; sortirà endavant com ho ha fet sempre. I els vull dir que treballarem perquè ningú quedi endarrere. Hem après i hem pagat molt cara la lliçó del que suposa respondre a una crisi econòmica amb retallades i disminució de recursos públics, com alguns, fa no tant temps, defensaven en aquesta cambra. Aprés la lliçó, destinem ara més recursos que mai a no deixar ningú enrere i ho seguirem fent. És cert, almenys a criteri meu, que el que vostè ens proposa avui no ajuda, entrebanca, no desperta les energies que Catalunya té, les encapsula i les limita, destorba, si m'ho permet. Però és temporal, és conjuntural i, creguin-me, és passatger. La Catalunya de la propera dècada, n'estic segur, pot ser la de la igualtat real entre homes i dones, la de les polítiques que enfortiran la nostra sanitat, la nostra educació i que donen oportunitats als joves. La Catalunya de la recuperació econòmica i el benestar social. La dècada, la propera, d'unes polítiques ecologistes que garanteixin la transició ecològica i nous llocs de treball a casa nostra.

La Catalunya de la propera dècada pot ser, n'estic segur, la d'un país cohesionat del camp a la ciutat, amb connectivitat digital i física que permeti vertebrar pobles i ciutats. I, sobretot, la Catalunya de la propera dècada, també n'estic segur, serà la de la concòrdia i el retrobament.

Cal, pel bé de tots i totes, que aquest país enceti una nova etapa política ja mateix. Amb voluntat constructiva, el meu grup parlamentari treballarà per un projecte de govern alternatiu, que prioritzi els acords i les polítiques que necessita Catalunya per impulsar la reactivació econòmica, la creació d'ocupació i la reconstrucció social del país. Les polítiques que els socialistes catalans, com a força més votada pels catalans i les catalanes, aspirem a desenvolupar des del Govern de la Generalitat quan arribi el moment, si els ciutadans així ho volen, naturalment. Som el primer partit de Catalunya, som l'alternativa i treballarem perquè Catalunya tingui el futur que es mereix. *(Aplaudiments.)*

I acabo fent-li de manera molt directa i personal, si m'ho permet, senyor candidat, una petició. Si us plau, apliqui seny, serietat, tenacitat, calma, prudència, lleialtat, humilitat i altura de mires a la seva gestió si acaba sent investit president de la Generalitat.

Si realment vol servir Catalunya i els seus ciutadans, per exemple, per fer un pacte per la salut, ens tindrà al seu costat. Si no, com és el nostre deure, ens trobarà enfront. La necessitat de la política, tants cops invocada, no és altra cosa que la voluntat expressa de negociar, d'escoltar l'altre sense condicions, d'estar disposat a acceptar nous plantejaments. Demano que uns i altres assumim les nostres responsabilitats, cadascú les seves, ens escoltem, ens respectem, respectem també les nostres diferències, les acceptem i puguem conviure tots com iguals.

El meu grup votarà no a la seva candidatura a la investidura.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments perllongats en un sector de la sala.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Illa. Per respondre, té la paraula el senyor Pere Aragonès.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, companys del Govern... Senyor Illa, molt bon dia. És un plaer tenir aquest debat aquí en el marc d'aquest Parlament, perquè jo crec que el que ens pertoca és confrontar idees, confrontar propostes i que la ciutadania pugui jutjar també quin és el nostre nivell de proposta constructiva pel que és el futur del país.

Vostè ha començat parlant de la pandèmia, i certament és no només el que ha trastocat les vides, el que ha provocat un immens dolor a la societat catalana, sinó que té uns efectes econòmics i socials, al que he destinat bona part de la meua intervenció inicial, en el meu discurs d'inici, i, sobretot, de les propostes per poder-hi fer front.

Lamento, lamento seriosament, que vostè vulgui persistir en el diàleg de sords que troba incompatible el que són les aspiracions legítimes de llibertat nacional, de projecte de sobirania del país, amb fer front a una pandèmia i fer front a la necessària reconstrucció econòmica i social.

L'hi dic molt clar, amb pandèmia o sense, no renunciaré a la independència de Catalunya. *(Aplaudiments.)* Amb pandèmia o sense, no renunciaré a l'exercici del dret a l'autodeterminació ni a l'amnistia. De la mateixa manera que, amb pandèmia o sense, vostè no té per què renunciar a allò en què vostè creu, en la unitat d'Espanya, la pertinença de Catalunya com a comunitat autònoma a l'Estat espanyol.

Jo no li demano que, per centrar-nos en la lluita contra les exclusions, en la lluita per aconseguir una economia i un model productiu més resilient, més fort, que generi més prosperitat, jo no li demano que vostè renunciï a allò en què creu, al seu projecte respecte a l'autogovern d'aquest país. I si jo no l'hi demano, vostè no m'ho pot demanar a mi. Jo no hi renunciaré.

De fet, els independentistes al llarg d'aquests darrers deu anys, que vostè ha qualificat de decadència –que ara hi entraré–, els independentistes al llarg d'aquests deu anys el que hem fet és jugar-nos-la. Hi ha gent que està a la presó perquè gent que

està en contra de la independència de Catalunya pogués votar que no l'U d'Octubre. Perquè quan nosaltres defensem un referèndum d'autodeterminació defensem aquest instrument perquè hi pugui votar tothom: el del sí i els del no. I això no és divisiu; això és aportar solucions. Vostè avui en aquests aspectes s'ha situat com un obstacle polític –amb tota la legitimitat, ho pot fer, però jo ho constato, tinc l'obligació de constatar-ho–; es situa com un obstacle davant de la situació actual i no com una solució. Jo crec que vostès han de fer el trànsit; han de fer el trànsit de recuperar el camí de poder estar a la banda de les solucions.

Jo no entraré en el diàleg de sords. Crec que el que necessita aquest país no és persistir en una dinàmica d'enfrontament, que vostè verbalment deia que volia defugir-ne, però que l'ha estat practicant en aquest faristol. Jo no em mantindré en aquest diàleg de sords.

Crec que vostè tenia preparat un discurs pensant-se que no hi hauria aquí una proposta independentista d'esquerres, republicana, democràtica, que té alhora la capacitat d'assumir el país de futur que volem lliure i alhora treballar per la quotidianitat del present. Perquè nosaltres, que volem la independència, no volem la independència sense país. I com que el país és la seva gent, volem lluitar cada dia perquè la gent d'aquest país visqui millor.

Vostè no ha escoltat el meu discurs. De fet, crec que, si pogués resumir en un concepte, en un dels primers conceptes, la seva intervenció, em sortiria la paraula «incompatibilitat». Perquè alhora el meu discurs no pot ser, senyor Illa, una esmena a la totalitat al Govern Puigdemont i Torra i alhora la continuïtat absoluta dels governs Puigdemont i Torra, i que he de dir aquí que em sento orgullós d'haver format part del Govern del president Quim Torra. (*Aplaudiments.*) Les dues coses alhora no pot ser, o és una esmena a la totalitat o és continuïtat –aclareixi's.

Vostè també ha mencionat la decadència, la decadència econòmica d'un país que fins a la pandèmia ha estat creixent tots aquests anys. Des de final de 2013, que vam iniciar la recuperació econòmica, fins a l'any 2020, fins a inicis de l'any 2020, hem estat creixent per sobre de la mitjana de la zona euro en tots i cadascun dels exercicis –en tots i cadascun dels exercicis. Això per vostè deu ser decadència, la decadència d'un país que aquests darrers anys, malgrat la situació de pandèmia que ens hem trobat el darrer any, tots els anys previs i posteriors ha estat capaç de reduir l'atur del voltant del 20 per cent –i no era responsabilitat de vostès, que presidien la Generalitat en aquell moment, no era responsabilitat– fins a reduir-lo prop d'un 10, que ha anat pujant fins per sobre del 13 per cent a partir de la pandèmia. Per tant, de decadència, no. De decadència, en tot cas, la que pot representar com un projecte polític, des del meu punt de vista –i amb tot el respecte, que vostè té per mi i que jo tinc per vostè–, crec que s'ha anat estrenyent i ha anat deixant fora moltes veus que defensaven que no era incompatible defensar una Catalunya lliure amb una Catalunya socialment justa. Per sort, a alguna d'aquesta gent els hem donat la benvinguda al meu projecte polític.

Ha parlat de la comoditat de l'enfrontament. Crec que qui està còmode en l'enfrontament i crec que... Ho he de dir, l'independentisme no viu en la comoditat de l'enfrontament –l'independentisme no viu en la comoditat de l'enfrontament. I, malgrat que uns diputats riguin, vostès creuen que és còmoda la repressió? Creuen que és còmode que hi hagi negociadors, per exemple, en el cas de Junts per Catalunya, que haguem d'interrompre les reunions de negociació perquè han de tornar a Lledoners a dormir a la presó? Creuen que és còmode que haguem de parlar a través de pantalles amb companys nostres que estan a l'exili perquè si vinguessin aquí anirien de pet a la presó? Davant d'una sentència que és tan injusta que fins i tot vostès han anat dient en veu baixa que caldria corregir-la quan alguns de vostès han anat insinuant possibilitats d'indult? El retrobament que vostè proposa no pot ser un oblit, perquè nosaltres no oblidarem mai, ni els companys i companyes que estan a la presó, ni els companys i companyes que estan a l'exili, que ho van fer perquè tots

poguéssim votar, ni els companys i companyes que estan pendents de causes en el marc d'aquesta repressió. El retrobament és incompatible –parlava d'incompatibilitats– amb la repressió.

Ha parlat també de deriva, de la deriva independentista, de la deriva d'un... Bé, doncs miri, 14 de febrer, resultats electorals: 52 per cent de vot independentista. Vostès poden fer veure que no, vostès es poden tapar els ulls. I escolti, miri, hi ha una realitat: amb alta participació o amb baixa participació, majoria independentista al Parlament de Catalunya. (*Aplaudiments.*) Per tant, afrontin la realitat. (*Aplaudiments perllongats.*)

Això vol dir que un projecte polític s'hagi de basar en la imposició? No. No, no volem la independència imposada, no volem la república catalana en contra de la voluntat de la ciutadania. La volem en base a una deliberació lliure. Quan el 52 per cent de la gent que va votar, un 14 de febrer passat, es manifesta clarament a favor de llistes, de candidatures que defensin la independència de Catalunya, això no suscita cap reflexió de que cal trobar una solució per donar sortida a aquest conflicte polític? No suscita cap reflexió? Per vostès, la concòrdia representa oblidar el que ha votat el 52 per cent de la ciutadania de Catalunya? Jo no vull oblidar, i no vull tapar-me els ulls davant del 48 per cent que no ha votat independentista, no ho faré. Per això dic que jo vull ser el president de tothom, de totes les catalanes i de tots els catalans, i batallar també en la qüestió del conflicte nacional perquè tots es puguin expressar, i perquè els del no, si tan majoria són, puguin guanyar en un referèndum la seva posició. Els del sí ho intentarem, n'estic absolutament convençut.

I vaig cap a les propostes. Ha assenyalat tota una sèrie de mancances del discurs, que, de fet, el que estava fent era fer un repàs de totes les propostes que he anat fent. Crec que s'esperava trobar un independentisme com el que vostès han anat caricaturitzant sempre, d'aquell que no gestiona la realitat, de l'independentisme que es tapa els ulls, quan, avui, l'independentisme està gestionant la immensa majoria, la immensíssima majoria d'ajuntaments d'aquest país; quan l'independentisme està treballant en tants i tants àmbits. Perquè sabem que, de la mateixa manera que per vostè la unitat d'Espanya no és incompatible amb la defensa del progrés econòmic i social, per nosaltres la independència de Catalunya tampoc ho és. I, per tant, li entraré en algunes propostes, en algunes propostes que crec que hem de situar.

Pel que fa a la reconstrucció econòmica, cal reivindicar un teixit industrial que necessita canvis estructurals. Aquests canvis no els podem fer sols. Alguns canvis els podríem fer i decidir des d'aquesta cambra si fóssim un estat. I estic parlant, per exemple, d'elements que estan llastant la competitivitat del nostre sistema econòmic, i especialment en l'àmbit industrial.

Preus de l'energia. El sistema de fixació de preus en base a la normativa i a les regulacions, que no són competència nostra sinó que són competència del Govern de l'Estat, clarament és un factor en contra de la competitivitat de la nostra economia. Un sistema de fixació de preus on la influència política és determinant a l'hora d'obtenir determinats beneficis. Perquè si no sé com és que el Consell de Ministres s'ha convertit en la millor escola de futurs dirigents de companyies energètiques de tot el món –és molt estrany. (*Aplaudiments.*) Per tant, preu de l'energia.

En segon lloc, costos financers. Costos financers en un context de tipus d'interès molt baixos, certament, però costos financers. Per què nosaltres defensin una banca pública? Perquè en aquests moments estem veient com el que està afavorint el Govern del qual vostè formava part fins que va començar la campanya electoral ha anat afavorint una concentració bancària que limita la competitivitat en l'àmbit financer. I nosaltres, per això, també creiem que precisament per defensar un concepte tan poc, diguem-ne..., o, de fet, tan propi de com alguns han imaginat el sistema econòmic capitalista, com és la competència, precisament per defensar la competència de veritat, nosaltres creiem que hi ha d'haver un operador públic que actuï en aquest àmbit i per això defensin l'Institut Català de Finances.

O les infraestructures. Em sembla molt bé que apostin pel 5G i per la connectivitat en 5G, però aleshores, en justa correspondència, el que no poden fer és boicotejar les actuacions per fer l'autopista 5G que el Govern del que he tingut l'honor de formar part fins avui ha estat treballant, i vostès ho han estat boicotejant en l'àmbit d'Unió Europea. I això és així –i això és així.

Vostè m'ha atribuït a mi tot el que ha estat la trajectòria política de formacions independentistes i governs independentistes fins al moment. Podríem entrar-hi, podria començar a treure-li moltes coses, però crec que, en justa correspondència, vostè també ha d'assumir el que han estat les decisions d'un govern, no del seu partit sinó d'un govern del qual vostè ha format part.

Ha parlat de la necessitat d'ajudar els sectors econòmics i socials afectats per la pandèmia. Hi estic absolutament d'acord –absolutament d'acord. Però aleshores revisem el que hem fet cadascú. Ha hagut de passar un any perquè, més enllà dels ERTA i els ICO, que són molt rellevants, i no en rebaixaré ni un cèntim d'euro la importància..., ha hagut de passar un any perquè s'arbitressin des del Govern de l'Estat ajudes directes als sectors econòmics afectats per la pandèmia.

Si vostès miren el registre de subvencions del Govern espanyol, de totes les comunitats autònomes, i quines han estat donant ajudes i en quina quantitat, en ocasió de l'afectació a causa de la pandèmia, es trobaran que la que ha donat més ajudes quantitativament i *per capita* és la Generalitat de Catalunya. Que, de fet, gairebé dobla –gairebé dobla– el que ha estat el segon territori, que és el nostre territori germà, que és el País Valencià, amb qui, precisament, amb el País Valencià i amb les Illes, treballarem –i aquest també és un compromís del meu Govern–, treballarem conjuntament en tants i tants projectes, no només per la llengua i la cultura que compartim, sinó també pels reptes de futur, per un mateix espai econòmic que volem fort, que volem competitiu i que volem fer-ho conjuntament. I estic convençut que ens hi trobarem. Amb diàleg, amb respecte absolut a les dinàmiques i a la sobirania i a les decisions de cada territori. I, per tant, ho farem.

Finalment, l'agenda social. Crec que l'agenda social que volem impulsar... Vostè ha situat moltes prioritats i en moltes puc estar-hi d'acord. Només faig dues preguntes: amb quines lleis i amb quins recursos. Jo les vull tenir. La possibilitat de totes les lleis i de tots els recursos. Si vostè creu que cal augmentar el pressupost de Salut respecte al darrer pressupost aprovat, perquè hi ha hagut el suport extraordinari en temps de pandèmia, en 5.000 milions d'euros; si alhora hem d'augmentar el que és el pes de l'educació, del pressupost de l'educació, en el PIB, dels 5.000 milions d'euros que hi ha ara i que per tant estem parlant d'un 2,3 per cent del PIB, al 6 per cent, això no ho podem fer amb un model de finançament en què qui recapta els recursos és el Govern de l'Estat. No ho podem fer. Per tant, ens explicaran..., i l'única alternativa, ho saben, és que nosaltres recaptem tots els recursos, que es puguin recaptar des d'aquí i es pugui decidir, evidentment, cap a on han d'anar els recursos que paguem els ciutadans de Catalunya. I és cap aquí, és evident.

Però també parlava de les lleis. Miri: ens estem trobant..., hem fet menció a lleis que avancen en drets i que ens trobem com el Govern de l'Estat ho porta al Tribunal Constitucional, o a vegades ho fa el Partit Popular, o ho fa Vox, ara tenen més de cinquanta diputats –malauradament– al Congrés de Diputats. En el cas d'ells no paralitza l'execució, però en el cas del Govern espanyol sí. I, per tant, no estic parlant només dels àmbits de pobresa energètica, de la contenció dels preus del lloguer. Per cert, una proposta del seu Govern que després impedeixen que ho puguin fer altres governs quan no ho fan. Però, bé, en tot cas, de contradiccions tots en tenim. Deia Joan Fuster: «Les meves contradiccions són les meves esperances.» Jo que en tinc moltes, tinc moltes esperances..., vostès deuen tenir esperances infinites, perquè les contradiccions són extraordinàries. (*Aplaudiments.*)

Però: lleis –lleis. Dues proposicions de llei d'aquest Parlament aprovades recentment, presentades pel Partit Socialista, entre d'altres grups: la Proposició de llei de

les APEU, de les àrees de promoció econòmica, treballades conjuntament després amb el Govern, també, i on el conseller Tremosa s'hi va implicar, abans la consellera Chacón, i aquesta és una proposició de llei que vostès van impulsar també. O la Proposició de llei, aprovada, sobre la desaparició forçosa de menors, impulsada per vostès, per Ciutadans, i que vam aprovar el conjunt de la cambra.

El diputat Miquel Iceta les va impulsar, va signar l'entrada a registre de la proposició, les va votar en el Ple, i el ministre Miquel Iceta, que crec que és el mateix –persona–, aquesta mateixa setmana obliga el Govern de Catalunya a que..., o entra en una negociació o les portarà al Tribunal Constitucional. *(Aplaudiments.)*

Per tant, vostès quan estan al Parlament de Catalunya ens posen unes lleis sobre la taula, i els mateixos, i a més, la mateixa persona, la porta al Tribunal Constitucional amb suspendre allò que ha votat. Per tant, coincidim; podríem coincidir, podríem convenir, vostè i jo, que el nostre problema, per al seu programa i per al meu, és el mateix: recursos i potestat legislativa. La solució a això? Des del meu punt de vista –és el meu, crec que el comparteixo amb el 52 per cent dels votants del 14 de febrer–, és que per superar això necessitem les eines dels recursos i de les lleis, que són les eines d'un estat.

A part de tot això, crec que aquesta legislatura ha de ser la legislatura de superar el diàleg de sords i que puguem construir amb l'oposició uns espais de diàleg i de trobada. Si... Però demano dues coses. Demano, en primer lloc, que sigui un treball honest –estic convençut que serà així, que siguin propostes, que sigui constructiu. Nosaltres tenim unes propostes d'acord, tenim un primer acord que hem fet amb la Candidatura d'Unitat Popular, i m'agradaria..., crec que amb totes les formacions democràtiques d'aquesta cambra, amb totes les formacions que defensen potser una ideologia que a vostè no li agrada, i jo no hi estic al cent per cent d'acord perquè, si no, no seria d'Esquerra Republicana, seria de la CUP, i és evident que no ho soc, però crec que totes es mereixen un respecte. I moltes vegades hem sentit a dir que es qualifica d'antisistema i potser el que és més antisistema són les desigualtats que estem tenint, el que és més antisistema és que avui hi hagi moltes generacions que només tinguin per futur la precarietat. *(Aplaudiments.)* Això és el que és antisistema.

Per tant, nosaltres hem arribat a un acord. Honorarem l'acord i el complirem. I el torno a agrair. I per això em sotmetré en aquest Parlament, per trenar confiança. Crec que ho hem de fer, i perquè en trenar confiança podem arribar a estabilitat.

A partir d'aquest acord i al que espero arribar també amb Junts per Catalunya, d'acord, als quals honorem, i ens centrarem en això, crec que hem de poder arribar a acords amplis. Per tant, demano honestedat, en l'àmbit constructiu, i crec que és exigible a tots, i després demano coherència: els acords a què s'arribi aquí entre govern independentista i oposició s'han de defensar arreu; també si algun dia torna a ser ministre –i no m'ho porti al Tribunal Constitucional, els acords que vostè impulsi.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Té ara la paraula el senyor Salvador Illa per espai de dinou minuts, que és el que ha fet servir el candidat, Pere Aragonès. Endavant.

Salvador Illa i Roca

Senyor candidat, en un debat d'investidura bàsicament es respon una pregunta: quin model de país volem? Aquesta és la pregunta que es respon en un debat d'investidura. I vostè ha fet un plantejament divisiu, no per tot el país, sinó per la meitat del país. Ha fet un plantejament divisiu, que a més a més ja hem tastat aquests darrers deu anys i que ha dividit la nostra societat: Catalunya avui està menys cohesionada que no ho estava el 2010; l'ha empobrit: Catalunya avui és menys rica que no ho era el 2010; i ha desprestigiats les nostres institucions: les institucions de Catalunya tenen avui menys prestigi que no tenien el 2010. I insisteix en aquest plantejament divisiu.

Jo he fet un plantejament diferent. No li he negat el dret de defensar el que vostè proposi; li he dit que aquest no és el plantejament que avui en un context de pandèmia i de crisi social i econòmica el nostre país necessita. I l'hi torno a dir: no estem, no està en el que ha d'estar. Avui un comissari europeu està visitant una planta d'una indústria farmacèutica aquí a Catalunya que fabricarà més de 5 milions de vacunes de Janssen. On és la Generalitat? On és? A què es dedica el nostre Govern? Ha donat recolzament a aquest sector?

Vostè proposa votar. Estic d'acord amb votar; no tinc cap problema amb votar. Un acord, no una ruptura. Perquè dividirà més la societat catalana, aquest plantejament; dividirà encara més la societat catalana. I no hi ha ni hi haurà cap solució que no passi per respectar el marc de convivència, és a dir, l'estat de dret. Si l'haguéssim respectat, no haguéssim arribat aquí. I només en sortirem respectant-lo.

I proposa, amb aquest plantejament, una fórmula de govern que avui només compta amb el suport de la CUP. Jo tinc tot el respecte pels diputats i diputades i pels membres de la CUP, només faltaria, tot el respecte; també demano que el tinguin per mi. I jo dic que fan un plantejament antisistema, perquè crec que és un plantejament antisistema no donar suport a la Policia de Catalunya. I demano que es doni suport explícit a la Policia de Catalunya quan està combatent aldarulls i actes de violència gratuïta als carrers de Barcelona i als carrers de moltes ciutats de Catalunya. I vostè va tardar a sortir a donar suport a la Policia de Catalunya, que és qui té l'encàrrec democràtic de garantir el primer dret –el primer dret– que tenim els catalans i les catalanes que és el dret a conivència, a tenir una convivència garantida i un ordre públic als carrers de Catalunya.

Veurem..., el plantejament seu, si tan bo fos, comptaria avui, ja avui, amb el suport de la majoria de la cambra. Pel que sembla, no vull anticipar res, mai se sap, pel que sembla, no compta amb aquest suport. Si hi comptés, jo li pregunto: per què no van fer tot el que vostè planteja avui els darrers deu anys? (*Aplaudiments.*) Per què no ho han fet? Per què esperar a posar més recursos a la sanitat catalana? Per què esperar a posar més recursos a l'educació? Ha tingut deu anys, ha estat formant vostè part d'un govern que ha tingut recursos per fer això. Per què no ho han fet? Per què hem hagut d'esperar avui? Per què avui vostè sembla que vol obrir un temps nou? Què hem fet? Vostè era vicepresident d'un govern; per què no ha aplicat aquestes mesures?

I li demano, si us plau, crec que l'hi puc demanar –en fi, faci el que tingui per convenient, eh?– un punt d'humilitat. Sembla, escoltant-lo a vostè, que la gestió del Govern del que vostè formava part ha sigut una gestió de deu –de deu–, no s'han equivocat en re, tot el que va malament a Catalunya és culpa dels altres, de qui sigui, mai de vostès.

Miri, jo en matèria de pandèmia, on tindria bastant a dir, no diré re, sap?, perquè el que he après..., el que he après, el que he après és que la primera gran cosa que hem d'aconseguir per vèncer la pandèmia és anar junts i no criticar-nos en públic. Faci, si us plau, que revisin totes les meves declaracions com a ministre de Sanitat o com a candidat i si troba una sola vegada –una sola vegada– en què no només no hagi criticat, sinó que no hagi donat suport a les decisions que ha pres el seu Govern, m'ho diu, si us plau. (*Aplaudiments.*) Una sola vegada.

Ha tingut el Govern de Catalunya més lleialtat del Govern d'Espanya que vostès l'han tinguda entre si mateixos. I sé de què parlo. (*Aplaudiments.*) I sé de què parlo. Que ningú pateixi, no soc home de indiscrecions ni m'agrada satisfer la curiositat d'alguns que només estan pendants del que diem i què havíem dit. Que no pateixi ningú, sé mantenir la discreció. I sé que per vèncer el virus cal anar junts i cal lleialtat. I vostè, si és investit, la tindrà; no ho dubti, la tindrà. Li demanaré informació, li demanaré que escolti les meves propostes, però mai es trobarà un comentari de qui li està enraonant ni de cap dels membres del meu grup parlamentari posant pals a la roda o criticant o donant les culpes als altres. Que això és bastant difícil de fer, efec-

tivament. I veiem grans dirigents europeus demanant excuses, als seus països, vint-i-quatre hores després d'anunciar reformes. Un punt d'humilitat, tots, vostè també.

I li demano una cosa, no s'ho prengui malament: no sigui l'Evergreen de la política catalana, no embarranqui i pari el progrés d'aquest país; no bloquegi més la política catalana. Jo crec que el seu plantejament –tinc el dret de dir-l'hi i li diria l'obligació de dir-l'hi– està bloquejant la política catalana, perquè és una fórmula que ja hem tingut i que no ha funcionat. I jo no veig el nivell de solidesa que necessitem avui al govern del país per tirar endavant i desvetllar les potencialitats de Catalunya.

Vostè ha plantejat moltes coses, ha fet un catàleg extens de coses, en matèria econòmica, en matèria social..., però el primer requisit que necessita Catalunya avui és seguretat jurídica, és confiança en la solidesa del Govern. I vostè ve amb un plantejament que se sotmet o es compromet a sotmetre's en dos anys a una qüestió de confiança. Aquesta és la confiança que tenen els únics socis que vostè pot exhibir avui aquí, que ja li demanen per anticipat que d'aquí dos anys es sotmeti a una qüestió de confiança? Jo crec que això no és donar un senyal al país... (*Aplaudiments.*) Jo crec que això no és donar un senyal al país de confiança, de seguretat jurídica, de certesa, de previsibilitat.

Jo, a vostè, senyor Aragonès, la veritat és que l'he tractat poc. Però he de dir que quan l'he tractat he trobat sempre en vostè una persona molt educada, molt correcta, mot decent. També vaig trobar en el senyor Torra una persona molt educada i molt correcta, eh? Ho vull dir.

No se m'enfadi, jo crec que vostè, que el tinc a més a més per una persona dialogant i, en fi, amb ganes de fer les coses ben fetes, jo crec que vostè mateix sap que això que avui proposa no pot funcionar. Crec que n'és conscient. Ho he deduït del to, de l'estil de la seva intervenció. I no, no em fa cap gràcia, perquè, sap què passa?, que no estem vivint un temps normal i que Catalunya no pot permetre's perdre més temps.

I, per això, vull tornar a dir en aquest torn de rèplica que hi ha alternatives, que hi ha una altra possibilitat, que no estem condemnats, que no ens hem de resignar a tornar a repetir un fracàs, que es pot obrir un temps nou, que en aquest moment hi han prioritats que efectivament ens poden posar d'acord una immensa majoria d'aquesta sala: vèncer el virus, reactivar l'economia. Però per reactivar-la necessitem un govern sòlid, necessitem una certesa jurídica, necessitem seguretat jurídica; no necessitem constantment jugar amb el marc de l'estat de dret. Ens podem posar d'acord també, efectivament, en no deixar ningú endarrerat. Són àmbits en els que ens podem posar d'acord. En primer lloc, necessitem, hi insisteixo, un govern amb idees clares, amb solvència, amb seguretat i amb solidesa.

Vostè ha citat en la seva intervenció inicial el president Tarradellas –ha fet altres cites. Jo vull acabar aquest torn de rèplica amb una única cita, també del president Tarradellas. No la va dir, la va escriure, el 16 d'abril del 1981, en una carta que dirigia a l'aleshores director de *La Vanguardia*. Hi deia el president Tarradellas: «És desolador» –el 1981– «que avui la megalomania i l'ambició personal d'alguns ens hagin conduït a l'estat lamentable en què ens trobem. Com és possible que Catalunya hagi caigut novament per enfonsar-se a poc a poc en una situació dolorosa com la que està començant a produir-se?» Ho deia ell el 1981. És bastant actual.

Gràcies.

(*Aplaudiments. Pausa.*)

La presidenta

M'indica el senyor Aragonès que vol fer ús del seu torn de paraula, de contrarèplica. Endavant.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Illa, deixi'm començar amb algunes correccions, que crec que estem obligats a fer els debats parlamentaris amb dades, no?

La despesa en educació de l'any 2020 és la despesa més gran de la història de la Generalitat de Catalunya: 5.921 milions d'euros. Aquestes són les dades. Vostès poden fer que no amb el cap, però en tot cas consultin les xifres oficials i veuran que és així.

La despesa en salut de l'any 2020 també és la més gran, tant si comptem la despesa extraordinària covid com si no. Si no la comptem, 11.278 milions d'euros. La despesa de l'any 2010 va ser 10.325 milions d'euros. Despesa meritada en l'àmbit de salut.

Crec que és important situar les dades, perquè, si pervertim les dades, la gent que ens escolta pot tenir una impressió incorrecta del que ha passat. Això ens situa en una autocomplaença? No. De fet, hauríem de tenir molts més recursos. De fet, hem de poder-hi destinar molt més.

I jo avui surto aquí a defensar el projecte que defenso en l'àmbit social, en l'àmbit econòmic, en l'àmbit nacional, en l'àmbit feminista, en l'àmbit de la transició ecològica, perquè abans hi ha hagut un camí. I aquesta és la continuïtat institucional. I vostè no pot impugnar el camí que hi ha hagut en les institucions de la Generalitat de Catalunya dels darrers deu anys. Jo assumeixo les responsabilitats assumint tot el bagatge anterior, les coses bones, que són moltíssimes, i també aquelles coses que no hem pogut fer prou bé, que també n'hi han.

Miri, no trobarà en mi, en aquest sentit, cap autocomplaença excessiva, però sí que reivindicaré la feina feta, perquè crec que és de justícia, i li he posat dues dades, en l'àmbit de salut i en l'àmbit d'ensenyament.

No trobarà en mi victimisme. No l'hi posaré fàcil, no l'hi posaré gens fàcil. Perquè parteixo de que, jo que vull un estat independent, jo que vull la independència de Catalunya, és per tenir totes les responsabilitats, per no tenir cap excusa que situï la responsabilitat fora de les institucions d'aquest país. Per tant, les vull totes, les responsabilitats; que és el que porta tota la llibertat, tenir totes les responsabilitats.

Per tant, abans d'exigir a algú altre, a cap altra institució, diré el que hem fet nosaltres. I, per tant, tenim l'autoritat i l'obligació d'exigir ajudes directes a l'Estat, perquè nosaltres les hem fet abans. Tenim l'autoritat i l'obligació de dir que la resolució política del conflicte ha de partir d'una solució que pugui donar la veu a tota la ciutadania de Catalunya independentment del que pensem, perquè ho hem defensat, perquè l'U d'Octubre defensàvem el vot dels del sí i també dels del no, evidentment. I teníem el nostre. El meu, crec que ja se'l pot suposar, quin és.

I precisament perquè vull assumir tota la responsabilitat em vull sotmetre evidentment també a l'avaluació constant d'aquest Parlament. No hi tinc cap problema –no hi tinc cap problema. I ho faig precisament per teixir confiança, per anar cap a una nova cultura on sotmetre's a l'avaluació d'aquesta cambra no sigui una mostra de feblesa, sinó una mostra de confiança en que farem la feina ben feta. I jo n'estic convençut. I, si ho faig, és perquè tinc la confiança que farem la feina ben feta, que assumim compromisos ambiciosos però possibles. I, per tant, que ens sotmetrem a la confiança d'aquest Parlament. I estic convençut que l'obtindrem ara amb la investidura, sigui avui, sigui més endavant, i l'obtindrem de nou amb una qüestió de confiança.

Normalment, quan parlem del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat hi ha un cert refugi argumental d'aquells que volen que res no canviï, que és l'estat de dret. Però l'estat de dret no és inamovible, l'estat de dret no és una cosa petrificada; perquè què venim a fer els diputats a aquesta cambra si no és fer lleis noves, lleis noves que regulen supòsits nous de la vida social, de la vida econòmica? Què venim a fer en aquesta

cambrà si no és canviar lleis velles? Què venim a fer en aquesta cambra si no és també transformar la realitat?

No venim aquí a fer un debat entre advocats, totalment respectable, eh?, i per un llicenciat en dret, ja li dic que fins i tot en alguns punts apassionant, però no venim a fer això; venim a fer lleis noves, venim a trencar lleis velles i a substituir-les per noves lleis. I a assumir que els conflictes polítics també han de poder comportar canvis en aquest sentit. Ha estat el tancament a interpretar o a modificar lleis velles el que ens ha portat a la situació d'aquí. Per tant, crec que vostès han de fer l'esforç per posar-se a la banda de les solucions i no a la banda dels obstacles, com li deia abans, senyor Illa.

I, miri, vostè ha fet referència a les institucions –i acabo amb això, i després ja vostè farà la contrarèplica i, per tant, és la darrera..., les darreres paraules amb vostè en aquest debat d'investidura. Vostè ha parlat de les institucions, de la institució del Parlament, de la Generalitat, de recuperar el prestigi. L'1 d'octubre de 1998, en un debat de política general en aquesta cambra, es va votar una resolució que deia: «El Parlament de Catalunya, en el marc de la celebració del cinquantè aniversari de la Declaració de drets humans ratifica un cop més el dret del poble català a determinar lliurement el seu futur com a poble, en pau, democràcia i solidaritat.»

Si avui tornéssim a portar a votació això, probablement tindríem una amenaça d'inhabilitació per a la Mesa, com la querella que s'ha presentat contra la Mesa i el president anterior, contra Roger Torrent i les seves companyes i companys de Mesa. El president del Parlament en aquell moment era Joan Raventós. El PSC es va abstenir. Què ha canviat en tot aquest temps? Què ha canviat en vint-i-tres anys? Tornem a posar-nos tots al costat de les solucions. Nosaltres hi serem. Vostès estaria bé que hi retornessin.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Illa, té ús de la paraula per espai de sis minuts per fer la contrarèplica.

Salvador Illa i Roca

Moltíssimes gràcies, senyora presidenta. Tres qüestions molt breus, senyor Aragonés, senyor candidat. En primer lloc, nosaltres estem, el meu grup està, per una proposta de retrobament dels catalans amb nosaltres mateixos, amb la resta d'espanyols i amb la resta d'uropeus. De retrobament. Sento que estic també al costat de les solucions; aquí m'hi trobarà sempre. Jo veig que el seu plantejament segueix sent, a parer meu, un plantejament divisiu.

Naturalment que l'estat de dret no és inamovible, naturalment que pot ser modificat el marc de convivència que tenim. L'hem modificat a Catalunya el 2006, vam modificar l'Estatut d'autonomia de Catalunya. El que no podem fer és trencar-ho unilateralment. Això no ho podem fer. Si el modifiquem, l'hem de modificar pel procediment que vam acordar entre tots i l'hem de modificar comptant-hi tots, estant-hi tots, escoltant-nos a tots. Per això jo li avanço ja que defensaré i l'ajudaré. Fixi's què li dic: si surt investit l'ajudaré a que s'activi la taula de diàleg que es va acordar en ocasió de la investidura del president del Govern. Però n'hi demanaré una altra, una aquí a Catalunya, amb tots els grups parlamentaris que estem en aquesta cambra. *(Aplaudiments.)* Perquè també ha d'haver-hi un diàleg Catalunya endins. També ha d'haver-hi un diàleg. I, si vostè, en el cas de ser president –que està per veure–, va a la taula de negociació amb el Govern d'Espanya amb un acord de la taula de negociació de Catalunya, anirà amb molta més força a defensar les posicions. Però no s'arrogui només la posició de la meitat de Catalunya, perquè n'hi ha molts a Catalunya..., són molts els que defensen la independència, però n'hi ha molts que no veiem que aquest sigui el camí adequat.

Jo el que li plantejo és això justament, que en el moment actual em sembla que el seu plantejament abunda en una divisió de la societat, i jo no..., per aquest camí jo no el seguiré –no el seguiré. Pel camí del diàleg, pel camí de la negociació, pel camí de l'acord, i tant que el seguiré. Pel camí de convertir la política en una eina útil, també el seguiré. M'hi trobarà sempre, ens hi trobarà sempre. No farem una política d'obscurció i de bloqueig. Quan hi hagin coses que siguin útils per la ciutadania catalana, ens hi han trobat sempre i aquí ens hi trobaran.

Segona qüestió que li volia comentar. Vostè demana tenir totes les responsabilitats. Jo també; no tinc cap inconvenient en que augmentin les responsabilitats del Govern de Catalunya. Ara, el primer que hem de fer, senyor Aragonès, és exercir bé les que tenim –exercir bé les que tenim. (*Aplaudiments.*) I fixi's, tots –tots– quan prenem decisions ens equivoquem. Tots. Dona més força i més credibilitat a les peticions que vostè hi pugui fer si reconeix errors de gestió o qüestions que no s'han fet bé.

I no he escoltat cap autocrítica en la seva intervenció, cap, cap. I m'ha agradat molt –per dir una cosa positiva, també, de la seva intervenció– que fugi del victimisme. No és una bona solució –no és una bona solució. I, efectivament, vostè ha detectat que és incompatible amb voler demanar més responsabilitats per a Catalunya. Ara, comencem per exercir bé les que tenim, que són moltes –que són moltes. I, en moltes matèries, haguessin pogut fer les coses molt millor. I crec honestament que el país ens demana que les fem millor.

Vostè parla de més recursos i de més potestat legislativa. D'acord. Ara s'han d'anar a defensar. Estem en el marc d'un estat compost –d'un estat compost. Si vol dir-li federal, li pot dir federal. Jo dic estat compost. S'han d'anar a defensar. També aquí em trobarà al seu costat, si vostè és escollit president de la Generalitat. Per anar a defensar més recursos per a Catalunya. Jo no vull cap privilegi per a Catalunya, però tampoc vull que els catalans tinguem menys del que ens correspon. I, efectivament, vivim en un món competitiu, dins de l'Estat espanyol i dins de la Unió Europea. Per tant, d'acord amb més recursos. Però el primer que li demano jo a vostè en el cas que sigui president de la Generalitat és que vagi a les taules on es negocien aquestes coses; que no deleguem la nostra representació a tècnics nomenats per altres comunitats autònomes o que simplement ens absentem. Perquè això no és una bona manera de defensar els interessos dels catalans i les catalanes.

I en tercer lloc, sobre la fórmula que ens proposa avui aquí..., en fi, els acords que vostè pot exhibir, almenys a aquesta hora d'aquest divendres 26 de març..., és només el suport de la CUP. Jo li he dit el que penso de la CUP. Crec que és un grup que té tot el meu respecte, però és radical i antisistema, i a mi en la majoria dels plantejaments que fan no m'hi trobaran. Ara, és curiosa –almenys admeti'm això–, és molt curiosa –almenys a mi m'ha resultat molt curiosa– la manera de teixir confiances sotmetent-se per anticipat a una qüestió de confiança d'aquí dos anys. Perquè jo, en fi, una mica d'experiència tinc en la gestió pública i en la política, i no ho he vist massa, això. Ni a l'àmbit municipal, ni al Govern d'Espanya, ni al Govern de la Generalitat. Normalment es fan acords per quatre anys, que és un horitzó de temps que ja –com vostè sap, perquè també té experiència vostè en això– es fa curt quan es volen fer transformacions de fons. I vostè jo crec que es dispara un tret al peu dient «d'aquí dos anys torno a venir aquí i recupero la confiança». Que poca confiança que tenen ells amb vostè —que poca confiança que tenen... (*Aplaudiments.*)

Jo li desitjo... Si vostè és president –no sé si podré tornar a intervenir en aquest debat– li desitjo de tot cor molta sort, perquè la seva sort serà la sort de Catalunya. L'hi desitjo de tot cor, si vostè és president. Crec que el plantejament seu no és el que ens convé avui. Però, si ho fos, sàpiga que li desitjo de tot cor moltíssima sort.

I acabo ja. Jo, en la meua intervenció, he mencionat, he resumit en set les actituds i els valors que crec que haurien de presidir aquesta nova etapa, que jo crec que hem d'obrir a Catalunya. I, de fet, els vull resumir encara més: en dos. Que també li

demano que intentem practicar tots. Jo em comprometo a fer-ho. Puc equivocar-me, però em comprometo a fer-ho. I fora bo que ho fes tota la cambra, no? Els resumeixo, els set que he dit, a dos: dir la veritat i treballar per unir Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de la sala.)

La presidenta

Acabat aquest torn de contrarèplica, suspendrem la sessió una hora per dinar; continuarem a un quart de quatre. Gràcies.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i onze minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de les vicepresidentes primera i segona, i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Assisteix a aquesta sessió tot el Govern en funcions.

La presidenta

Reprenem la sessió.

I en aquest moment té la paraula el senyor Albert Batet, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

Albert Batet i Canadell

Molt bona tarda a tothom, a tots i a totes. Molt honorable presidenta del Parlament; una salutació, també, als presidents del Parlament i als presidents de la Generalitat que segueixen aquest debat des de les estances del Parlament de Catalunya; diputats i diputades, consellers i conselleres, senyor candidat, molt bona tarda a tothom, a tots i a totes.

Abans de començar, permetin-me que aprofiti la primera intervenció de Junts per Catalunya en seu parlamentària en aquesta tretzena legislatura per agrair a la presidenta Borràs la seva determinació en assumir la presidència del Parlament de Catalunya. És un repte majúscul perquè el càrrec comporta, malauradament, situar-se en el punt de mira de la persecució judicial d'un estat que no respecta les regles essencials del parlamentarisme.

Però els qui la coneixem sabem del seu compromís amb la democràcia: és insubornable i infranquejable. I estem convençuts, presidenta, que farà una gran tasca de protecció de la sobirania d'aquesta institució, que representa la sobirania del poble de Catalunya, perquè s'hi pugui debatre de tot i perquè es preservin els drets dels diputats i diputades com a legítims drets dels representants de la ciutadania. I per això agraïm i felicitem que avui hagi quedat demostrat amb el vot que podrà exercir el conseller Lluís Puig des de l'exili. *(Aplaudiments.)*

Des de Junts per Catalunya, també volem donar les gràcies als més de 570.000 catalans i catalanes que el 14 de febrer van confiar en el nostre projecte polític. Són la nostra força i serem la seva veu al Parlament de Catalunya.

Però, sobretot, ens volem adreçar a la ciutadania que també va optar per una papereta d'un partit independentista. Perquè el resultat del 14 de febrer va ser inapel·lable. Els catalans i les catalanes es van expressar de forma nítida i rotunda: per primera vegada, els partits independentistes hem assolit el 52 per cent de vot independentista. Disposem de setanta-quatre diputats aquí, al Parlament de Catalunya, la majoria parlamentària més àmplia a favor de la república catalana que mai ha tingut el Parlament de Catalunya.

Per tant, el resultat del 14 de febrer és una oportunitat, però també és una responsabilitat; una oportunitat que no podem desaproveitar i una responsabilitat que no podem defugir. Per superar el llindar del 50 per cent, era una condició *sine qua non*. Tots els partits independentistes ho havíem defensat, ho havíem reclamat durant la

campanya electoral. Per poder avançar en el procés d'independència, era una condició necessària. La ciutadania ens ha demostrat, un cop més, que sempre hi és, que mai falla, que ha fet la seva feina en condicions difícils, com en les que es va dur a terme la jornada electoral del 14 de febrer. I ara ens pertoca a nosaltres, a la política, als polítics, als representants escollits, als diputats i diputades del Parlament de Catalunya, a aquesta cambra, estar a l'alçada de les circumstàncies.

Per això entenem que aquesta voluntat majoritària del poble de Catalunya ha de marcar indefectiblement el compàs d'aquesta nova legislatura. De fet, l'èxit d'haver aconseguit el 52 per cent de vot independentista també s'evidencia amb la resposta del Govern espanyol, que no ha paït l'escrutini de les urnes. No va respectar els resultats de les eleccions del 21 de desembre del 2017, i ara sembla que aquest tampoc li hagi agradat gaire. De fet, des del 14 de febrer fins a dia d'avui hem vist, en el darrer mes, com s'ha revocat el tercer grau als presos polítics; la fiscalia, que controla el senyor Pedro Sánchez —«¿Quién manda en la fiscalía?»—, ho va sol·licitar l'endemà mateix de les eleccions.

Ho hem constatat també amb la querella que la mateixa fiscalia va presentar contra l'anterior Mesa del Parlament de Catalunya, amb el president Torrent i els diferents membres de la Mesa. Ho hem comprovat també amb un PSOE alineat sense escarafalls amb Vox, com també amb el Partit Popular i Ciutadans, per votar a favor del suplicatori al Parlament Europeu contra el president Puigdemont i els consellers Comín i Ponsatí. I aquesta mateixa setmana, per rebutjar el tràmit de la Llei d'amnistia al Congrés dels Diputats.

Per això aquesta és la legislatura del 52 per cent. Som el 52 per cent. Som el 52 per cent per avançar. No som el 52 per cent per fer el mateix que si tinguéssim el 48 per cent. Som el 52 per avançar junts. Per avançar decididament cap a la independència, i, alhora, gestionar una crisi sanitària, econòmica i social sense precedents.

Per això necessitem un bon acord. Per això Junts per Catalunya volem un bon acord. Volem un bon acord per fer un bon govern. Un govern de quatre anys. Un govern fort i estable. Junts per Catalunya no volem un acord per a una investidura, volem un acord per a una legislatura. Volem un bon acord i un govern fort, perquè el 52 per cent és una nova oportunitat, perquè el 52 per cent representa una nova legitimitat, perquè el 52 per cent ha de tenir conseqüències polítiques.

I per això, davant d'aquest nou escenari, com vostè mateix, senyor Pere Aragonès, ha reconegut en el seu discurs..., ens obliga a consensuar una estratègia, a traçar un camí compartit, a bastir una aliança renovada que ens compromet a tots: a la ciutadania, a la societat, a les forces polítiques. Així vam fer l'U d'Octubre. I ara tenim el deure de recuperar aquell esperit d'unitat, de lleialtat i de confiança mútua.

La ciutadania, amb el resultat de les eleccions, ha sigut molt clara. Ens ha interpellat a tots de forma directa. Ens ha donat un missatge inapel·lable: trenta-tres i trenta-dos. «Si us plau», ens diu la ciutadania, «us heu d'entendre; us heu de posar d'acord». Ens hem de posar d'acord. Per això necessitem un bon acord.

I la pregunta que crec que humilment ens hem de fer, col·lectivament, és: hem après dels errors? Devem haver après la lliçó? Fora de la lògica de la unitat i el consens, regna el desconcert, el recel i la desconfiança. Vostè, senyor candidat, senyor Aragonès, ja porta molts anys en política catalana. En això compartim una característica personal: som joves, però som, dels diferents grups parlamentaris, els que tenim més triennis a la casa, i algunes legislatures al Parlament de Catalunya, vostè alguna més que jo. De fet, fins i tot vam compartir grup parlamentari amb Junts pel Sí en una petita època, perquè després vostè se'n va anar al Govern del president Puigdemont.

I per això ens hem de fer la pregunta: hem après de l'experiència? No podem cometre els mateixos errors del passat, compartim des de Junts per Catalunya. Ho hem viscut al llarg d'aquesta última legislatura i no ens n'hem d'amagar. Fem l'autocrítica que sigui necessària. No vam ser capaços de donar una resposta unitària a la re-

pressió, com va ser la investidura fallida del president Puigdemont, com va ser la no investidura del conseller Turull el dia abans d'entrar a la presó –tots recordem molt aquell dia. Com la no resposta unitària al rebuig a la sentència contra els presos polítics, amb tota la contestació social que hi havia al carrer. Com la no resposta unitària a la inhabilitació del president de la Generalitat, del president Torra.

Per això nosaltres estenem la mà i volem un bon acord. Perquè hem après la lliçó. Sense un bon acord, això no ho solucionarem. I, de la mateixa manera, tampoc podem llançar per la borda tots els esforços col·lectius fets fins ara. No hem arribat aquí del no-res. No hem arribat aquí per a no res.

Ens podem remuntar onze anys enrere, quan una part de la ciutadania va prendre consciència que el procés d'independència era irreversible, amb la resposta a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que va fer obrir els ulls a molts catalans i catalanes davant la impossibilitat de progressar com a país i com a nació dins l'Estat espanyol.

Des d'aleshores ençà, al llarg d'una dècada, hem fet passes fermes i determinades per avançar en l'exercici del dret d'autodeterminació com un únic camí transitable per preservar el progrés, el benestar, la llengua catalana, la nostra cultura, la nostra nació; el nostre poble, Catalunya: des de les consultes populars, passant pel 9-N –al mig de Junts pel Sí, amb assemblees amb empats i passos al costat–, fins a arribar a l'U d'Octubre i a la declaració d'independència del 27 d'octubre. Que aquest Parlament no ha dit mai que no fos així. Seria incomprendible que ara una part de l'independentisme invalidés i deslegitimés políticament el referèndum de l'U d'Octubre. Aquí nosaltres no hi serem. Aquí Junts per Catalunya no ens hi trobaran.

Per això estenem la mà i volem un bon acord, perquè hem après la lliçó. Però també seria injustificable perquè els sacrificis individuals no hagin estat en va. Alguns n'han pagat i en segueixen pagant unes conseqüències personals molt dures, injustes: presó, exili, repressió, persecució judicial que pateixen diputats del Parlament de Catalunya, que pateixen les meses, que pateixen els independentistes. Fins i tot persones que no són polítiques i de la societat civil també pateixen aquesta repressió. Més de dues mil persones pateixen la repressió de l'Estat. I aquest fil roig de persistència i perseverança té un sentit, i ara no podem tallar-lo de cop.

Perquè a tots –a tots– ens ha costat molt arribar fins aquí. De fet, mai havíem arribat tan lluny ni havíem tingut els actius de que ara disposem a les nostres mans per guanyar i aconseguir la llibertat del nostre país. Hem de reconèixer –i, si cal, fer autocrítica– que fa més de tres anys que anem a remolc de l'Estat, que actuem a reacció i que hem tornat a perdre la iniciativa. Per això hem d'apuntalar les nostres fortaleces i corregir les nostres debilitats.

Vam iniciar aquest repte sabent que era ingent i que no disposàvem d'un manual d'instruccions, però ara tenim més coneixement de les normes de joc de l'Estat espanyol, de la seva repressió, de com actuen tant el Partit Popular com el Partit Socialista –és igual, governi qui governi–, i sabem quines cartes hem de jugar per guanyar la partida.

A més de la imprescindible unitat d'acció que hem esmentat, també hem pres consciència de les limitacions d'un minvat i intervingut autogovern de Catalunya –amb l'aplicació del 155 en vam viure les conseqüències, i encara les patim–, que impedeixen que les institucions catalanes puguin conduir el país cap a la independència.

Per això des de Junts per Catalunya considerem imprescindible treballar una via de la bifurcació que permeti, des de l'espai lliure d'Europa, fora de les grapes autoritàries de l'Estat espanyol, preparar i garantir l'acció política per assolir la independència de Catalunya.

Així mateix, estem disposats a donar una oportunitat, honesta i sincera, a la taula del diàleg. Vostè mateix, al seu discurs, ha reconegut que nosaltres n'èrem escèptics.

I en som, d'escèptics, perquè, clar, en un any, una reunió. Una taula gran, però una reunió. Res més. Molta fotografia i poca cosa més.

Però, tanmateix, ens asseurem a la taula, perquè també entenem que totes les parts hem de cedir; que això no va d'imposició, això va de junció, d'anar junts, i, per tant, que hem de fer concessions per recosir consensos i recuperar confiança.

Ara bé, totes les victòries que hem aconseguit els darrers tres anys hem de reconèixer que duen el segell de l'exili. Europa és on trobem l'empresarial, on guanyem legitimitat i on obtenim reconeixement internacional. Per això defensem la bifurcació, tal com ja vam acordar en l'anterior legislatura. Per a vostès no ha de ser una cosa nova, perquè l'anterior Govern va ser posat en aquelles bases, de la bifurcació, del Consell per la República, que vam presentar al Saló de Sant Jordi, al Palau de la Generalitat de Catalunya, amb vostè mateix, que hi era de forma present.

I entenem que el Consell per la República és clau per preparar-nos per assolir la república catalana. Per això defensem el Consell per la República, perquè ha d'actuar de forma col·legiada i perquè sigui l'espai de la direcció col·legiada, com a òrgan deliberatiu i decisiu del full de ruta cap a la independència, des d'un espai que derroti i esquivi la repressió espanyola. I a la vegada, en paral·lel, des de la Generalitat cal treballar per garantir una bona governança en benefici del progrés, del benestar, de la cohesió i la sostenibilitat del país, sense renunciar a la resistència institucional davant dels atacs a la nostra sobirania.

En definitiva, un govern que faci mans i mànigues per sortir amb èxit de la crisi sanitària, econòmica i social, però que també contribueixi a establir les bases de la Catalunya del postcoronavirus, de la Catalunya del segle XXI, perquè la pandèmia ens obliga a tots i ens requereix una mirada de present i de futur.

I per això també nosaltres necessitem un bon acord. Necessitem un bon acord també des d'un punt de vista econòmic i social, perquè el país necessita propostes valentes, eficients i rigoroses. En aquests moments ens trobem amb més de 150.000 llars que viuen en situació de vulnerabilitat extrema; amb un atur que se situa gairebé al 14 per cent, mentre la desocupació juvenil voreja el 40 per cent; amb més de vint mil empreses que han hagut de tancar; amb un PIB que ha caigut més d'un 11 per cent, i en alguns sectors més encara, especialment en l'àmbit del turisme, etcètera, restauració...; i les exportacions, un dels pilars de la nostra economia, han disminuït un 10 per cent.

Darrere de cada una de les xifres esfereïdores hi ha ciutadans, hi ha persones, amb noms i cognoms, que han perdut un familiar o un amic, que han patit la malaltia, que han hagut d'abaixar la persiana del seu negoci, que s'han quedat sense feina o que tenen dificultats per cobrir les seves necessitats bàsiques. En definitiva, persones que ara veuen dinamitades les seves il·lusions i les seves esperances.

Protegir l'estat del benestar i garantir la recuperació econòmica ha de figurar en el frontispici del futur Govern. No és una urgència, sinó que s'ha convertit en una emergència, i ni volem ni podem deixar enrere ningú. Tothom ha de poder tenir una vida digna, ha de disposar d'oportunitats per poder desenvolupar el seu projecte de vida i de futur, vital i professional, en el nostre país. Ara més que mai hem d'estar al costat de les persones, dels emprenedors, dels autònoms, dels treballadors, dels comerciants, dels restauradors, dels hotelers, de les metgesses, dels infermers, de les mestres, de les professores, dels pagesos, dels pescadors, de les actrius, dels músics, dels artistes, dels esportistes, de la gent jove, de la gent gran; de tothom.

El nostre model de societat és donar joc a la iniciativa social de la societat. Això és Catalunya, així hem fet Catalunya. Una Catalunya que ha crescut malgrat l'Estat. Pretendre que ara tot el sector públic en temes de salut o en temes socials o en temes educatius depengui només del sector públic, nosaltres entenem que és un error. La defensa del tercer sector és fonamental. Hem de reforçar els serveis públics, que no

és el mateix que el sector públic. La visió que tots els serveis públics són sector públic l'esquerra europea ja la va superar als anys vuitanta.

Per tant, cal aquesta visió. I considerem que la millor forma per capgirar aquesta situació adversa pivota en el progrés econòmic, en distribuir la riquesa que genera de manera justa i equitativa. És imprescindible ajudar i creure en el nostre teixit productiu, que està format, el 95 per cent, per petites i mitjanes empreses. Cal facilitar l'activitat econòmica per assegurar la supervivència de negocis i de llocs de treball.

Des de Junts per Catalunya sabem quin país volem i quines mesures hem de prendre en el curt termini per afrontar els temes immediats. Estan detallades en el nostre programa electoral, de 342 pàgines, que ara no vull detallar, però..., només els en diré deu mesures, recollides en un document de cinquanta mesures per a un govern fort i eficient, que vam presentar també durant la campanya electoral.

Incrementar en cinc anys els recursos sanitaris –això va de recursos– per reforçar especialment l'atenció primària, millorar les condicions de vida dels professionals sanitaris i potenciar la integració dels serveis sociosanitaris.

Augmentar progressivament el pressupost educatiu fins al 6 per cent del PIB l'any 2026 per tenir un sistema educatiu de qualitat, inclusiu, equitatiu i universalitzat des de l'etapa dels zero a tres anys.

Incrementar els habitatges protegits a l'any. Hem fet molta feina, però cal continuar fent bona feina i aprofundir en el tanteig i retracte per reduir l'espera a les mesures d'emergència.

Consensuar un nou pacte nacional per a la indústria que potenciï les zones industrials i logístiques estratègiques a través d'incentius, programes d'atracció i suport a la inversió.

Impulsar la competitivitat de les petites i mitjanes empreses adaptant la normativa i facilitant la capitalització i el creixement i desenvolupant la Llei de facilitació de l'activitat econòmica –la vam aprovar just la darrera legislatura–, i seguir potenciant la internacionalització de l'economia catalana.

Transformar el SOC, el Servei d'Ocupació, per reformular les polítiques actives d'ocupació i adaptar-les a cada territori i sector, i establir la formació professional totalment dual amb els dinamitzadors territorials vinculats a les empreses.

Aprovar la Llei de la ciència per impulsar la formació, la recerca, la innovació, la transferència de coneixement, per consolidar-nos com el motor en la recerca biomèdica.

Blindar la immersió lingüística i l'escola catalana com a eina de cohesió, identitat i convivència. Aprovar el Pacte nacional per la llengua, que ens atorga la identitat del que som, la llengua catalana, la cultura catalana, la nació catalana, per poder viure plenament en català i promoure la llengua i la cultura catalanes en l'àmbit digital.

Garantir –i vostè mateix ha dit que era difícil, però que tenia el compromís de fer-ho– el 2 per cent del pressupost de Cultura, i a la vegada també demanem aprovar la Llei de mecenatge.

Elaborar el Pacte nacional rural urbà del país viu, entendre que es puguin desenvolupar projectes de vida i de futur des del Pirineu a l'Ebre, des de l'Empordà a Barcelona, passant per cada una de les comarques de Catalunya i dels pobles de Catalunya. Tothom, visqui on visqui, té el dret a poder desenvolupar els seus projectes de vida i professionals.

I, si puc, procuraré estendre-m'hi més detingudament. En el torn de rèplica intentaré abordar altres qüestions en l'àmbit de la matèria climàtica, digitalització, de paritat, de governança. Però, com hem dit, també tenim l'obligació de fixar una mirada llarga i pensar en la Catalunya del segle XXI.

Per tant, tenim potencialitats i tenim l'ambició per fer un país amb un horitzó de progrés i de benestar. Ara bé, no podem oblidar que Catalunya està lligada de mans i de peus, amb unes competències laminades, amb un dèficit fiscal endèmic –16.000 milions d'euros a l'any que se'n van i no tornen. Que això ens afecta, i ens afec-

ta perquè, en funció dels recursos, podem gestionar unes polítiques o unes altres. I l'Estat espanyol és hostil amb la prosperitat de Catalunya, ni fa ni deixa fer; tant el PSOE com el PP, tots dos actuen de la mateixa manera.

I em sorprèn aquí que el senyor Illa avui hagi fet un discurs i ens hagi donat unes certes lliçons. Perquè, clar, és que l'Estat espanyol, segons el Banc Central Europeu, és l'estat que menys ha invertit per fer front a l'actual crisi de la pandèmia, des d'un punt de vista sanitari, econòmic i social. El Govern espanyol va destinar-hi un 1,3 per cent del PIB, mentre que la mitjana europea va ser del 4 per cent. Poques lliçons, senyor Illa.

I és també l'estat, l'Estat espanyol, que té i encapçala la taxa d'atur juvenil més alta de tot Europa, segons l'Eurostat. Com hem dit abans, se situa al voltant del 40 per cent, quan a Alemanya se situa al voltant del 6 per cent. Poques lliçons, senyor Illa.

És l'estat que va incrementar la quota dels autònoms enmig de la pandèmia –pobres autònoms. L'estat que, enmig de la pandèmia, d'una forma galopant, va passar de 289 euros a 433. Potser per a vostè és poc, però poden donar poques lliçons quan s'incrementa en aquests moments la quota dels autònoms a milers i milers d'empreses i famílies de Catalunya. Poques lliçons, senyor Illa.

És l'estat que presumeix de tenir «el gobierno más progresista» de la història, i, en canvi, porta i presenta un recurs al Constitucional contra el mínim exempt de l'IRPF de les rendes baixes, que vam acordar justament amb els comuns. Poques lliçons, senyors dels comuns, i poques lliçons, senyor Illa.

I és l'estat que ha permès que hi hagi la factura de llum més cara que mai. No sé si és per pagar la cadira del senyor Montilla o per pagar la cadira de diferents ministres. I així vam conèixer com «el govern més progressista de la història» és el que fa que haguem de pagar la llum més cara, tots els espanyols i els catalans i les catalanes. Poques lliçons, senyor Illa.

I d'això la societat catalana n'és plenament conscient. De fet, així ho va expressar el 52 per cent de la ciutadania a les eleccions del 14 de febrer: la independència és l'únic canvi real. Per això la independència és viable i inevitable, i per això necessitem un estat propi.

Ara els partits independentistes tenim l'obligació i la responsabilitat d'entendre's. Cal ser dignes dipositaris de l'encàrrec que ens van fer el 14 de febrer. La ciutadania està cansada de picabaralles, desorientada per tacticismes estèrils, i ens brinda una nova oportunitat que no podem malbaratar. Ens ho ha dit ben clar: «Us heu d'entendre.»

Els partits independentistes tenim el repte d'articular el pacte que tradueixi de manera tangible aquest 52 per cent independentista. No podem fer el mateix amb el 52 per cent que si tinguéssim el 48 per cent. La situació ha canviat. Tots ho demanàvem i ara ho tenim: setanta-quatre diputats independentistes, sense exclusió. Tenim el repte de transformar el desànim i el desconcert en il·lusió i en esperança. Per això necessitem un govern fort i estable, per això cal un govern sòlid. Un govern amb projecte avança; un govern sense projecte fracassa –i en tenim exemples, coneixedors dels últims vint anys de la política catalana.

Tots compartiríem que la legislatura que comença no pot ser igual que l'anterior: hi ha d'haver un punt d'inflexió. Junts per Catalunya volem un govern de coalició, no un govern de col·lisió; Junts per Catalunya no volem un acord de submissió o d'imposició, volem un acord de junció i d'aliança. Sabem que a l'articulació i al dia a dia dels governs, doncs bé, passen coses. Això passa a tots els governs; li passa a la senyora Colau, li passa al senyor Pedro Sánchez, escolti'm, passa a Sant Cugat del Vallès, passa a tot arreu. *(Rialles.)*

Per tant, si ens reconeixem com a aliats, hem de blindar-nos de manera anticipada davant les ingerències externes –i a vegades internes– que sorgiran en els propers

quatre anys per fer-nos caure en la inestabilitat, les picabaralles i les deslleialtats. Haurem après la lliçó? Haurem après de l'experiència?

Per això hem d'articular un govern unit, valent, de confiança mútua, i per això un bon acord de legislatura resulta indispensable i prioritari. Un acord que porti estabilitat, estabilitat per a quatre anys de legislatura, que ens permeti l'aprovació de pressupostos, perquè sense estabilitat no hi haurà governabilitat, i sense governabilitat no avançarem. Ha de ser un pacte que permeti concreció, senyor Aragonès –no retòrica, sinó concreció–, perquè aquesta ha de ser la legislatura de la concreció. Perquè volem aplicar un full de ruta que tracem conjuntament per assolir la república catalana, per executar les polítiques públiques que protegeixin l'estat del benestar i garanteixin la recuperació econòmica. Nosaltres no volem un mercadeig sense horitzó, volem una negociació amb concreció. Però és evident que a dia d'avui –i aquesta és la realitat, com vostè ha reconegut– no hem arribat fins aquí.

Junts per Catalunya no tenim cap dubte, i encara menys qüestionem, senyor Aragonès, que vostè ha de ser el cent trenta-dosè president de la Generalitat. Per un estret marge de diferència, aquesta va ser l'elecció dels votants independentistes, i a vostè li pertoca l'immens honor d'assumir la presidència de la Generalitat de Catalunya. Ho vam dir en el transcurs de la nit electoral, i avui l'hi tornem a dir, ho tornem a reafirmar. Nosaltres no li demanarem un pas al costat; nosaltres li demanarem que faci un pas endavant. Nosaltres no el volem enviar a la paperera de la història; nosaltres..., és que junts volem fer història. Però li pertoca a vostè i al seu partit la responsabilitat de liderar les negociacions per a aquest pacte de legislatura. Fer política –fer política.

I ja hem dit per activa i per passiva que no especulem, perquè som responsables. No especulem amb noves eleccions ni proposarem un altre candidat ni contribuïrem a cap mena de mercadeig ni de politiqueria. Avui Junts per Catalunya ens abstindrem. Ens abstindrem amb la voluntat de continuar avançant per aconseguir un bon acord de legislatura.

Volem i treballem per un acord que permeti tenir un govern fort, unit, estable, amb capacitat de lideratge, que doni resposta a les necessitats del present, emmarcades en una crisi sanitària, econòmica i social sense precedents, però que també tingui un horitzó plausible i transitable que doni resposta a aquest 52 per cent per aconseguir la independència. La ciutadania i el país s'ho mereixen.

Per això, senyor Aragonès, després de la votació d'avui, amb la voluntat ferma i el compromís polític de trobar un bon acord –que nosaltres veiem possible en els pròxims dies i setmanes–, Junts per Catalunya li demanem i li proposem formalment que renunciï a la segona votació d'investidura fins que no hi hagi un acord entre els setanta-quatre diputats independentistes. Tal com permet el Reglament i com permet la llei, vostè no té cap obligació de sotmetre's a una segona votació d'investidura. Per això l'hi proposem.

I ens conjurem a seguir treballant colze a colze, de manera incansable, per tancar un acord sòlid de legislatura al llarg dels propers dies i setmanes. L'hi hem dit en privat i l'hi diem en públic, amb generositat, amb responsabilitat, amb sentit de país.

La presidenta

Senyor Batet, hauria d'anar acabant.

Albert Batet i Canadell

Acabo, presidenta. Ara hem arribat tots fins aquí amb molts esforços, amb sacrificis personals. I, si m'ho permet, acabo amb un component més personal, senyor Aragonès. De la mateixa manera que la generació política post-9 de novembre, malgrat les dificultats i desencontres, van ser capaços de mirar-se als ulls i d'avançar i d'acabar amb els partidismes per decidir treballar conjuntament per aconseguir la independència, ara ens toca a aquesta generació, la nostra, la del Primer d'Octubre, decidir sincerament si estem disposats, mirant-nos als ulls, a teixir noves complici-

tats i confiança per guanyar. Segurament hi trobarem moltes dificultats. Segurament hi trobarem molts obstacles, però no podem perdre l'oportunitat que representa la legislatura del 52 per cent.

Compartim un compromís generacional que també és un compromís polític. Nosaltres, Junts per Catalunya, els trenta-dos diputats i tot el partit hi estem disposats. Per això volem un bon acord per avançar, un bon acord per a Catalunya i per la llibertat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula ara el senyor Pere Aragonès.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta del Parlament. Diputades, diputats, companys del Govern... Senyor Batet i diputats de Junts per Catalunya, com que vostè ha acabat fent una referència personal, deixin-me començar també per una referència personal: felicitar-lo per la paternitat renovada. Hem tingut ocasió de parlar-ne, precisament, doncs, perquè hem tingut aquesta experiència en moments molt coincidents de la nostra vida. Per mi és el millor que m'ha passat a la meua vida, ser pare de la meua filla. I ara que vostè també ha tingut una filla... Que la felicitat arribi a totes les cases és extraordinari. La vida al centre també és poder parlar d'això al Parlament. Per tant, felicitats, senyor Batet.

En la intervenció que ha fet, crec que hi ha moltíssims elements en els que coincidim. Els elements de coincidència, allò que compartim és extraordinàriament infinitament major que els matisos i que els accents diferents que poden veure algunes visions diferenciades.

Coincidim en el balanç del 14 de febrer: 52 per cent de vots independentistes, setanta-quatre diputats. Coincideixo també en bona part de l'anàlisi de que de l'1 d'octubre ençà o del 27 d'octubre ençà la repressió ha estat una constant en la nostra vida política i que ha afectat i està afectant de forma molt dura, molt intensa, molts dels nostres companys i companyes i els lideratges polítics de l'independentisme.

Estic d'acord també en la necessitat dels aprenentatges, de mirar enrere no per recrear-nos en el que hagués pogut ser, sinó sobretot per aprendre com volem tirar endavant. Perquè jo la independència la vull guanyar, no vull ser independentista tota la vida, perquè vull que Catalunya sigui un país independent, que serà l'única manera que deixaré de ser-ho.

Ha parlat de les dificultats de l'autogovern de Catalunya i ha posat sobre la taula tota una sèrie de mesures que puc dir que compartim –en alguna podríem haver de treballar alguns accents, però crec que ho compartim– i que és compatible amb els acords que hem estat treballant amb la Candidatura d'Unitat Popular.

A partir d'aquí, com avancem? I aquesta és la pregunta que ens hem de fer: com avancem per no només seguir treballant per la independència d'aquest país, sinó també per seguir treballant al servei dels ciutadans d'aquest país, en les seves urgències socials, econòmiques, ambientals que vivim, i també en les urgències democràtiques.

En el programa electoral de Junts per Catalunya –i això ho relacionaré amb els aprenentatges que crec que hem de posar sobre la taula– hi havia una part que diu: «Si les formacions independentistes obtenen més del 50 per cent dels vots, sol·licitaren la intervenció dels organismes europeus per assolir un referèndum acordat i vinculant.» Crec que aquest plantejament, que venia d'una condició que vam aconseguir –superar el 50 per cent dels vots–, és plenament assumible en el marc de l'estratègia, en el marc de la proposta que nosaltres els oferim, que he ofert aquest matí i que hem estat també explicant en totes les reunions en les que hem tingut l'oportunitat de fer-ho els meus companys de l'equip de negociació, a vostè i a la resta de

diputades i diputats de Junts per Catalunya i al secretari general Jordi Sànchez, amb els que han tingut l'oportunitat de veure's i de parlar.

És evident que els conflictes de naturalesa com el nostre conflicte amb l'Estat, que són conflictes sobre la sobirania, es resolen sempre en una mesa de negociació, sempre. I, per tant, com que s'han de resoldre tard o d'hora, acaben..., fins i tot a vegades anys després d'haver assolit la independència acaben anant a una mesa de negociació; fins i tot els més durs, els més difícils, els que han costat més, acaben en una mesa de negociació. La qüestió és anar-hi amb tota la força, amb les millors de les condicions i amb tota la convicció.

I crec que ho podem fer, i crec que ho podem intentar. Reconeixent les limitacions, reconeixent que el camí no és fàcil, però que tenim l'obligació d'intentar-ho, precisament, a partir dels aprenentatges del que hem viscut aquests darrers anys, i especialment els aprenentatges del mes d'octubre del 2017. Uns aprenentatges que des d'Esquerra Republicana hem estat reflexionant, que hem intentat posar en pràctica i que des del nostre punt de vista són l'element a partir del qual constituïm la nostra proposta estratègica.

En primer lloc, la necessitat d'àmplies majories –d'àmplies majories. Davant d'un estat que no ha respectat el joc democràtic, quan ens posen a jugar en un altre camp de joc ells hi guanyen sempre, amb la repressió; ells hi guanyen sempre, amb la mesura de la força. Nosaltres tenim l'oportunitat de guanyar, que ho necessitem, en el camp de la força democràtica, en el camp dels vots. I, en aquest sentit, calen amplíssimes majories. Hem fet un pas extraordinari que mai havíem fet abans: superar el 50 per cent de vots independentistes en unes eleccions al Parlament de Catalunya. I hem d'anar reforçant aquesta majoria –aquest és el primer aprenentatge– i no malbaratar-la –que crec que és important.

En segon lloc: els suports que van més enllà de l'àmbit electoral, els suports en l'àmbit del teixit social. Els propers passos endavant que hem de fer per poder aconseguir el nostre objectiu polític per al país, que en termes de sobirania és la independència de Catalunya, els hem de fer acompanyats, molt més acompanyats del que vam estar, des del punt de vista d'entitats, d'organitzacions representatives, l'1 d'octubre. Vam estar acompanyats de moltíssima gent –moltíssima gent–, però això no exclou que vulguem estar encara molt més acompanyats i amb molta més fortalesa.

Fortalesa, també, arreu del territori. Abans he parlat de la «Catalunya sencera», d'aquesta Catalunya diversa i plural. I l'independentisme, si volem fer un pas endavant –i el farem, perquè el farem–..., el pas endavant que farem l'aconseguirem a mesura que l'independentisme aconsegueixi també una representació i una fortalesa en tot el país. Perquè el país independent que vull, la Catalunya lliure que vull, és la Catalunya sencera, la que no deixa enrere ni cap barri ni cap territori ni cap comarca, per oferir prosperitat a tothom. I crec que estem en condicions..., hem avançat molt i estem en condicions de, també, fer encara més passos endavant.

Cal enfortir les aliances internacionals, perquè una qüestió d'aquesta naturalesa interpel·la el món. I hem fet passos, hem avançat molt. I vull fer un reconeixement des d'aquí: la tasca del president Puigdemont en aquest àmbit ens ha permès, també, avançar en aquest sentit. I ho reconec, perquè és així. Com la tasca de molts altres companys i companyes, no només des de l'exili, com Marta Rovira, sinó la resta, també, de la visió internacional, de l'aportació internacional que fa Catalunya. Però queda moltíssim per avançar. Una proposta ambiciosa, si vol que avanci, ha de ser realista, i sabem com està el tauler de joc europeu i internacional. I, per tant, necessitem enfortir aliances. I això també ho hem de fer.

I el darrer element: la necessària unitat estratègica, que no n'estem tan lluny –no n'estem tan lluny; de fet, la frase del seu programa l'accepto ara mateix –l'accepto ara mateix. Però, a més, hi vull anar amb tota la força, amb la força de saber que al darrere hi tenim un pacte nacional per l'amnistia i per l'autodeterminació, amb la força que dona afrontar el diàleg i afrontar la sortida negociada als conflictes. Que

no sigui per la part catalana, que aquest conflicte s'enquista. I, per tant, això també ens dona força. No tota la que voldríem, probablement, perquè sabem de la complexitat. Les ingenuïtats crec que han de quedar aparacades. Això costarà molt, això serà difícil, però ens en sortirem. I, per tant, en aquestes aliances internacionals necessitem també haver-nos enfortit en l'àmbit del diàleg i de la negociació.

També ha fet referència, vostè... Per tant, la seva frase del programa l'accepto, ja, de seguida. Cinquanta per cent, fer aquesta crida: ho vull fer havent engegat els mecanismes de diàleg, perquè ens dona molta més força, crec. I l'accepto. Ens podem posar d'acord ja en aquest aspecte. Em refereixo al programa electoral de vostès, què és el contracte de vostès amb la ciutadania, com el programa electoral d'Esquerra és el nostre.

Una altra referència important –i crec que també ens ha de suscitar una reflexió, i jo la vull compartir aquí– és la relació entre independentisme i institucions. Ha parlat de les victòries d'ençà del mes d'octubre del 17. I, certament, hi han hagut victòries en l'àmbit judicial a Europa que han demostrat com el que alguns anomenen «actuacions judicials» de l'Estat espanyol s'emmarquen en una dinàmica de repressió, de codi penal de l'enemic, segons el meu punt de vista.

Però hi han hagut també altres victòries, a dins del país. No hem d'oblidar que en totes i cadascuna de les eleccions que s'han celebrat des de l'1 d'octubre hi ha hagut una majoria independentista: municipals, europees, a les eleccions generals –lideratge independentista– i també a les eleccions al Parlament de Catalunya. I aquestes també són victòries. Algunes que no havíem aconseguit mai abans: mai abans l'independentisme s'havia situat com a primera força política al Congrés dels Diputats, i ho tenim, i avui som més que mai. Victòries. Per tant, crec que a l'hora de poder explicar les victòries és bo que les compartim totes, perquè, a més, són victòries compartides.

I, en aquest sentit, en la relació entre independentisme i institucions..., de la mateixa manera que l'independentisme no va néixer amb les institucions, de la mateixa manera que molts ja érem independentistes quan no hi havia independentistes amb un programa com a tal..., potser alguns tenien un cert sentiment d'una aspiració llunyana, no?, platònica, però la independència en un programa com a tal..., molts ja érem independentistes i ens mobilitzàvem al carrer quan no hi havia independentistes al Govern de la Generalitat de Catalunya; per tant, no vam néixer amb les institucions. Però les institucions són importants, perquè les institucions ens ofereixen la nostra oportunitat de posar en pràctica allò que voldríem fer amb totes les eines i recursos d'un estat independent i amb la necessitat que tenim de respondre a les urgències socials i econòmiques que pateix moltíssima gent a Catalunya.

El diputat n'ha ressenyat moltes, i n'hi podríem sumar moltes més: les dificultats en l'àmbit social, en l'àmbit econòmic, sanitari, educatiu, ambiental. Per això es requereix amb urgència la formació d'un govern. Per això subratllo que aquells matisos que encara ens poden fer sentir una mica separats són molt petits comparats amb la urgència de donar una resposta econòmica, social, a les urgències del moment. És un imperatiu. Perquè en aquest sentit, si no, ens podríem trobar que la divergència s'acabaria produint entre el que volem fer l'independentisme i les necessitats del país, i estic convençut que això ningú ho vol.

El diputat ha subratllat necessitats en l'àmbit del teixit productiu. I jo aquí puc exposar, precisament per demanar-los el vot afirmatiu avui, aquesta tarda, la feina compartida al llarg d'aquests darrers tres anys. I no cal anar a mirar els darrers tres anys, parlem dels darrers mesos. En els darrers mesos hem fet un esforç –l'hem fet tots– extraordinari en el Govern que hem compartit per donar suport al teixit productiu. L'hem fet amb molt més de les possibilitats que teníem, però amb molt menys de l'ambició que aspirem per al nostre país, perquè volem tenir tots els recursos i totes les eines.

I ho hem fet conjuntament amb el conseller Tremosa en l'àmbit d'empresa, amb la consellera Jordà en l'àmbit d'agricultura, amb el conseller Chakir el Homrani en l'àmbit del treball, per citar l'àmbit econòmic, o amb el conseller Calvet, per exemple, en les mesures en l'àmbit de territori i amb la consellera Budó en l'àmbit d'esports.

Per tant, aquest suport al teixit social i productiu del país l'hem compartit. I, per tant, la importància que vostè ha subratllat la compartim. I, en aquest sentit, jo no veig diferències que impedeixin que avui puguem sortir d'aquest Ple amb un govern fort, ampli, plural i que es posi ja a treballar en aquestes urgències socials del país.

Deia que l'independentisme no només són les institucions del país, que venia d'abans del país. No només és la presència dels independentistes a les institucions del país el que mou el nostre moviment, que existia abans, que existeix sobretot molt més enllà, perquè és un moviment social i polític que ve de l'arrelament en la societat catalana, que cada dia s'hi suma molta més gent; l'independentisme, que ja existia abans de que fos present al Govern de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, si necessitem complementar el que és la presència de l'independentisme a les institucions, en espais de treball, en espais de coordinació, som-hi. Ha mencionat trenta-tres i trenta-dos. Jo vull sumar-hi, per arribar als setanta-quatre diputats, els nou de la Candidatura d'Unitat Popular. L'independentisme és plural, i com a plural i divers exigeix que trobem els instruments per poder-nos coordinar. I tota la disposició –tota la disposició.

Parlant de les institucions, crec que és important..., quan s'ha mencionat la legitimitat, coincideixo amb vostè: la legitimitat del Parlament s'ha de defensar, la legitimitat del Govern de Catalunya s'ha de defensar i la legitimitat del president de la Generalitat de Catalunya també s'ha de defensar. Perquè la forma com defensem avui la legitimitat dels presidents que escollirem és el reflex, també, de la forma com hem defensat i com volem seguir defensant la legitimitat dels presidents que ens han precedit. (*Alguns aplaudiments.*) Sumem-hi. Sumem a tothom.

Sumem a tothom en aquesta nova majoria. Jo crec que és possible. Crec que avui les diferències o els matisos que s'han posat sobre la taula –legítims, i que crec que cal afrontar des del màxim respecte, perquè d'això ens en sortirem plegats– són massa petits pel risc que estem assumint respecte al país, respecte a les urgències socials i econòmiques, i respecte també a la necessitat de posar en marxa de nou aquest lideratge de l'agenda política per part de l'independentisme. Superar l'etapa d'interinitat que ens ha marcat la repressió, aquesta repressió sempre amenaçant, precisament requereix ara la formació d'un govern, i fer-ho ràpid. Som a 26 de març; les eleccions van ser el 14 de febrer. Crec que no podem esperar.

Per tant, la meua oferta és clara. Els ofereixo un programa: el que hem exposat aquest matí. El que vostè ha posat sobre la taula en matèria social i econòmica crec que en un percentatge gairebé total el compartim –podem entrar a treballar els matisos, els podem treballar. El programa que també en les diferents negociacions els hem traslladat i que hem pogut analitzar..., aquí no hi han diferències insalvables, no hi són.

Els ofereixo un govern també que, com és natural, reconegui els pesos de la majoria parlamentària, com ha de ser. No pot ser d'una altra manera. No ha estat mai d'una altra manera i nosaltres, en aquest sentit, tampoc ho fariem diferent ara. Els ofereixo un govern que ens puguem dotar –i això es fa amb un treball que podem fer en qüestió d'hores– dels mecanismes per a millora de coordinació, per a millora de lleialtats, per a millora del treball col·lectiu.

Vostè ha mencionat que els governs de coalició són governs, per naturalesa, complexos. Ho hem vist. I ha citat el Govern de l'Estat, ha citat altres governs, i en podríem posar molts exemples. Però el futur és de les coalicions, el futur és dels governs de coalició. I, per tant, posem-nos d'acord en els mecanismes, perquè tot el programa el podem compartir. La composició la podem compartir, perquè ha de reflectir, evi-

dentment..., i podem mirar quines àrees, però la composició la podem compartir, perquè ha de ser el reflex de la majoria parlamentària, no pot ser una altra cosa.

I també els proposo i he posat sobre la taula una estratègia independentista que encaixa, crec, que no és incompatible amb les propostes del seu programa electoral. Aquesta és la meua oferta.

Crec que el que tenim entre mans és tan important que no admet demores innecessàries. No admet demores innecessàries, i hi som a temps. Som a temps de poder conformar un govern, de fer-ho en el debat d'avui o en el debat que es produeixi, doncs, al cap de dos dies, no sé si hàbils o naturals –en tot cas, el que decideixi la presidència del Parlament ens estarà bé–, però..., en el següent debat. Crec que tenim l'oportunitat de fer-ho.

És més, crec que tenim l'obligació –crec que tenim l'obligació– després d'un mes i catorze dies –després d'un mes i catorze dies– de posar-nos d'acord. Que la situació de la urgència econòmica i social no ha admès demores, que el covid no espera, que la crisi econòmica i social del país no espera, que la repressió tampoc ha esperat, i, per tant, necessita unes institucions fortes, un govern de Catalunya empoderat per la majoria d'aquest Parlament. No hi han diferències insalvables. És més, si hi són, les diferències són molt més petites que les que hi ha hagut en procediments d'investidura anteriors, i ens vam posar d'acord. I estic convençut que ara també ens podem posar d'acord.

Jo treballaré per l'acord. D'aquí fins al proper debat, si avui vostès mantenen l'abstenció, intentaré convèncer-los de que es passin al sí. Si vostès mantenen l'abstenció, jo seguiré treballant per l'acord perquè al segon debat d'aquest Ple, al segon debat dos dies després, puguem conformar govern. El país ho necessita, el país ens està esperant i el país espera que traduïm el magnífic resultat del 14 de febrer en obra de govern, en resposta a les urgències socials i econòmiques i en tota l'ambició nacional. Estic convençut que ho farem.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Té ara la paraula el senyor Albert Batet, per espai de dinou minuts, que han estat els que ha utilitzat el candidat Pere Aragonès. Endavant.

Albert Batet i Canadell

Molt bé; moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor candidat, senyor Aragonès, deia: «Com avancem?» Doncs nosaltres –i crec que el discurs ha sigut molt explícit– avui li hem demanat concreció, passar de la retòrica la concreció perquè aquest 52 per cent pugui generar les confiança necessàries entre l'independentisme per avançar. I parlar de projecte compartit..., hi estem d'acord, però a això també hi afegiria parlar de projecte concret.

I ha de ser la legislatura de la concreció. Com es concreta aquest 52 per cent independentista? Com resollem el conflicte amb l'Estat? En una taula de diàleg que en un any només se n'ha aconseguit una fotografia? Com s'aconsegueix l'amnistia amb el PSOE, que no permet ni tramitar la llei al Congrés dels Diputats?

Vostè deu estar d'acord amb mi –n'estic convençut– que la primera pedra de la Generalitat republicana va ser l'organització del Primer d'Octubre, del referèndum de l'U d'Octubre. Vostè i el seu partit en van formar part. L'U d'Octubre va representar un abans i un després de la història del nostre país i en el procés d'emancipació nacional. Va ser un dia..., va ser un fet fundacional, un punt de no retorn. I nosaltres volem posar en valor l'U d'Octubre, i no hi renunciarem. I ara és el moment, en un debat d'investidura, de deixar les coses clares. Com situen vostès l'U d'Octubre? Per nosaltres continua vigent, és un mandat viu que ara ha quedat legitimat amb el 52 per cent de vot independentista novament, en aquestes eleccions. L'esperit de l'U d'Octubre per nosaltres segueix viu.

I en la nostra opinió, en aquest sentit, és important, perquè quan parla de nous referèndums, i veig que han dipositat en la CUP moltes esperances en un nou referèndum, un nou referèndum... Clar, i el primer que hem vist aquesta setmana és el senyor Ábalos dient: «El PSOE no permetrà un nou referèndum.» Els seus socis de govern a Madrid deien d'una forma molt clara que no permetrien un nou referèndum, però vostès insisteixen en un nou referèndum.

I llavors la pregunta que ens hem de fer és: què hi haurà de diferent, amb un nou referèndum, respecte a l'U d'Octubre? Perquè això vol dir també responsabilitat, i això vol dir parlar clar i transparent a la ciutadania i a la majoria de la població. Per això també demanem concreció. Un nou referèndum que substitueixi l'U d'Octubre? Però aquest referèndum tindrà sindicatura electoral? Estarem parlant d'un cens públic? Els del «no» aniran a votar o no aniran a votar? Si som capaços de fer un nou referèndum, aleshores el Parlament de Catalunya què farà? Farem com vam fer a l'octubre o no?

I això són preguntes que ens hem de fer, perquè parlar de nous referèndums sense dir com resoldrem aspectes de l'U d'Octubre, doncs, no és responsable. Per això li demanem concreció. Perquè la violència policial no va ser un *fake news*, perquè l'esforç de moltes persones no pot quedar en va, perquè la repressió que estem patint en aquests moments no pot quedar *in albis*.

Per tant, escolti'm, nosaltres sempre ho hem defensat: un referèndum acordat amb l'Estat pot substituir un referèndum de l'1 d'octubre. Però un nou referèndum, si m'ho permet, de forma unilateral, doncs, home, ens genera molts dubtes de com pot substituir i com pot millorar el que ja vam fer l'1 d'octubre. Perquè la violència policial va existir, i la repressió posterior també va existir.

I, per tant, jo crec que s'ha de parlar clar, i de com s'aplicaran aquests resultats. Perquè, escolti'm, val més que deixem les coses clares, i val més tard que mai. La nostra posició segueix sent la mateixa: nosaltres considerem que un 52 per cent, doncs, ha de tindre conseqüències polítiques. Perquè, clar, vostè ens parla de majories: «Hem de ser més, hem de ser més, hem de ser més.» Ja ens esforcem en tenir més fills, eh?, però... Escoltin, «hem de ser més, hem de ser més, hem de ser més, amplíssimes majories»... I fins quan? Un 52 per cent ara no és suficient? Quantes vegades haurem de repetir el 52 per cent? És a dir, cal concreció i cal voluntat d'avançar.

I nosaltres compartim que nosaltres volem unes institucions fortes, com no podia ser d'una altra manera. Som gent de govern, som gent de responsabilitat, hem compartit govern amb vostè, som gent responsable. I, per tant, escolti'm, nosaltres desitgem les institucions fortes. De fet, escolti'm, en els temes econòmics i socials i en la majoria de polítiques..., doncs bé, hem compartit govern. Vostè ha sigut vicepresident en funcions de presidència i conseller d'Economia del Govern de la Generalitat de Catalunya. Escolti'm, hem compartit govern durant sis anys, i sabem..., i justament per això li diem que hem d'aprendre dels errors, perquè necessitem estabilitat. En sis anys, dos pressupostos. Catalunya necessita pressupostos cada any, aprovats. No un pressupost per legislatura, sinó un pressupost per any. Això és l'estabilitat que necessita Catalunya. I això vostè ho sap i ho coneix, que vostès han gestionat les conselleries socials, de salut, de benestar i d'ensenyament.

I, per tant, doncs bé, benvingudes siguin les mesures, i saben la voluntat de trobar acord, però hem de ser capaços de conjugar i de sumar a tothom, perquè, escolti'm... I nosaltres..., benvinguts a sumar-hi la CUP; més esforços que no hem fet al llarg d'aquests últims anys nosaltres per sumar la CUP..., els que siguin necessaris. I els donem la benvinguda al sentit de la responsabilitat. Segurament si aquest sentit de la responsabilitat hi hagués sigut el dia de la investidura del senyor Jordi Turull, ara estaríem en una situació diferent. (*Aplaudiments.*) Però benvingut, aquest canvi de responsabilitat per part de la CUP i aquest nou horitzó.

Però, a la vegada, vostè, que demostra voluntat i diu de fer un govern de coalició... És una mica estrany. Deurà compartir amb mi que és una mica estrany primer pactar

un programa de govern amb un soci que teòricament ha de ser un soci parlamentari que no amb el soci que ha de ser soci de govern. En tot cas, entenem que l'ordre dels factors no altera el producte, però seria millor trobar un bon acord amb el partit amb que has de fer govern i després trobar les forces parlamentàries, perquè nosaltres tenim trenta-dos diputats. Vostès en tenen trenta-tres (*aplaudiments*) però nosaltres en tenim trenta-dos, i també demanem una mica de respecte, respecte als ciutadans que ens han votat a nosaltres.

I és a vostè, senyor Aragonès, al que nosaltres li respectem els ritmes i que vostè fixi la negociació. I ja s'ha mostrat la nostra voluntat de..., escolti'm, dissabtes, diumenges, dies «de guardar», a les nits, amb les limitacions de les presons, amb les limitacions dels horaris, doncs bé, que ens marca la repressió. I els hem mostrat, des del 14 de febrer, la nostra disponibilitat, però li pertoca a vostè liderar i trobar aquesta majoria i trobar aquest acord. Nosaltres estem disposats a moure'ns, ja li hem dit que estem disposats a moure'ns. Nosaltres estem disposats a acceptar una taula de negociació, que en som totalment escèptics, perquè ja hem vist els resultats que hi han i la voluntat que reiteren dia sí dia també per part de l'Estat, però bé, és evident que tenim marge per córrer i per tirar endavant.

I escolti'm, el *pressing* Junts..., el *pressing* Junts no funciona. Crec que n'hem d'agafar una mica de consciència. El *pressing* Junts no funciona. Nosaltres el que volem és un bon acord. Per a això sí que tenim *pressing*, per tenir un bon acord, perquè volem aprendre dels errors que hem comès conjuntament durant aquests temps. I justament perquè en som coneixedors, com vostè també ha reconegut, per això necessitem un bon acord.

I tenir un bon acord..., doncs bé, escolti'm, a Alemanya van tardar quatre mesos; a Bèlgica van tardar més d'un any. El Govern del senyor Pedro Sánchez va tardar..., abans no van tindre el pacte amb Podemos, van anar a unes altres eleccions. Nosaltres no estem demanant això, eh?, ja ho hem dit de forma molt clara; no especulem amb unes noves eleccions i ho hem dit d'una forma molt clara. (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí, poques lliçons alguns ens han de donar, del que estan fent en altres administracions. Poques lliçons, perquè ja veiem què passa i com es trenquen governs i com surten vicepresidents i com perdem les esperances del que havien dit, de diàleg, doncs..., ja hem vist què ha passat en un any i ja veurem quines falses expectatives ens han de generar. (*Aplaudiments.*) Ja veiem com actuen, que van promettent indults i el més calent és a l'aigüera. Aquí no ens hi trobaran, a nosaltres.

I per això ens emplacem a continuar treballant per tenir un bon acord de legislatura. I l'hi diem sincerament, senyor Aragonès. Nosaltres estem disposats a assumir el nostre 50 per cent, però vostè ha assumir el seu 50 per cent per tenir un bon acord i per poder tirar endavant. I la proposta que nosaltres li fem és sincera, perquè miri..., i defensa la legitimitat de la presidència de la Generalitat de Catalunya. Jo diria que això Junts per Catalunya no ho hem posat mai en dubte. Digui'm algun moment en que això ho haguem posat en dubte. (*Pausa.*) No ho hem posat mai en dubte.

Però justament volem un bon acord perquè l'experiència ens diu que la legitimitat de la presidència de la Generalitat no ha estat respectada per aquest Parlament. En la legislatura anterior, quan, malgrat tenir un acord, no es va tirar endavant la investidura del president Puigdemont el 30 de gener. (*Aplaudiments.*) Si s'havia de defensar la legitimitat de la presidència de la Generalitat en aquells moments, també s'havia de defensar en aquell moment, senyor Aragonès.

Per això volem un bon acord. I volem un bon acord per actuar amb lleialtat i perquè no ens trobem amb aquestes sorpreses. I això és responsabilitat d'ambdues parts. I per això, després de la votació d'avui... Perquè la política són gestos personals, també. I la voluntat de trobar acords, i més del que en té la responsabilitat, forma part dels gestos personals. I molt plausiblement d'avui fins al dimarts no hi haurà temps d'haver arribat a un bon acord, perquè vostè sap com han evolucionat les ne-

gociacions i els ritmes que s'han marcat. I no estem aquí ara amb voluntat de retrets, sinó..., de forma descriptiva, de com podem avançar en positiu.

I per això li demanem i li reiterem i li proposem formalment que renunciï a la segona votació d'investidura fins que no haguem bastit un acord dels setanta-quatre diputats independentistes per aconseguir que el 52 per cent sigui una oportunitat històrica per al Parlament de Catalunya, per a la ciutadania de Catalunya. Perquè ens ho mereixem, perquè hem patit molt, perquè hem fet molts esforços per arribar fins aquí, perquè tenim una oportunitat històrica i hem d'estar a l'alçada de les circumstàncies.

I això vol dir esforços de tothom. Nosaltres estem disposats a fer esforços, però li demanem que, per no anar a una segona investidura fallida, etcètera, senyor Aragonès..., vostè té la potestat de renunciar-hi, i, escolti'm, potser d'aquí una setmana o quinze dies podem tornar a fer una sessió d'investidura a primera votació. I aquí ens hi trobarà, però el que no podem fer per responsabilitat és no fer política. Al que no podem renunciar és a la política. Al que no podem renunciar és a no actuar amb responsabilitat. Al que no podem renunciar és, ara, per les presses..., després trobar-nos amb sorpreses i que sigui un Vietnam. Així no. Així no hi serem, nosaltres.

I vostè ens han parat una taula. Ens han posat els plats i ens han posat els coberts, ens han dit el menú: «Els senyors i senyores de Junts per Catalunya han de menjar això» –de primer plat, de segon plat, de postres–, i, a més a més, la factura és aquesta. I no, no, doncs no. (*Aplaudiments.*) Nosaltres el que volem és que parem la taula conjuntament. El que volem és que decidim què farem primer i què farem després, com avançarem. El que volem..., és a dir, això, com ho arreglarem. I això no es fa des de la imposició i des de la submissió. Això es fa des de la coalició, d'entendre que només junts avancem. I aquest és el missatge que ens ha donat la ciutadania. Per això li demanem que renunciï a aquesta segona votació, per donar-nos els dies necessaris per trobar un bon acord, perquè ja sabem que les presses de vegades són males conselleres.

I, escolti'm, vostè abans parlava que se sentia orgullós de pertànyer al Govern del president Puigdemont. Home, doncs el Govern del president Puigdemont va costar –les companyes de la CUP ho saben bé–..., un diumenge, aquí, al vespre, però ho vam aconseguir després de molts mesos i molt de temps. I va ser un bon acord, perquè vam fer l'U d'Octubre, perquè vam guanyar l'Estat, perquè vam proclamar la independència de Catalunya. (*Aplaudiments.*) Per tant, més val un bon acord que un govern de pressa. I per això cadascú ha d'assumir la seva responsabilitat.

Moltes gràcies. Nosaltres marcarem la nostra disposició total, la nostra disposició a avançar. Creiem que val la pena, que és un esforç col·lectiu, un sacrifici que hem fet entre tots. No entrarem en especulacions –ja li he dit a l'anterior intervenció, em reitero en tots els diferents punts–; no entrarem en especulacions, però sí que li demanem fer política, li demanem responsabilitat.

Li demanem, a vostè que li pertoca exercir aquesta responsabilitat, que sigui en benefici i una bona notícia per al conjunt de la ciutadania de Catalunya, per al 52 per cent independentista, per a la gent que va anar a votar el 14 de febrer en unes condicions molt adverses, per a la gent que ha patit durant tot aquest temps. I per a això calen esforços de tots.

Nosaltres ja li reconeixem la nostra part. Ara vostè, senyor Aragonès, té la seva. I entre tots hem d'avançar per construir un futur millor per als nostres fills i les nostres filles.

Moltes gràcies a tots i a totes.

(*Aplaudiments perllongats.*)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Pere Aragonès, que ha demanat fer la contrarèplica.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Batet, per anar molt ràpid... M'ha demanat concreció, li concreto: el seu programa, el seu punt de programa de com i què és el que hem de fer si superem el 50 per cent dels vots, l'accepto íntegrament –íntegrament. Aquesta és la concreció. És la concreció a la que van arribar vostès al programa i és la concreció que jo crec que podem compartir perfectament. Em demana concreció; aquí la tenim.

Es tracta... M'ha fet unes preguntes sobre la legitimitat de l'U d'Octubre. Jo crec que no es tracta en cap cas de treure legitimitat a l'U d'Octubre, sinó de com podem donar continuïtat al que va expressar la ciutadania de Catalunya, de com podem continuar el camí i de com superar la situació de bloqueig en la que estem.

Hem pogut sumar més gent i hem sumat més gent, d'ençà de l'1 d'octubre. Si no, a diferència d'abans de l'1 d'octubre, que no havia passat, l'independentisme no hagués guanyat les eleccions municipals, les eleccions al Parlament de Catalunya –de nou– i les eleccions generals. Per tant, s'ha avançat.

I, per tant, es tracta de sumar-hi i de donar-hi continuïtat. I per això hem fet una proposta. Una proposta que pot ser criticable, una proposta que, potser, pot ser insuficient, esmenable. Ho accepto. Però hi ha una proposta sobre la taula, i crec que..., a l'hora que vostè demanava concrecions, li responc: la meua concreció és el que vostès portaven al programa. Crec que, en aquest sentit, més facilitats no podem oferir.

I acabo. Aquí no es tracta de la taula d'en Bernat, eh?, que qui no hi és no hi és comptat. No. Aquí es tracta de sumar-hi el màxim de gent. I, per tant, jo estic disposat avui mateix, quan acabi aquest Ple, a reunir-nos, a treballar, a fer-ho durant tot aquest cap de setmana i a arribar a un acord abans de la propera votació.

Ha explicat altres oportunitats que ha tingut l'independentisme i ha citat explícitament la investidura del president Puigdemont, que van resoldre's aquelles diferències que hi havien, que eren molt grans, perquè era una qüestió que fins i tot s'impugnava un candidat; en aquest cas no és així. Vostès m'han dit que no és així, i ho agraeixo. Per tant, com que són diferències molt més petites, estic convençut que si allò ho vam resoldre en qüestió d'hores, ara ho podem resoldre en qüestió dels dies que quedin fins a la nova votació d'aquest debat d'investidura.

Crec que per respecte als electors, per respecte a l'acord que tinc amb els diputats i diputades de la CUP, que tenim el conjunt de diputats d'Esquerra Republicana, és la meua obligació que es torni a produir aquest debat. Però, sobretot, per respecte a la ciutadania de Catalunya i per respecte al 52 per cent que va votar independència, la meua obligació –la de tots, però la meua primer– és arribar a un acord. Hi estic disposat. Reunim-nos vint-i-quatre hores al dia; permanentment a disposició per poder arribar a un acord abans de la propera votació. N'estem molt a prop. I, per tant, estic convençut que ho aconseguirem.

Moltes gràcies, diputats de Junts per Catalunya. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Doncs, a continuació, per espai de dos minuts, té la paraula el senyor Albert Batet, fent ús del dret a contrarèplica.

Albert Batet i Canadell

Senyor Aragonès, nosaltres demanem que s'ho pensi, que no cal que prengui la decisió avui. Estem d'acord en seguir parlant, però és estalviable anar a un segon debat en que no hi hagi un bon acord. I nosaltres volem un bon acord.

Perquè nosaltres ho hem sentit, avui, senyor Aragonès. Clar, al matí hem sentit un discurs on no ha anomenat en cap moment el Primer d'Octubre, on no ha parlat de dèficit fiscal. I després hem sentit una rèplica del senyor Illa que ens ha conven-

çut, senyor Aragonès. Llavors, quin senyor Aragonès ens trobarem? Què diu el senyor Aragonès que ens trobarem?

Per això cal un bon acord. Perquè no ens trobem amb aspectes que no haguem acordat. I un punt no fa la cosa. És tot l'aspecte de confiança, d'entendre, dels errors comesos i la voluntat d'avançar. I aquest és el sentit de responsabilitat. I no va de que «jo t'accepto un punt i...» No, no, perquè ens hi trobarem moltes coses. Això va de la confiança que generem i de quins mecanismes tenim per avançar.

Per això nosaltres defensem una direcció col·legiada, per això nosaltres defensem el Consell per la República. Perquè volem avançar, perquè volem guanyar, perquè volem la independència, perquè volem un futur millor per als catalans i les catalanes, perquè volem un bon estat del benestar, perquè volem un país amb progrés econòmic, volem un país amb capacitats, amb recursos que tenim, però que ara no tenim a la nostra disposició perquè els destinen a altres aspectes, d'acord? L'exèrcit, etcètera; no cal entrar en detalls de a què destina l'Estat espanyol els diners dels catalans i les catalanes.

Però, en tot cas, nosaltres li fem un oferiment. Li diem que no es precipiti, escolti'm, que seguim parlant, que tenim dies per poder avançar. I és millor un bon acord que un govern de pressa que no resolgui aquells aspectes, senyor Aragonès..., i deu compartir amb mi que en tres anys hem tingut molts desencontres. I tots els desencontres que hem tingut durant tres anys, el que no podem fer és resoldre'ls en tres dies per treure'ns pressió a vostès i a nosaltres. Perquè, justament, volem un bon acord; un bon acord per a un bon govern, per a un govern fort i per a un govern estable.

I això representa responsabilitat de les dues parts. Nosaltres estem disposats a moure'ns, però vostès també han d'estar disposats a moure's i a trobar aquesta línia. Nosaltres estem disposats a anar a una taula de diàleg que no hi creiem, perquè ja veiem el que fa l'Estat espanyol, ja veiem com actua l'Estat espanyol, però entenem que en ares d'un bon acord, doncs, hi hem de participar.

També els demanem que vostès respectin tota la bifurcació i tot l'aspecte que representa el Consell per la República. Això és un acord. Uns cedeixen i els altres no cedeixen. El que no pot ser és que ens diguin: «Ja tenim un acord, tenim un menú, i això és el que vostès han d'acceptar.» El *pressing* Junts no funciona d'aquesta manera. Nosaltres tindrem *pressing* per tindre un bon acord i un bon govern per respondre a aquest 52 per cent, per avançar per la independència de Catalunya.

Moltes gràcies a tots i a totes.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Garriga, president del Grup Parlamentari Vox a Catalunya.

(Aplaudiments. Alguns diputats abandonen la sala.)

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, senyora presidenta. En primer lugar, y tras escuchar las intervenciones entre Junts y el candidato de Esquerra Republicana y asistir a este vergonzante y bochornoso espectáculo, les quiero transmitir que subo de verdad a esta tribuna con la determinación de recuperar Cataluña para los catalanes y para el proyecto ambicioso que ha sido y debe ser España. *(Aplaudiments.)* Es nuestra responsabilidad.

Después de escuchar este espectáculo, les aseguro que es nuestra responsabilidad, la que nos han otorgado cientos de miles de catalanes, que no es otra que deshacer de una vez por todas la ruta a la que el separatismo y el resto de las formaciones políticas –unas por acción y otras por omisión– han arrestado a nuestra patria chica. Más de doscientos mil catalanes han confiado en esta formación política que represento como presidente y portavoz. Y lo repito para aquellos que hayan querido salir de esta sala: más de doscientos mil catalanes han confiado en esta formación

política. Y les aseguro que podrán salir de esta sala, que podrán estigmatizar nuestro discurso, intentar censurarnos, pero les aseguro que no les vamos a defraudar. (*Aplaudiments.*)

Somos el primer partido nacional con presencia en esta cámara y defenderemos los intereses de la nación por encima de todo, pues en la nación y en el Estado de derecho, en el orden constitucional, es donde reside la libertad y la igualdad de todos –la igualdad de todos: catalanes, andaluces, gallegos, madrileños, castellanos.

Soy consciente de que no somos los primeros en intentarlo, pero sí les aseguro que seremos los únicos en llegar hasta el final, sin perder de vista el objetivo último y apartados totalmente de la tentación en la que otros cayeron, de encontrar la paz a costa de los ideales y principios que nos han traído hasta aquí. No vamos a transitar un camino distinto. Y les recomiendo, de verdad, tanto a la presidenta del Parlament, imputada por corrupción, como a todas las señorías que quieren robarnos Cataluña, que se vayan acostumbrando.

Senyor Aragonès, ni amnistia ni autodeterminació. Cumplimiento íntegro de las penas y unidad nacional. (*Aplaudiments.*)

Y van a escuchar la voz de los miles de catalanes que no están dispuestos a mirar hacia otro lado. Van a sentir su fuerza política y moral en esta cámara y en la calle, y les aseguro que cada vez serán más. Porque no están solos, y nosotros vamos a ayudarles a romper la espiral del silencio que ustedes han impuesto a través del miedo, de la compra de voluntades y de la violencia que se respira en nuestras calles, y que sufren desde el comerciante o el hostelero hasta el jubilado que quiere disfrutar de un paseo en paz.

Nuestra posición ya les avanzo que va a ser radical. Radical en la restauración de las libertades y los derechos de los catalanes en el orden constitucional vigente; radical en la defensa y en la aplicación de la ley, porque nadie está por encima de ella y solo los aspirantes a tiranos creen ser superiores a sus compatriotas; radical en el fortalecimiento de la nación y en la reivindicación de nuestra forma de Estado, sí, la monarquía parlamentaria, y, por tanto, de su jefatura, la corona, única institución que ha estado en el lugar que le correspondía en los momentos más duros: del lado de los catalanes, de la ley y de la nación.

Seremos radicales y nos reafirmaremos en nuestra consideración de enemigos –que no adversarios– a quienes han dado un golpe de Estado, a quienes han volado por los aires la convivencia en nuestra tierra y utilizado además las instituciones para oprimir al pueblo de Cataluña. Seremos radicales en la defensa de la verdadera Cataluña, no en esa ensoñación que usted expresaba con anterioridad, señor Aragonès, sectaria, de confrontación, de división. No, no, en la verdadera Cataluña, la de Balmes, la de Verdaguer, la de Josep Pla, la de Salvador Dalí, incluso la del señor Boadella. Una Cataluña fuerte en una patria grande, porque nuestra democracia no es militante, pero nosotros somos militantes de la unidad de España, de la libertad y de la igualdad. Y quien ataca los principios rectores de toda sociedad democrática, como les he dicho, no es un adversario: es enemigo de los catalanes y del legado que hemos recibido de generaciones pasadas.

Ha llegado la hora de hablar alto y claro: Cataluña está peor que hace cuarenta años. Hace cuarenta años, un grupo de profesores que simpatizaba con distintas ideologías hacía un llamamiento a todos los ciudadanos demócratas para que suscribieran, apoyaran o difundieran un manifiesto. Un manifiesto que no buscaba otro fin que restaurar un ambiente de libertad, de tolerancia y de respeto entre todos los ciudadanos de Cataluña, que alertaba ya de la intransigencia y el enfrentamiento entre comunidades, lo que podía provocar un proceso irreversible en el que la democracia y la paz social se vieran gravemente amenazadas.

El «manifiesto de los 2.300», aunque fueron muchos más –los obreros de SEAT enviaron hasta mil quinientas firmas–, nacía del profundo conocimiento de hechos que venían sucediéndose desde hace unos años, en que derechos tales como los re-

ferentes al uso público y oficial del castellano, a recibir la enseñanza en la lengua materna o a no ser discriminados por razones de lengua –derechos, por cierto, reconocidos por el espíritu y la letra de la Constitución y el Estatut d'autonomia– estaban siendo despreciados. Y no solo por personas o grupos particulares, no, sino por los mismos poderes públicos, sin que el Gobierno central o los partidos políticos dieran importancia a este hecho gravísimamente antidemocrático por provenir precisamente de instituciones que no tenían otra razón de ser que la de salvaguardar los derechos de los ciudadanos.

Nadie puede negar lo denunciado por esos 2.300, a quienes desde aquí queremos conmemorar y transmitir nuestro respeto por su valentía en tiempos en los que las críticas a las consecuencias del Estado de las autonomías como salvoconducto del nacionalismo opresor y totalitario eran metódicamente omitidas.

Que la denuncia de los 2.300 era una verdad molesta e incómoda lo demuestra la persecución a la que fueron sometidos desde la propia Generalitat. Y el hecho de que a uno de ellos una pandilla de desalmados le pegara un tiro en la pierna y le dejara atado a un árbol para que falleciera desangrado es otra realidad.

Pero, lejos de tomar nota y rectificar, se dejó hacer y se permitió y facilitó el camino a la opresión y vulneración constante de los derechos fundamentales de los catalanes. Eso sí, con la desaparición paulatina del Estado en Cataluña. Los pactos del Majestic suscritos por el Gobierno de Aznar con el clan de los Pujol fueron solo el primer paso, un acuerdo que acababa con la igualdad de los españoles y que entregaba al separatismo las herramientas necesarias –entre ellas, la educación– para enterrar cualquier oposición política durante los próximos años.

Gracias a esos acuerdos el separatismo pudo hacer y deshacer a su antojo en el ámbito educativo, adoctrinando a las nuevas generaciones en el odio y difundiendo falsedades sobre la historia de España y de Cataluña.

Las cesiones continuaron con el nefasto Gobierno del asalariado del tirano maduro José Luis Rodríguez Zapatero. Es en ese momento cuando se realizaron unas modificaciones inconstitucionales al Estatut de Catalunya, tal y como falló posteriormente el Tribunal Constitucional.

Y todo lo que viene después, por desgracia, es bien sabido. El separatismo pasó de la vía lenta del desacato informal del programa 2000 de Pujol –programa que no tenía otro objeto que nacionalizar Cataluña y desnacionalizar España– al desacato frontal y abierto contra el golpe de Estado perpetrado por el separatismo después de la vergonzante y denominada «operación Diálogo».

El rey Felipe VI frenó el golpe de Estado con su discurso el 3 de octubre. La corona, hoy atacada por todos los enemigos de la patria, fue la única institución que estuvo a la altura en un momento en el que el separatismo había llevado a Cataluña al borde del enfrentamiento civil.

En palabras de Felipe VI: «Sé muy bien que en Cataluña también hay mucha preocupación y gran inquietud con la conducta de las autoridades autonómicas. A quienes así lo sienten» –decía– «les digo que no están solos, ni lo estarán, que tienen todo el apoyo y la solidaridad del resto de españoles y la garantía absoluta de nuestro Estado de derecho en la defensa de su libertad y de sus derechos». Vull expressar el nostre profund agraïment al nostre rei, Felip VI, i la nostra lleialtat incondicional a la corona, símbol de la unitat i permanència de la pàtria. (*Aplaudiments.*)

El separatismo es la ruina de Cataluña. Tras el golpe de Estado de 2017, el crecimiento ha sido inferior al conjunto de España, y es una realidad. Han convertido una tierra antes próspera en un lugar donde el futuro de los jóvenes y mayores está en grave peligro. En grave peligro por el desempleo, con más de medio millón de catalanes en paro. En grave peligro por la deuda, una deuda que suma el total de Madrid o Andalucía. En grave peligro por la inseguridad jurídica que todos ustedes han creado y por la expulsión real que ustedes han ocasionado de las empresas –más de siete mil– llevada a cabo por el separatismo. En grave peligro por el expolio fiscal,

con más de quince impuestos propios que todos ustedes llevan promoviendo desde hace décadas, y, por cierto, al que usted –expolio fiscal o infierno fiscal– no ha hecho ninguna referencia.

Y no es un problema de financiación territorial, no; es un problema de despilfarro y de malversación de fondos públicos. De destinar el dinero, por ejemplo, a la agenda separatista y al enriquecimiento de sus afines: TV3, la NASA catalana, la Agencia de Ciberseguridad, la Agencia Tributaria, Exteriores, Diplocat, el Consorci... Todo ello supone un gasto de más de 1.000 millones de euros –1.000 millones de euros. Todos los años, 1.000 millones de euros. Si lo quitamos ya, cuando mis hijos pequeños cumplan cuarenta años habrán dejado de pagar la deuda.

Fins quan, senyor Aragonès, hauran de seguir pagant els catalans l'òrgan de propaganda i d'odi que representa TV3? Fins quan hauran de seguir pagant els catalans les ambaixades catalanes a l'exterior? Fins quan hauran de seguir pagant els catalans per mantenir la farsa ideològica d'un grapat de colpistes i lladres? Lladres, sí, perquè amb un repàs a la llista de presidents de la Generalitat de Catalunya n'hi ha prou per entendre com han fet del separatisme, de dividir i enfrontar els catalans, un negoci lucratiu.

El clan de los Pujol, una organización criminal, según el juez de la Audiencia Nacional José de la Mata, que está a la espera de juicio por un sinnúmero de actividades corruptas; Artur Mas, condenado por responsabilidad contable por un total de 4,9 millones de euros; Carles Puigdemont, acusado de desviar 8 millones de euros para la celebración del famoso referéndum del 1 de octubre; Oriol Junqueras, condenado por malversación agravada de fondos públicos.

Han institucionalizado la impunidad de la corrupción hasta degradar tanto las instituciones de todos que se han atrevido a colocar a una imputada por corrupción al frente del Parlament. ¿De verdad, señora Borràs, cree que es honorable y digna del lugar que ocupa? La lista es interminable, y podríamos dedicar plenos enteros a nombrar corruptos, corruptores y malversadores.

Mientras desde esta tribuna repetían la mentira de «Espanya ens roba», sus líderes metían la mano en el bolsillo de los catalanes y utilizaban el dinero de todos para financiar su agenda hacia el enriquecimiento de las élites separatistas y el empobrecimiento de las clases medias catalanas. Dicho de otro modo, el ascensor social en Cataluña solo es posible si se es parte de la maquinaria corrupta y totalitaria del separatismo o si se es rico.

Han condenado a miles de niños a la desigualdad de oportunidades con la imposición lingüística. Hoy solo tienen oportunidades aquellos cuyas familias pueden llevar a sus hijos a colegios privados y a aprender castellano. Y lo mismo sucede con la universidad y las plazas de funcionarios, donde prima ser parte de la tribu ideológica, sectaria, sobre el conocimiento.

Y lo peor de todo es que pretenden seguir cometiendo excesos sin importar lo que piense la mayoría de la población, a la que desprecian –y repito, la mayoría de población, a la que ustedes desprecian–, blanqueando, por ejemplo, listas de corruptos y acordando nuevos pactos del silencio. Pero sepan que las leyes en Cataluña, como en todo el territorio nacional, no son optativas, e ignorarlas, recuérdense bien, tiene consecuencias. Y nosotros exigiremos y velaremos por su aplicación.

En cuarenta años de división han provocado todos ustedes ruina y el empobrecimiento de los catalanes, porque al separatismo y a la izquierda el bienestar de los trabajadores no les preocupa absolutamente nada. Por eso niegan ayudas a los hosteleros y autónomos, mientras ustedes siguen aumentando el gasto, por ejemplo, en gasto político. Llevan tantos años preocupados por contentar a esos fanáticos y a esas minorías a las que ustedes han convertido en personajes que bailan al son de su farsa que se han olvidado de las necesidades y reivindicaciones de la Cataluña real.

Por eso, cuando Vox denuncia, por ejemplo, la inseguridad y los problemas derivados de la inmigración ilegal o la creciente islamización de Cataluña, ustedes se

llevan las manos a la cabeza. Hoy nuestros barrios son mucho más inseguros a causa de la inmigración ilegal y de la islamización de Cataluña. Hace dos años, por ejemplo, nadie sabía que era un MENA; hoy no hay quien no lo sepa, ni lo que supone.

A este respecto, he de decir que se equivoca quien piense que a su barrio no va a llegar la inseguridad producida por muchos de estos delincuentes reincidentes. En Reino Unido, Alemania, Francia, Bélgica, Dinamarca y Suecia nunca pensaron que la convivencia y la seguridad estuvieran en riesgo por este tipo de personas. Hoy Macron –Macron– habla de separatismo islamista. Y la primera ministra danesa, socialdemócrata, declaró recientemente que la cohesión social estaba «bajo amenaza», y afirmó que uno de cada cinco jóvenes de origen no occidental y que no estaba adaptado ni aceptaba las tradiciones culturales del país que lo acogía había violado el Código Penal antes de los veintiún años –uno de cada cinco.

En Dinamarca, el ministro del Interior ha presentado un plan para evitar la expansión de estos guetos multiculturales que atentan contra la convivencia y la forma de vida occidental, la estabilidad del propio país y su seguridad. Para evitar la expansión de este islamismo subversivo, el Gobierno danés ha anunciado que limitará el número de residentes en los barrios de sus ciudades a un 30 por ciento.

En Cataluña, el separatismo ha promovido y amparado este tipo de inmigración ilegal, a la vez que ha favorecido la creciente islamización. Los MENAs reciben 664 euros mensuales, una paga prorrogada por unanimidad por todas las formaciones políticas para aquellos con edades comprendidas entre los veintiún años y los veintitrés. Y todo ello, gracias al voto de todos los grupos aquí presentes, salvo Vox. No cuenten con nuestro voto jamás, si se trata de destruir la convivencia o poner en riesgo la seguridad de nuestros compatriotas.

Y yo reto desde aquí a los medios de comunicación y a los políticos a que tilden de xenófobos o racistas a todos aquellos padres, por ejemplo, que tienen miedo a que sus hijos vayan solos a ciertas horas por la calle, que son víctimas de robos o agresiones y que han visto como sus barrios, antes seguros y prósperos, son hoy el semillero de la delincuencia de todo Cataluña.

Pero no contentos con haber transformado nuestros barrios en guetos en los que no impera la ley y sí la inseguridad, han hecho de Cataluña un campo de batalla en el que los violentos han arrasado y quemado miles de comercios, condenado a comerciantes y vecinos a ver como sus impuestos no sirven para nada, salvo para alimentar y proteger a malhechores. Han destinado tanto dinero y tanto esfuerzo a limpiar la cabeza –«concienciar», lo llaman ustedes– que hasta hemos visto, en esas noches de infamia y delincuencia, como una farmacéutica decía a los violentos que se habían comportado bien porque *solo* tiraban piedras a los *mossos d'esquadra*.

Si su objetivo era hacer de Cataluña la región más violenta de España, hay que darles la enhorabuena, lo han conseguido. Tal vez eso explique su admiración por un terrorista como Otegi. ¿Le admiraban tanto, señores separatistas, en 1987, cuando la banda asesina voló por los aires Hipercor, segando la vida de catalanes? El odio que albergan los ha llevado a mostrarse finalmente como lo que son, que no es otra cosa que unos indecentes que no guardan ningún tipo de respeto por el derecho más importante de todos: el derecho a la vida.

Y si no guardan respeto por la vida, ¿qué cabía esperar, verdad, de la gestión del virus de Wuhan? Muerte y negligencia. La primera ola desbordó los hospitales y provocó una de las peores tasas de letalidad de España. Dejaron morir a nuestros mayores «ayudándoles a morir», como dijo uno de sus cargos. Y hasta la Asociación Catalana de Recursos Asistenciales llegó a denunciar que en muchos casos no realizaban derivaciones de las residencias para salvar vidas.

Ustedes representan el mayor de los problemas para la seguridad, para la salud, para la educación y la prosperidad de los catalanes, y, por tanto, de todos los españoles. Porque Cataluña es España, por mucho que quieran robar lo que no es suyo. Deje de mancillar Cataluña, señor Aragonès, deje de hablar de «*un sol poble*», señor

Aragonès. Cataluña es un pueblo diverso, plural, una manera especial de ser español. (*Aplaudiments*.)

El separatismo odia a Cataluña, y el odio mueve a los separatistas. Llevan décadas con la Generalitat secuestrada, trabajando por la independencia, construyendo estructuras de estado, ninguneando la democracia española y faltando al respeto y dignidad de más de la mitad de los catalanes, catalanes que no les votan y a los que ustedes pretenden silenciar por la vía de la coacción social y política. Décadas de una sociedad catalana en la que priman las redes clientelares, la fidelidad y la sumisión, y no se tienen en cuenta para nada ni el mérito ni la capacidad.

Los separatistas y los gobiernos de la Generalitat llevan lustros ignorando lo que significa la neutralidad de la Administración pública, el respeto a la ley y el Estado de derecho. Han normalizado comportamientos públicos que deberían sonrojar a cualquier demócrata, como la placidez, por ejemplo, con la que delincuentes condenados por sedición y malversación hacen campaña electoral contra el estado al que agredieron.

Los tres jugadores –Junts, Esquerra Republicana y la CUP– pretenden mantener una situación en la que tengan la hegemonía. El único interés de los separatistas es el de seguir copando los cargos, manejando los presupuestos y la maquinaria de poder en Cataluña, con o sin independencia, la excusa perfecta para excluir sistemáticamente a la mitad de la población.

No han construido absolutamente nada, salvo odio al pluralismo y a lo español, intentando, además, destruir nuestra identidad. Y les aseguro que les ha salido barato, eso es cierto, pero hasta aquí hemos llegado. Vox va a liderar la oposición frontal a todas sus políticas. Como he dicho, va a ser una oposición radical a todas las propuestas que ustedes han planteado. Y por ello vamos a exigir y trabajar desde el primer momento para recuperar las instituciones de Cataluña, lo que no implica, por supuesto, desentendernos de nuestro ya conocido programa de máximos: la eliminación del Estado de las autonomías cuando contemos con el apoyo suficiente de los españoles, y, como paso previo, la devolución de competencias.

Vamos a proteger a los catalanes de la emigración ilegal y vamos a fiscalizar las subvenciones a emigrantes en situación irregular, así como todo tipo de financiación pública que ustedes destinan, por ejemplo, a las ONGs, colaboradoras necesarias del tráfico de personas.

Vamos a recuperar la seguridad de nuestros barrios y vamos a denunciar la escalada de violencia e inseguridad en los barrios catalanes, los centros de MENAs, la okupación, los narcopisos y los beneficios ofrecidos por todos ustedes a las mezquitas fundamentalistas. Y vamos a proteger también lo que ustedes han despreciado durante décadas, que es nuestra industria, nuestro sector primario, y daremos voz de una vez por todas a los trabajadores de las plantas industriales, que sufren por su culpa la deslocalización a terceros países. Y tengan por seguro que defenderemos sus intereses.

Vamos a recuperar también el derecho a la educación en español y la elección del centro educativo que ustedes les niegan a los padres. Denunciaremos, siempre y con contundencia, la inmersión lingüística, que utiliza el catalán como método de adoctrinamiento del separatismo. Y apoyaremos la libertad de los padres para escolarizar a sus hijos conforme a sus convicciones, tanto en colegios públicos como concertados o privados. Vamos a auditar y a denunciar las subvenciones a aquellas asociaciones que imponen el catalán como lengua única en las escuelas, y también vamos a poner fin a la criminalización de los negocios que rotulan en español.

Vamos también a proteger el dinero de los catalanes de la asfixia que todos ustedes llevan décadas promoviendo. Y exigiremos, por supuesto, el cierre de TV3 –maquinaria de odio y manipulación–, el Diplocat (*aplaudiments*) y todas aquellas duplicidades administrativas. Y, además, exigiremos la supresión de todas las subvenciones a las organizaciones separatistas.

Vamos a exigir y trabajar por proteger la salud de los catalanes. Vamos a exigir que el gasto público se centre de una vez por todas en la crisis sanitaria, que se realicen test masivos, que las mascarillas sean gratuitas y que el reforzamiento de la atención primaria sea real, y qué decir del plan de vacunación.

Vamos a recuperar, además, la prosperidad de autónomos, hosteleros, comerciantes y trabajadores del sector turístico, al que todos ustedes han condenado a la miseria. Seremos su voz. Y exigiremos que se acabe, entre otras muchas cosas, por ejemplo, con el top manta. Y pediremos, además, la exención temporal que ustedes niegan a estos trabajadores, por ejemplo, del pago de impuestos a los establecimientos a los que el Gobierno ha obligado a cerrar durante este año.

Vamos a proteger también a los catalanes, a sus familias y a sus empresas, como he dicho, del expolio fiscal separatista. Vamos a exigir una reducción drástica de todos los impuestos, de esos a los que usted no ha hecho referencia; de esos impuestos que están ahogando a los catalanes, incluidos también los tramos del IRPF, así como una bonificación del 99 por ciento de los impuestos de patrimonio, sucesiones y donaciones.

Somos conscientes de que van a tratar de imponernos lo que ustedes llaman un «cordón sanitario», que yo prefiero llamarlo «cordón profundamente antidemocrático». Empezando por un radical disfrazado de moderado, que fue quien lo impulsó, aquí, el señor Illa, pero, créanme, a unos y a otros no les va a servir de nada.

Venimos a insuflar esperanza a los catalanes, sobre todo tras ver los discursos de reproches y lejos de la realidad que afrontan el conjunto de los catalanes. Y les aseguro que no van a lograr matar a la Cataluña real, a la que todos ustedes tanto odian y desprecian.

No han logrado intimidar a los candidatos de Vox y hoy diputados en esta cámara durante la campaña electoral –a los cuales les quiero dar las gracias por su coraje y por su perseverancia (*aplaudiments*)–, ni a los más de doscientos mil catalanes que nos han votado en unas elecciones que no han sido ni libres ni democráticas, y en las que toda España ha podido visualizar lo que son ustedes, el separatismo, que no es otra cosa que odio y violencia.

Pero ¿creen realmente que van a poder lograr pararnos? ¿Lo creen realmente? Hoy somos once y tenemos detrás a más de doscientos mil catalanes. Yo les aseguro que hoy empieza Vox a liderar la oposición frontal al separatismo y a la izquierda en Cataluña. Viene a aportar, como he dicho, esperanza al conjunto de los catalanes, a liderar un proyecto que defienda la libertad, la igualdad, la seguridad y la prosperidad para todos los catalanes. Estamos aquí. Defenderemos Cataluña y a los catalanes hasta el final.

Y, para acabar mi intervención, como acostumbro a hacer en las grandes ocasiones y en un momento en el que los catalanes nos perciben como su única esperanza ante la izquierda y el separatismo, desde aquí les digo que Dios les bendiga y que Dios bendiga a nuestra Cataluña.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Abans de continuar, la presidència vol fer una reflexió. Acabem de sentir un discurs en el qual s'han produït discriminacions per raó de raça, afirmacions injurioses, afirmacions infundades, afirmacions lesives que vulneren drets fonamentals com el de la presumpció d'innocència. S'han fet generalitzacions inacceptables respecte al poble de Catalunya. El camp de joc del Parlament és i serà el dels principis democràtics essencials. Espero que ho recordin tots els membres d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

A continuació té la paraula el candidat senyor Pere Aragonès. (*Joan Garriga Doménech demana la paraula.*) Sí, per què em demana la paraula?

Joan Garriga Doménech

(*L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) ...que tota la cambra ho pot compartir, que des de la presidència es mantingui una miqueta la neutralitat. Ja sé que a vostè li costa, eh?, que li tira el separatisme...

La presidenta

Li he preguntat per què em demanava la paraula.

Joan Garriga Doménech

...i es nega a sentir l'opinió del nostre grup, però jo crec que ha de respectar...

La presidenta

Perdoni, li he demanat per què em demanava la paraula. (*Joan Garriga Doménech renuncia a fer ús de la paraula.*) Molt bé, ha renunciat al seu ús de la paraula.

Endavant, senyor candidat.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, molt honorable presidenta. Companyes diputades, companys diputats, moltes gràcies. «Si es dubta de l'odi, no és possible odiar. Si dubtessin, no podrien estar tan furiosos. Odiar requereix una certesa absoluta. L'odi és sempre difús. Amb exactitud no s'odia bé. La precisió portaria implícita la subtileza, la mirada o l'escolta atentes. La precisió portaria implícita aquesta diferenciació que reconeix cada persona com un ésser humà amb totes les seves característiques i inclinacions, diverses i contradictòries.» No són paraules meves. És un fragment del llibre *Contra l'odi*, de Carolin Emcke, periodista i filòsofa alemanya.

I en llegiré alguns fragments més. «Un cop limitades les vores i convertits els individus com a tals en alguna cosa irreconeixible, només queden uns collectius desdibuixats com a receptors de l'odi. I llavors es difama, es menysprea, es crida i s'esvalota a discreció. L'odi es fabrica el seu propi objecte, i ho fa a mida. Els que pateixen aquest odi en la seva pròpia carn, els qui estan exposats a ell, ja sigui al carrer o a internet, a la nit o a ple dia, els que han de suportar l'ús de termes que amaguen tota una història de menyspreu i de maltractament, els qui reben aquests missatges en què es desitja la seva mort o les que són víctimes de la violència sexual o els que directament reben aquest tipus d'amenaques, aquells a qui no se'ls concedeixen més que alguns drets..., tots els que són objecte de l'odi no poden ni volen acostumar-se a ell.»

«Doncs bé, que es pugui cridar, ofendre i agredir sense fre no em sembla cap avanç per a la nostra civilització. Igual que molts altres, no estic disposada a acostumar-m'hi. No vull que el nou plaer d'odiar lliurement es normalitzi, ni al meu país ni a Europa ni en cap altre lloc. L'odi només es combat rebutjant la seva invitació al contagi. L'odi només es pot combatre amb el que a ells se'ls escapa: l'observació atenta, la matisació constant i el qüestionament d'un mateix. N'hi hauria prou amb que els qui donen suport i aplaudeixen els actes d'odi dubtessin de si mateixos. N'hi hauria prou amb que els que els incuben imposant els seus patrons de pensament i el seu tipus de mirada es veiessin desproveïts de la ingenuïtat imprudent i del cinisme que els caracteritza.»

Com deia, és de Carolin Emcke, autora del llibre *Contra l'odi*. Doncs ho dic clar: en aquest Parlament, arreu i sempre, contra l'odi i contra el feixisme. La presència de Vox en aquest Parlament fa més vives que mai les paraules de Neus Català, supervivent als camps de concentració nazis. Va dir: «La llibertat és una cosa que encara no tenim guanyada i per la qual hem de lluitar sempre.» Així ho fem, i així guanyarem la llibertat. Visca la llibertat!

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació té la paraula, per espai de tres minuts, el senyor Garriga.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, senyora presidenta. Tener que escuchar lecciones de alguien como usted, que representa a un movimiento que ha sembrado odio, división y terror en la sociedad catalana, es un insulto a la inteligencia, y le aseguro que no se lo voy a permitir. (*Alguns aplaudiments.*)

Y le digo que yo no tengo que recurrir ni a grandes escritores ni a grandes ensayistas, porque les tengo a todos ustedes delante. Son ustedes los que siembran el odio, los que lo siembran desde su televisión pública, desde sus radios públicas, y son los responsables de que miembros de mi formación política fueran apedreados y violentados en esta reciente campaña electoral. Son ustedes la encarnación del odio y de la división, y son indecentes del cargo que ostentan.

Les aseguro que vamos a dar la batalla frontal. Y no les voy a permitir no que insulten a este candidato ni a sus siglas; lo que no vamos a permitir es que insulten a más de doscientos mil catalanes con sus palabras, con sus fotografías y con sus *performances*. Les aseguro que lo que nunca han tenido en este Parlamento de Cataluña es una oposición frontal y que va a levantar las banderas, y jamás las va a arriar, que son de la igualdad, de la unidad y de la seguridad.

Por tanto, prepárense, porque van a tener una legislatura donde quizás ustedes trabajen poco, pero les aseguro que el Tribunal Constitucional trabajará mucho.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació té la paraula la senyora Maria Dolors Sabater, presidenta del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades, diputats. Bona tarda a tothom qui està seguint aquesta sessió d'investidura, i, en definitiva, a tota la gent del país representada per aquesta cambra, la que ha votat i la que no ho ha fet. També menciono especial a la que no ha tingut ni tan sols el dret a fer-ho. Bona tarda a les més de tres mil persones represaliades, a les que mentre fem aquesta sessió d'investidura sou a l'exili, a la presó o espereu sentència, o us temeu una multa o una detenció per haver exercit el dret a la protesta, el dret al debat, a votar o a tenir una casa. Alguns o algunes sou en aquesta sala.

També a les que cada dia correu el risc de ser identificades per perfil ètnic, a les que esteu tancades a les presons encobertes dels CIE, a les que esteu a punt de ser desnonades, a les que us organitzeu per evitar-ho, a les que esteu a punt d'abaixar la persiana, a les que ja ho heu fet i a les que el 31 de maig deixareu de cobrar l'ERTO; a les treballadores de sanitat i dels serveis essencials, per la seva excel·lent tasca; a les que heu patit la covid en el propi cos o en el de les persones de l'entorn. Bona tarda també a totes les persones que treballen incansablement des del municipalisme, des de les ciutats i pobles per millorar la qualitat de vida dels veïns i les veïnes; a les persones que s'organitzen en les lluites i els moviments socials.

En definitiva, una salutació a tot el país en aquests moments de greu crisi climàtica, sanitària, social, econòmica, política i democràtica que reclama mobilització i respostes.

Comença, doncs, el discurs dels antisistema, de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar. Perquè sí, tenim molt clar que aquest sistema que desnona, que empresona, que expulsa la majoria de tenir dret a una vida digna, que priva a moltes de tenir drets, que protegeix les elits, que encobreix la corrupció, que trinxa el territori i que ofega

les vides i el planeta..., aquest no és el nostre sistema. Que quedi clar que som anti-sistema, perquè aquest no és el nostre sistema.

I, a més, sí, som radicals, perquè, com deia Marx i desenvolupa Angela Davis, «ser radical és anar a l'arrel dels problemes». I, per si no ha quedat prou clar, em quedo i us cito un dels senyorets del club de Davos. En concret, el fundador Klaus Schwab, autor de *Stakeholder Capitalism*. Aquest senyor fa molt poquet, fa unes setmanes, aquest gener..., aquest senyor sosté, diu públicament, que el model vigent del capitalisme ja no és ni viable ni sostenible. Ho diu ell.

Diu que després del covid no podem continuar amb un sistema econòmic impulsat per valors egoistes, maximització de guanys a curt termini, elusió d'impostos i regulació o externalització ambiental. Diu: «La desigualtat poques vegades ha estat pitjor.» Si això ho diu ell, que és un senyoret del club de Davos, què no haurà de dir i fer el proper Govern?

Avui, aquí, estar al costat bo de la història, estar al costat dels veïns i les veïnes, dels milers i milers de persones que es queden sense llum i no estar al costat dels qui s'enriqueixen amb els oligopolis que gestionen un bé bàsic com és l'energia..., avui, aquí, estar al costat bo de la història és estar en contra d'aquest sistema.

I sí, nosaltres ho vam dir: «Quan la CUP entra amb força a les institucions, passen coses.» Vam dir que seríem condicionants i així està sent, i així seguirà sent. La candidatura de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar hem vingut aquí per empènyer la majoria parlamentària i el Govern a desplegar una estratègia que faci efectius els drets que avui el marc jurídic i polític espanyol esclafa per mantenir els privilegis de les elits, els drets polítics i civils –tots.

Hem vingut per fer efectiu el que van dir les urnes el 14-F, que ha sigut ben clar –tots ho heu estat esmentant–: majoria independentista, majoria absoluta independentista i d'esquerres, reclam de polítiques d'esquerres, de polítiques de majoria social, per rescatar vides i economies populars. Hem assumit la responsabilitat de fer-ho possible amb la nostra força parlamentària, la nostra força de nou representants, que exercim amb convicció, amb generositat, però amb contundència.

Perquè som aquí per condicionar que la presa de decisions que faci aquesta cambrà..., que la presa de decisions que executi el Govern estigui condicionada i poder contribuir a que la política sigui millor, sigui millor i al servei de rescatar la vida i el planeta, i per rescatar la democràcia i acabar amb la repressió. I això vol valentia i confrontació. No hi ha un altre camí. Valentia i confrontació democràtica.

Com deia Rosa Parks: «Com més obefem, més ens maltractaven.» Cal de totes totes evitar una legislatura, la que comencem, de batalletes i retrocés com la passada; una legislatura en què es perdi l'energia en la picabaralla i la culpabilització contínua. I cal també evitar que prengui el Govern d'aquest país cap força del 155, cap majoria d'apuntament del règim.

Perquè quan l'ordre de les coses és la injustícia, assolir un nou ordre és un deure de pau. I si els drets no caben dins les lleis, si els drets no caben ni dins les lleis ni dins de les constitucions, el que cal és desbordar els marcs jurídics, no pas retallar drets. I aquest Parlament ha de ser lleial a aquesta premissa.

Per tant, aquesta és una legislatura de noves oportunitats. És una legislatura en què cal no pas passar pàgina del que va passar l'1 i el 3 d'octubre i tots els fets del 2017. Del que cal passar pàgina és de no seguir anant-hi per aconseguir fer efectiva la voluntat del poble. Ens cal treballar plegades per a un nou embat, perquè en aquest nou embat es pugui fer efectiva aquesta decisió popular. Cal recuperar la iniciativa de l'independentisme i bastir una unitat estratègica política i social que superi partidismes, que superi rancors, que superi ferides.

La ciutadania està molt cansada de batalles, de retrets. Estem cansades que es perdi l'energia en aquestes batalles eternes. Necessitem posar-nos d'acord i enfocar la legislatura per anar-hi, anar-hi, anar-hi, perquè la crisi social és molt greu, la crisi democràtica és molt greu, i no podem perdre temps. Hem d'anar aprenent de tot el

que hem fet fins ara, dels encerts i dels errors, fent autocrítica i anàlisi constructiva, però fent front comú. El país ho necessita.

És una nova oportunitat perquè es recuperi la confiança en la política institucional. Perquè, malgrat la repressió contínua, aquesta escalada inacabable de repressió, i malgrat aquest esgotament, la ciutadania ha tornat a dir, aquest cop de forma majoritàriament absoluta, que cal aquest govern independentista, que cal que faci polítiques d'esquerra, que cal que es recuperi el sector públic, que cal construir les bases d'un nou model de país just, més social, més inclusiu, més ecologista, més feminista.

Empènyer aquesta nova legislatura, aquest nou cicle de drets i llibertats per a tothom, ha estat el que nosaltres hem posat damunt la taula en el primer moment per decidir quina havia de ser la nostra postura. I em perdonaran, però a nosaltres, que se'ns acusa de que, com que som assemblearis, som tan lents..., doncs mirin, aquesta vegada portem els deures fets: hem sigut els primers de fer els deures. (*Aplaudiments.*)

Perquè ja n'hi ha prou de normalitzar anomalies democràtiques, perquè ja n'hi ha prou de que sembli que sigui acceptable una monarquia corrupta, un poder judicial segrestat pel franquisme sociològic per la dreta i per l'extrema dreta. Les clavegueres de l'Estat actuen impunement. La corrupció..., com un element sistèmic i sistemàtic; la corrupció, que està utilitzant els recursos públics per al manteniment de l'*statu quo* i l'enriquiment de les elits. No podem acostumar-nos a aquesta anomalia democràtica. Aquestes eines, l'Estat espanyol les utilitza com a eines llancívoles contra l'independentisme i contra qualsevol intent d'impugnació del règim. Ho va fer amb el moviment del 15-M; ho fa amb el moviment independentista.

I nosaltres no podem oblidar mai la desmesurada violència contra les persones que només volien votar, no podem oblidar tota la repressió que encara patim, que encara està en una màquina creixent, i no podem oblidar que la sobirania d'aquest Parlament és una sobirania que està intervinguda. És una sobirania que està intervinguda tant pels drets polítics com pels drets socials, perquè són més de quaranta lleis les que el Tribunal Constitucional ens té embargades, ens té suspeses o retallades, en la seva totalitat o la seva parcialitat, però és contínuament aquest topall que ens diu que no podem exercir sobirania ni per millorar el dret a l'habitatge ni per avançar ecològicament, en la transició ecològica, ni per avançar en cap dels drets polítics d'autodeterminació d'aquest poble.

Però és que la complicitat amb l'IBEX 35 i amb els poders econòmics, aquesta complicitat que hi ha molts espais polítics que la tenen, també a Catalunya..., però és que l'Estat espanyol és estructura d'estat, és estructura de govern, fins i tot ara, amb el suposat Govern més progressista de la història, que no para d'avançar en les privatitzacions, perquè no deroga la reforma laboral, perquè no deroga la llei mordassa i perquè és el que diu «no» a la Llei d'habitatge. És el no a la voluntat de diàleg. Per molt que diguin que hi ha diàleg, no es fa efectiu; no existeix, aquesta voluntat de diàleg. És el del bloqueig. És l'estat del «no» a les nombroses lleis socials aprovades pel Parlament.

Nosaltres venim..., les persones dels Països Catalans, les persones del Principat, venim de viure la saturació del sistema públic, l'immobilisme i la paràlisi. Aquests desnonaments diaris..., estem en un 50 per cent de població que afirma no arribar a final de mes, 400.000 persones que viuen en la pobresa severa, amb ingressos menors als 350 euros mensuals. Però és que també tenim 575.000 persones assalariades que estan en risc d'exclusió social, i un 31 per cent dels infants del país es troben en situació de pobresa i 1.800.000 viuen en risc d'exclusió.

Aquesta és una situació que mereix una acció immediata, i una acció immediata en la que cal exercir la sobirania. Nosaltres sabem, defensem –i així ho hem posicionat, i això ens ha guiat per fer aquest acord d'investidura– que el dret a l'autodeter-

minació, el dret a poder decidir avançar cap a l'independentisme, és inherent al dret a la lluita pels drets socials. No hi pot haver una cosa sense l'altra.

I com que tenim aquest hemicicle, que, pels resultats electorals, torna a representar aquesta majoria independentista, aquesta majoria que ha de fer possibles aquests drets socials, aquest rescat de les vides i del planeta, hem de fer una legislatura de conflicte, de confrontació i d'alliberament.

I és en aquesta línia, que hem treballat; en aquesta línia de condicionar que nosaltres votarem a favor de la investidura del senyor Pere Aragonès amb aquest acord. Que és un acord de mínims, que ningú ho obli. Se n'ha parlat molt, d'aquest acord, del seu resultat. Exercint aquesta radicalitat democràtica, de democràcia directa, la militància de la CUP i totes les organitzacions que formen la candidatura de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar fan una decisió estratègica decidint que cal, que és imprescindible, aquesta investidura, però no avala el contingut de l'acord, perquè és un acord de mínims que cal millorar moltíssim. Tenim coses importants que hem posicionat en la legislatura que ve, però són un punt de partida per seguir-les millorant.

Aquest acord contempla mesures de rescat social, com una prova pilot per a la renda bàsica universal, com noves iniciatives legislatives per garantir el dret a l'habitatge, l'augment del parc públic i la recuperació d'un mínim del 30 per cent de pisos de la Sareb, desprivatitzacions de centres d'educació i reducció de ràtios a primària i a secundària, augment del pressupost d'atenció primària –el 25 per cent– i internacionalització del 061 i del transport sanitari.

Contempla moltes mesures que són eines que generen sobirania i que ens permeten avançar cap a una economia plural i planificada: una banca pública en la que ja estem treballant, la creació d'una energètica pública i la recuperació d'hidroelèctriques amb concessions acabades, la creació d'una conselleria de Medi Ambient i noves lleis de biodiversitat i de transició energètica; en matèria de reindustrialització, un pla de seguretat laboral per rescatar petites i mitjanes empreses i un fons de reconstrucció industrial i de foment del cooperativisme.

Podríem seguir. Són mínims –són mínims. Hi hem situat també les hemorràgies. N'hem dit «hemorràgies» perquè són coses que cal resoldre de manera imprescindible, urgent. Necessiten actuar de forma immediata, com la supressió de batudes policials per perfil ètnic, com la no aplicació de la llei mordassa quan vulneri el dret de manifestació, com la suspensió de les bales de *foam*, la creació d'una comissió parlamentària per al debat sobre l'ordre públic i la retirada de les acusacions particulars quan no es demostrin lesions.

Aquest és un acord de mínims. Evidentment, podríem parlar de tot el que no hem aconseguit, però..., sobretot, de quina és la nostra actitud en aquesta legislatura. Perquè, com vam dir, i ho reitem, això no és un xec en blanc. Aquest acord ja contempla mesures de seguiment i de control. Perquè és evident, i no se li escapa a ningú, que ja hi ha moltes vegades acords que es prenen al Parlament que després no s'executen. Ja n'hi ha hagut, i en tenim exemples, sobretot, pel que fa al trinxament del territori.

A ningú se li escapa que aquest acord, doncs, no ha aconseguit..., el que hem pogut comprovar quan es va aprovar la moratòria de les incineradores, que no ha evitat que se'n segueixin posant en marxa. O que no ha tret de l'agenda política, com nosaltres sí que defensàvem, un macroprojecte especulatiu; un macroprojecte especulatiu que l'únic que fa és estar al servei dels interessos de grans empreses, interessos lucratiu que passen per damunt de la salut de les persones, com el Barcelona World. I nosaltres volíem que no hi fos, i seguirem lluitant perquè no hi sigui.

Perquè tenim molt clar que els canvis els podem fer, els podem empenyer des de la nostra posició a les institucions. Però, en realitat, la força popular... I ho vam veure molt bé l'1 i el 3 d'octubre; i ho hem vist en tot el moviment de defensa per l'habitatge, en la reacció de xarxes de solidaritat davant de la pandèmia de la covid-19; i ho hem vist a cada territori que ha estat trinxat per projectes especulatiu, urbanístics,

de reindustrialització mal enfocada, d'unes polítiques de promoció de les energètiques que no tenen en compte l'equilibri territorial, que no tenen en compte estar al servei de les polítiques de proximitat, de les empreses i dels sectors econòmics de proximitat... Hem vist que, sempre, on es mouen els canvis, és a través de la mobilització popular, a través de l'organització, la força de la gent, el poble que salva el poble. (*Aplaudiments.*)

Les reformes que nosaltres reivindicuem, els remeis que hi posem..., les mesures que considerem imprescindibles, necessàries, fetes a mitges, no solucionaran els problemes d'aquest país. I quan hi insistim, quan portem la iniciativa i quan arribem a acords, no ho fem per posar-nos una medalla com a CUP, com a CUP - Un Nou Cicle per Guanyar; ho fem pel país. Perquè el que defensem –ho hem dit sempre–, el programa que defensem..., les nostres propostes no són de partit, són de grans consensos de país. I, per tant, retallar-les, negociar-les o utilitzar-les com a moneda de canvi perjudica la majoria de la ciutadania.

I, per tant, per nosaltres aquesta és una aposta estratègica per avançar cap a aquest camí, que comença ben enfocat –una legislatura d'esquerres, independentista–, ben enfocat en aquesta actitud de confrontació, en aquesta actitud de saber que el diàleg, que no portarà el que volem, que és poder exercir el dret d'autodeterminació, per poder-lo defensar i poder-lo implementar plenament, haurà de tenir darrere un altre pas d'exercir-lo igualment, fent valdre aquesta màxima de defensar els drets sigui com sigui, encara que no hi càpiguen, a les lleis. Perquè, quan no hi caben, són les lleis, les que s'han de modificar, i no pas retallar els drets.

Ho torno a repetir: quan l'ordre de les coses és la injustícia, assolir un nou ordre és un deure de pau. I si els drets no caben dins les lleis, el que cal canviar són les lleis. I, per tant, és imprescindible que les polítiques públiques siguin permeables a l'impuls de les lluites socials, a les reivindicacions i alternatives: des dels grans embats que qüestionen el règim del 78 els darrers anys, les lleis d'habitatge i l'independentisme, que..., com han avançat? Només cal mirar com ha funcionat això: han avançat gràcies a la mobilització al carrer, gràcies al compromís de moltíssimes organitzacions cíviques, de moltíssimes entitats, de moltíssims moviments socials. La defensa del territori, igual.

Però –important– quan aquestes iniciatives es troben amb una administració, amb un parlament, amb un govern que escolta, que és permeable, s'avança doblement. I això és el que nosaltres volem per a aquesta legislatura: força al carrer i força a la institució, perquè realment l'esquerda al règim del 78 i el que ens ha de portar a avançar en els drets nacionals i en els drets socials sigui efectiu definitivament, que sortim d'aquest cercle tancat, que sortim d'aquest atzucac, que sortim d'aquest anar-nos mirant el melic i que avancem per aconseguir definitivament aquests drets.

Vull recordar, en aquest sentit, l'acte de fa uns dies sota les xemeneies de La Canadenca, un bon símbol per recordar com les lluites obreres ens van aconseguir drets de què encara ara gaudim. Aquell dia, sota el títol de «L'esperança ja no pot esperar més», es mostrava una gran vitalitat de l'emprenedoria popular, alternativa imprescindible. I cada dia als barris, al camp, als pobles, la gent s'organitza. I el que no pot ser és que les persones que s'organitzen per lluitar, per defensar aquests drets imprescindibles, es trobin que pateixen inseguretat quan es manifesten perquè el seu dret a la protesta, el seu dret a defensar alternatives, és mutilat, és perseguit per les pròpies forces d'ordre del nostre país. Per tant, és important també aquest compromís que hem aconseguit per avançar en aquest terme.

I res, que quedi clar a tothom que la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar hem fet un emplaçament a tots els partits i a la societat organitzada, perquè el que ens cal és que aquesta defensa dels drets sigui conjunta. I aquest embat que hem de tornar a prendre conjuntament davant d'un estat demofòbic que no vol escoltar i que no vol posar solució política no el resoldrem només des de la institució ni només des del carrer, i no el resoldrem amb estratègies que es contraposin o que restin forces; ho farem

amb un enfocament que definim com «de conflicte i confrontació democràtica», ja que és l'única manera de garantir els drets materials, civils i polítics d'aquest país.

Que quedi clar que només fora del marc autonòmic –només fora del marc autonòmic– podem desenvolupar les imprescindibles polítiques de transformació i justícia social, les de rescat de la vida i del planeta i les de les llibertats i radicalitat democràtica. Que això va indistricablement d'una lluita conjunta.

I per això també fem una crida als companys dels comuns, a l'espai dels comuns, que recuperin l'esperit d'impugnació del règim del 15-M i que sàpiguen analitzar, sàpiguen veure com la impugnació de l'independentisme sumada a la impugnació que ells van defensar té molta més força per fer realment un canvi en profunditat en aquestes estructures que tenallen en aquests moments la llibertat i la vida del poble català, dels pobles, de les classes treballadores de tota la península Ibèrica, de tot l'Estat.

Les lluites han d'anar juntes, indistricables: lluita social i nacional, tant des de fora de les institucions com des de dins. L'independentisme no és un enemic dels avenços socials; tot el contrari, és un aliat. I la lluita pels drets socials no és una enemiga de l'independentisme, sinó tot el contrari: és un front comú.

Demanem també, doncs, que facin reflexió i autocrítica en aquest sentit i que se sumin a contribuir, a ser motor de lluita i de mobilització al carrer, a ser punta de llança d'un nou embat democràtic contra l'Estat per contribuir a exercir el dret d'autodeterminació del poble català, contribuir també a que el Parlament exerceixi la seva plena sobirania, contribuir a la visió d'unitat dels Països Catalans per la llengua, per la cultura, per la defensa dels drets nacionals; per veure que aquests són drets fonamentals tan importants com els drets a una vida digna, com els drets a poder exercir el dret a l'habitatge, el dret a l'energia, el dret a protestar, el dret a tenir drets.

Ja molt breument, per acabar: on volem arribar, doncs? Ho hem explicat moltes vegades, que entenem que els drets socials i els drets nacionals han d'anar junts. Hem plantejat aquesta legislatura en dues fases: una primera fase fins al 23, que entenem que ha de fer front sobretot a les mancances d'aquest país i començar a situar elements de millora social, així com d'apuntar les bases dels canvis més profunds, i, en la segona fase, aprofundir en l'embat i confrontació democràtica.

Això vol dir que no estarem pas de braços creuats, sinó que estarem actives. Si guai quina sigui la nostra posició, estarem vigilants, estarem constantment treballant perquè aquests acords es materialitzin, perquè aquests acords avancin i perquè puguem posar-hi tots els que no han cabut en les negociacions per arribar avui amb els deures fets. I lamentem que d'altres no els tinguin fets, perquè creiem que es necessita prendre amb urgència aquesta determinació.

Però nosaltres, amb molt de respecte i amb la mateixa determinació amb que defensem l'acord de mínims que ens permet votar a favor –a les nou representants de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar– de la candidatura del senyor Aragonès, amb la mateixa convicció, amb la mateixa generositat i contundència, obrim..., seguim dient que tenim mà estesa, que estem en disposició de parlar, d'ajudar, de facilitar, de posar-nos al servei perquè aquest projecte de país, de país que no separa els drets socials i els drets nacionals, d'aquest país que camina cap a l'horitzó de l'independentisme d'esquerres, es pugui fer efectiu.

La presidenta

Hauria d'anar acabant, senyor Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Sí. Per tant, nosaltres tot això ho farem, com he dit, lluitant des de fora i des de dins. Nosaltres venim aquí per iniciar un nou cicle. Sabem que un país només és pròsper si és lliure, si hi ha justícia social. Sabem que les coses es poden fer d'una manera molt diferent de com s'han fet fins ara. I, després de tot, el que hem vingut a fer és que l'esperança guanyi el desencís, que tinguem la força i la contundència

per fer efectiu aquest embat democràtic junts –carrer i institució– i per avançar definitivament per fer que el que van dir les urnes el 14 de febrer, que volem que l'independentisme segueixi endavant i que camini cap a l'esquerra, que rescati socialment i nacionalment, es faci efectiu.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per respondre, té la paraula el senyor Pere Aragonès.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Diputats de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, diputada Sabater, en primer lloc, voldria mostrar el meu agraïment al seu grup parlamentari per la disposició a acordar, pel treball conjunt que hem estat portant a terme les darreres setmanes, i, evidentment, agrair-los el vot a favor a la meua investidura com a president de la Generalitat de Catalunya.

Vull també que aquest agraïment sigui un agraïment dirigit al conjunt de militància de la Candidatura d'Unitat Popular i de les organitzacions adherides a aquesta Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar; d'agraïment, també, i de transmetre que soc conscient que ens trobem davant d'un acord que ha necessitat un esforç col·lectiu, de les dues parts, d'Esquerra Republicana i de la Candidatura d'Unitat Popular, i és un acord que s'ha de gestionar des de la fidelitat a l'acord fet, la voluntat de desenvolupar-lo i d'aplicar-lo, i des de la generositat. Ho farem, i és el meu compromís.

La benvinguda que la diputada Sabater ha fet, fent una salutació a molts i molts col·lectius, crec que és una bona declaració d'intencions de a qui hauríem de dirigir, en qui hauríem de pensar, quan prenem les decisions que ens pertocuen com a parlament de Catalunya i que ens pertocaran com a govern.

A qui ens dirigim, al final? Al final, quan discutim en aquesta cambra, quan fem propostes, quan prenem decisions..., no són decisions que queden tancades en aquest Parlament, perquè les decisions que prenem afecten el conjunt de persones d'aquest país divers i plural: els joves, que veuen amb dificultats, com explicava al matí, el futur, que se'ls ha desdibuixat de cop, a molts d'ells, i que ha accentuat moltes de les angoixes que pateix el jovent del nostre país; la gent gran, que ha vist com la pandèmia accentuava situacions de soledat, però també les persones víctimes de la precarietat laboral, de la precarietat vital, d'allò que se'n diu «irregularitat administrativa» o «situació irregular administrativa», i que és una situació de desprotecció de drets; totes aquelles persones que en la seva feina o en la seva manca de feina lluiten per trobar un futur millor i lluiten per aconseguir la dignitat, que es pot resumir, com ho ha fet la Candidatura d'Unitat Popular en alguns dels seus cartells o campanyes, en «pa, sostre i treball».

Que ens dirigim també a tot el país, en aquest país divers i plural. Un país que, com tots, és complex, fins i tot a vegades contradictori, però que pot compartir i estic convençut que comparteix un projecte de futur basat en la igualtat d'oportunitats, basat en la fi de les desigualtats i amb la màxima llibertat. I aquest matí m'hi he referit a bastament.

M'agradaria fer alguns comentaris sobre elements de la intervenció de la diputada Sabater que em porten també a fer alguns comentaris i a remarcar alguns aspectes de l'acord polític que hem assolit amb la Candidatura d'Unitat Popular, i que crec que és bo poder-los remarcar.

La primera d'aquestes referències que volia fer és a una de les citacions que la diputada ha fet en la seva intervenció, situant, doncs, aquesta citació que diu: «El model vigent del capitalisme ni és viable ni és sostenible.» Hi coincideixo. Crec que hi coincideix gent de tradició política molt diversa, com la que podem representar la

CUP i la que puc representar jo mateix o els meus companys d'Esquerra Republicana de Catalunya; que la situació de desigualtat permanent..., que cada vegada que hi ha hagut una crisi alguns han especulat amb la fi del capitalisme, però que el capitalisme ha desenvolupat una resiliència molt notable, i que, per tant, són necessàries àmplies aliances de progrés, àmplies aliances d'aquells que volem situar els drets i les llibertats de la ciutadania i passar de posar el focus en el benefici d'uns pocs a posar el focus en els drets per a totes i per a tots.

Un dels meus referents polítics, que sempre he vist amb enveja per la capacitat de poder sumar trajectòries polítiques i ideològiques diverses i també per poder haver fet per al seu país una agenda de transformació econòmica i social que, malgrat avui estar en l'oposició, doncs, ha marcat la història d'aquest país, és el Front Ampli d'Uruguai; el Front Ampli d'Uruguai, que ha estat capaç de sumar gent de trajectòries molt diverses, de gent que pot estar en l'esquerra anticapitalista i els que ens considerem ubicats en una socialdemocràcia que aposta per reformes decidides i profundes, que ha estat capaç d'articular un programa de transformació econòmica i social sota grans referents com Tabaré Vázquez o Pepe Mujica.

Cal, doncs, que aliances com aquestes, evidentment, avui amb un acord que, com ha dit la Candidatura d'Unitat Popular, és un acord de mínims, perquè entenc que és un primer pas que hem d'anar desenvolupant, que hem d'anar treballant, és important que les puguem reproduir arreu si volem també oferir una alternativa a allò que porta a la inèrcia, en aquella inèrcia que ens porta a una dinàmica econòmica que per si mateixa genera desigualtat, i que és precisament la intervenció col·lectiva, a través de la força de les institucions democràtiques, que podem corregir i que estem obligats a corregir.

Per tant, cal passar el focus de l'agenda política..., treure'l d'aquella idea dels beneficis per a uns pocs i situar-lo en els drets per a totes i per a tots, en drets col·lectius, com el dret a l'autodeterminació. També en aquest Parlament hem parlat en la passada legislatura –i en parlarem durant aquesta de ben segur– no només de l'autodeterminació col·lectiva, sinó també de l'autodeterminació personal. I quan parlem de «feminismes», en plural, ens referim també a això.

Però també posar el focus en els drets civils i polítics. Avui els drets civils i polítics de moltes persones han estat vulnerats perquè són independentistes. Però darre d'aquests s'han vulnerat també..., i quan es trenca un precinte en l'àmbit de drets, en l'àmbit de la vulneració de drets..., avui potser és l'hora dels independentistes, però demà pot ser l'hora de qualsevol de les altres persones pertanyents a moviments de transformació i que alguns classifiquen com a dissidència.

Per tant..., la importància dels drets civils i polítics. Dels drets civils i polítics també de centenars de milers de catalans que es troben en una situació d'irregularitat administrativa i que no van poder votar a les darreres eleccions al Parlament de Catalunya. Perquè ens diuen que, segons la llei, no tenen papers, però tenen vida i la comparteixen, la comparteixen amb nosaltres als nostres barris, a les nostres ciutats, als nostres pobles. I, per tant, des d'aquest Parlament també hem de legislar, acordar i fer pressupostos i prendre decisions per al conjunt del país..., tinguin o no tinguin papers, pensin com pensin, hagin nascut on hagin nascut.

També cal posar el focus en els drets socials i econòmics, alguns d'ells amb moltíssima urgència. S'ha situat en l'acord amb la CUP en l'àmbit de l'habitatge, en l'àmbit d'aquest rescat social, que també ha d'anar per a aquelles persones, per a aquells col·lectius en els quals la seva precarietat, que havia esdevingut gairebé un estat natural –provocat, provocat per la desigualtat–, però gairebé formava part d'allò que havíem dit..., que el tenien sempre, ara s'ha agreujat molt més a causa de la pandèmia. I, per tant, posar-hi la urgència.

Però també afrontar els drets socials i econòmics requereix unes transformacions profundes. N'he parlat aquest matí en l'àmbit de l'estat del benestar, però també en l'àmbit d'un model productiu que tots coincidim que s'ha de posar al dia, i que s'ha

de posar al dia en termes de prosperitat i en termes de benestar. N'han parlat: n'ha parlat la CUP, n'ha parlat el representant de Junts, n'ha parlat el diputat del PSC, n'he parlat jo mateix. I, per tant, tenim –i en parlaran també, crec, els grups, n'estic convençut, que venen després, especialment En Comú Podem– la necessitat també de la transformació d'aquest model productiu per poder assegurar que s'encamini cap a una prosperitat compartida.

Vull agrair també a la CUP la mirada en positiu. Ens podíem centrar en allò que ens diferencia, que existeix, que és obvi, perquè, si no, formariem part d'una mateixa organització, i jo he de confessar, ara que estem en família, que fins i tot a vegades jo amb la meua organització política no hi coincideixo al cent per cent. Evidentment, perquè està formada per persones diverses i perquè, com que és àmplia, hi ha gent molt diversa. El que ens fa forts és l'acord. Crec que això ens passa a cadascú, a tots, amb la seva organització, si aquestes són democràtiques i plurals.

Què vull dir amb això? Que crec que les diferències polítiques les podríem subratllar. Aquí hi han dues maneres d'enfocar el futur que ens espera: centrar-nos en allò que ens diferencia o centrar-nos en allò que tenim en comú. Crec que amb la CUP hem trobat el camí per centrar-nos en allò que tenim en comú, i, a partir d'aquí, anar polint les diferències. L'acord té aquesta virtut. Necessàriament és un acord de mínims, perquè hem vingut de trajectòries que moltes vegades han transcorregut en paral·lel, però amb distància. I, per tant, havia de ser de mínims, d'uns mínims que són ambiciosos, evidentment. I, per tant, crec que aquest acord ens obre les portes d'una legislatura de transformació social, de transformació del país i d'avançar decidament en drets.

Un acord que hem de millorar, un acord que haurà de respondre també a qüestions que potser no hem plantejat perquè no hem trobat el punt d'entesa, o a qüestions que no s'han plantejat i no s'hi han inclòs, i que tindrem sobre la taula de forma sorpresiva, perquè el món canvia i constantment ens posa nous reptes. Quan vam començar la passada legislatura, ningú s'imaginava que estaríem en una situació de pandèmia que ens obligaria a respondre i a poder-nos-en sortir. I, per tant, serà un acord que... Soc conscient que no és un xec en blanc. És un acord que cal millorar, que cal començar a treballar. Hi ha aspectes que podem començar a treballar sense esperar una investidura, com, per exemple, els grups de treball que s'hi inclouen; podem començar a fer-ho ara, com a continuïtat també dels grups de treball diversos en àmbits sectorials que hem anat fent.

Crec que és un programa polític compartit en positiu, com deia, i de transformació, que es centra en les batalles quotidianes, que tradueix els principis i els ideals que compartim en aquesta transformació del dia a dia, en transformacions i en batalles quotidianes que interseccionen amb moltes desigualtats diferents, però que ens obliguen a afrontar-ho de forma conjunta. És un programa, manllevant la frase de Jordi Cuixart, «de lluites compartides».

Em voldria centrar en algun dels aspectes..., en dos: la necessitat de recuperar per part de les administracions públiques un paper protagonista en el que és l'esfera econòmica. Hi he fet referència a la meua intervenció d'aquest matí recordant la idea d'estat emprenedor de l'economista Mariana Mazzucato, i en podem trobar de moltes altres formes. Crec que una visió progressista i des de l'esquerra no pot deixar només en mans del mercat el que són béns essencials de la nostra vida. Cal entrar-hi. Cal que hi hagin operadors públics que permetin corregir les desigualtats provocades pel mercat i que també permetin generar prosperitat compartida, aquesta idea de la generació de valor públic.

De fet, hi han tradicions polítiques conservadores sota l'aparença de liberals que ens han dit que en el mercat no s'hi ha d'intervenir, que en el mercat no hi ha d'haver intervenció pública, no s'ha de regular. En si mateix, això respon a una decisió, respon també a una forma d'intervenir que és fer un pas enrere. I nosaltres creiem que el sector públic, allò que és col·lectiu, allò que és compartit, ha de fer un pas en-

davant i ha de ser protagonista també dels canvis econòmics que necessita el nostre sistema productiu.

I en aquesta pandèmia s'ha demostrat com, en situació de molta complexitat, no només els serveis públics s'han posat en valor com allò essencial, no només s'ha fet emergir com a essencial allò que havia estat invisible als ulls de mitjans de comunicació i als ulls dels debats d'aquest Parlament..., s'han visualitzat com a essencials llocs de treball que no s'havien tingut prou valorats, i crec que això és important. Però no només això, sinó que també s'ha visualitzat que la continuïtat d'una economia productiva que pugui canviar per generar benestar compartit necessita acompanyament, intervenció i suport públic, i que això ha d'anar a canvi, també, d'una prosperitat compartida, d'una responsabilitat cap al país de l'àmbit econòmic.

I acabo amb un esment de la necessària resolució del conflicte polític. Aquí tenim unes aproximacions diverses en camins que no s'exclouen i en què hem arribat a un acord que permet conjuminar l'aposta que des d'Esquerra Republicana defensem per forçar aquesta negociació amb els plantejaments polítics de la CUP, de la necessitat de fer un pas endavant i de preparar-nos.

Però compartim el que són les claus d'aquesta resolució de conflicte, independentment de la forma com ens hi aproximem. I com que ho compartim, i allò que és compartit és millor, vull posar-ho en valor: la defensa de l'amnistia, la defensa de l'exercici del dret a l'autodeterminació. En altres paraules, que potser no dites igual però significant el mateix poden ser una invitació a sumar-s'hi a altra gent: la llibertat de les preses i dels presos polítics, la llibertat i el lliure retorn de les exiliades i els exiliats, i un referèndum per decidir el futur del nostre país. Són camins que no s'exclouen, i crec que el valor d'allò compartit hem estat capaços de posar-lo on toca i de superar allò que evidentment, doncs, separa, i allò que evidentment ens fa projectes polítics diferenciats.

Agraeixo el vot a favor de les diputades i dels diputats de la Candidatura d'Unitat Popular. Em comprometo a ser fidel a l'acord signat, a desenvolupar-lo, a seguir-hi treballant i a fer d'aquest programa polític de transformació social i econòmica, aquest programa polític de drets i de llibertats, l'eix del meu Govern i d'aquesta legislatura.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la diputada Laia Estrada, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Gràcies. *(Pausa.)* Per espai de quinze minuts.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres volem sobretot que vostè, candidat Aragonès, que el conjunt de diputats i diputades d'Esquerra Republicana, que el conjunt de diputats i diputades del Parlament i que el conjunt del país tingui molt clar en què consisteix l'acord al que hem arribat. Perquè, efectivament, hi ha un seguit de punts programàtics que vostè ha anat esmentant, que la Dolors també ha resumit, però també hi ha una altra vessant, que explicava abans la Dolors, que és l'enfocament de legislatura, un enfocament de confrontació democràtica, de ruptura.

Perquè entenem que, de fet, aquesta és l'única manera per poder desplegar el programa que hem acordat: a partir de la desobediència i la confrontació amb aquest règim de l'Estat espanyol, règim del 78, caduc i autoritari; desobediència a l'Estat i obediència als grans consensos de país; obediència per donar compliment a aquelles mesures que realment necessita el país.

Perquè, de fet, nosaltres, si alguna cosa pensem que hem pogut aprendre com a país, precisament, és que l'única manera d'avançar, tant en el nostre procés d'alliberament nacional com en la conquesta de drets socials, és a partir de la impugnació

d'aquest règim, a partir de la ruptura amb aquest règim i a partir de la desobediència civil, política.

Hem constatat reiteradament que els anhels, les aspiracions socials del nostre país, del nostre poble, no hi caben, no tenen cabuda en aquest règim del 78. Hem constatat que contínuament hem de patir les ingerències de l'Estat per tombar qualsevol mena d'avenç, qualsevol mena de progrés en clau social, en clau de defensa mediambiental, en clau d'igualtat de gènere. Tenim prop d'una vuitantena de lleis amb un mínim contingut progressista que han estat tombades sistemàticament. I, per tant, nosaltres entenem que el programa social que necessita el nostre país només es pot desenvolupar a partir del nostre projecte d'independència. No hi té cabuda, en aquest règim del 78; no hi té cabuda, en el marc de l'Estat espanyol.

I quan parlem de que només a partir de la independència podrem desplegar el projecte social que necessita el nostre país, també volem recordar que nosaltres no creiem que sigui a partir de la taula de diàleg que podrem aconseguir fer efectiva aquesta independència, no perquè nosaltres no vulguem debatre, dialogar, negociar, sinó perquè a l'altra banda no estan disposats a fer-ho i no hi tenen cap mena d'interès més enllà de posar una pastanaga, i ni això –podríem dir que no posen ni la pastanaga.

Per nosaltres, aquest Estat, que és profundament antidemocràtic, ha de ser impugnat des del primer moment per defensar precisament aquells acords que tenim recollits en el programa: acords en matèria de medi ambient, en matèria d'habitatge, en matèria de salut, en matèria de pobresa energètica, etcètera.

La CUP tenim pressa. Certament, la CUP tenim pressa. Tenim pressa per resoldre les urgències i les necessitats d'aquest país, que són moltíssimes. Tenim pressa per començar a pal·liar tot el patiment acumulat i que anirà a més, amb aquest escenari de crisis múltiples i que s'encavalquen. I l'única manera d'avançar, ho hem dit, és deixant enrere els límits que ens imposa l'autonomisme al servei de la perpetuació del règim del 78.

La història de la conquesta dels drets i les llibertats està escrita amb ruptura, amb lluita, amb desobediència, i així és com aconseguirem avançar en el nostre projecte d'alliberament nacional, i així és com aconseguirem avançar en el nostre projecte de millora de les condicions materials de vida de la majoria de la població. I aquesta és l'única forma de garantir que aquesta nova crisi econòmica i brutal que ja tenim a sobre no torni a recaure en el conjunt de les classes populars. Ho hem sentit, ho hem escoltat, que no volen que aquesta crisi recaigui en els més vulnerables, en les més vulnerades. L'única manera de que aquesta crisi no recaigui en les classes populars és fer-la recaure en els més rics, que han estat acumulant al llarg d'aquests anys a costa d'empobrir i empobrir i empobrir la majoria de la població.

El PSC... Estava enrabiàt; l'hem vist, el senyor Illa, enrabiàt, nerviós. El senyor Illa pràcticament ha fet de portaveu de la patronal, dels rics, del conjunt de tots els estaments que conformen l'aparell de l'Estat espanyol. I sap què? Fan bé. Fan bé d'estar nerviosos, vostès i tot el règim, i tot l'aparell de l'Estat espanyol. Fan bé d'estar nerviosos. Fa així, fa com que tremola. Si no estiguessin nerviosos, no haurien tingut la necessitat d'orquestrar tota una campanya demagògica de comunicació, evidentment comptant amb la complicitat dels grans mitjans de comunicació espanyols, que sempre els fan la feina bruta, juntament amb els muntatges judicials i policials. No haurien tingut la necessitat d'orquestrar tot un muntatge de por en contra de les possibles aliances de l'independentisme.

Si no estiguessin nerviosos, no estarien en aquesta necessitat de criminalitzar una formació com és la Candidatura d'Unitat Popular, que precisament el que fa és plantejar qüestions de sentit comú, com, per exemple, que l'habitatge no sigui un bé de mercat –com defensa el senyor Ábalos–, sinó que sigui un dret. I perquè sigui un dret (*aplaudiments*) necessitem expropiar precisament els pisos buits en mans de

grans tenidors. Això és de sentit comú. És de sentit comú que no pot ser que mentre hi hagi gent sense casa, hi hagi un munt de cases sense gent.

Això és el que venim a fer aquí. I el mateix en l'àmbit de l'energia, perquè nosaltres defensem les energies netes, però les polítiques netes, també. Això és el que venim a fer en l'àmbit de la salut. Parlen vostès..., parla el PSC de salut; però si els primers que van començar a esquarterar i privatitzar la salut van ser vostès, en època del tripartit. No donin lliçons.

Això és el que venim a fer amb el treball, a millorar les condicions laborals, perquè vostès són incapaços ni de derogar la reforma laboral, cosa que prometien quan estaven a l'oposició. I, en definitiva, hem vingut aquí a evitar que es continuï especulant amb les nostres vides.

I, en aquest sentit, senyor Aragonès, no és que nosaltres vulguem que no només estiguin en mans del mercat aquells béns que considerem essencials; és que volem treure de les urpes del mercat allò que considerem que són béns essencials, drets essencials.

Per tant, nosaltres, en aquesta legislatura, no venim a fer que les coses es facin millor que abans, igual però millor, sinó que al que venim és a fer una esmena a la totalitat; al que venim és a impugnar un règim que considerem corrupte i en estat de putrefacció. Venim a subvertir l'ordre imperant. I aquesta legislatura, des del nostre punt de vista, ha de ser una legislatura per avançar, per reprendre allò que vam deixar a mitges el 2017 –que abans el diputat Batet, el senyor Batet recordava–, tot allò que vam deixar a mitges.

Però, des del nostre punt de vista, avançar en allò que no vam fer correctament implica, d'una banda, partir de la premissa que exercir sobirania no significa exercir-la per vendre'ns el país a les grans empreses de l'IBEX 35, que és una cosa que hem vist al llarg de la darrera legislatura, sinó que significa començar a posar sota control públic els sectors estratègics, allò que anomenàvem «estructures d'estat» i que al final, dins d'aquest acord al qual hem arribat amb Esquerra Republicana, contemplem, en clau de banca pública, en clau d'energètica pública... La farmacèutica pública no ha pogut ser, ha caigut de l'acord; no hi renunciem.

En definitiva, per nosaltres, si volem anar més enllà del que vam poder arribar el 2017, hem d'aprendre dels errors passats. I quan parlem dels errors passats, també hem de recordar què va passar el 3 d'octubre, quan, enmig de la vaga general més gran dels darrers temps, no es va proclamar la república, tal com havíem acordat que s'havia de fer en els propers dos dies després del referèndum –això estava acordat–; hem de recordar per què el 10 d'octubre es va suspendre la república al cap de set segons. Tot això ho hem de recordar, i hem d'aprendre també d'aquests errors.

I permeti'ns també, senyor Batet, dir-li que no depenia de la CUP, que Jordi Turull anés a la presó. No depenia del fet que la CUP li hagués donat la presidència, que hagués anat a la presó. No, això no estava en les nostres mans, malauradament. Igual que no estava en les nostres mans que empresonessin tota la resta del Govern. Igual que no estava en les nostres mans que també haguessin empresonat la resta de companyes que es van haver d'exiliar. El que sí que posteriorment va estar en mans de la Generalitat és haver deixat de represaliar independentistes, per exemple, que potser d'aquí poc sí que entren a la presó, perquè s'enfronten precisament a acusacions particulars de la Generalitat. Independentistes, precisament. *(Aplaudiments.)*

En qualsevol cas, nosaltres pensem que podem aprendre totes dels errors passats i que totes hem de fer autocrítica, i que del que es tracta és de mirar endavant. I, en aquest sentit, els preguntem, els preguem, més aviat, que ens diguin què no els agrada d'aquest acord, perquè com no hem tingut l'oportunitat de seure amb vostès perquè ens contestin les propostes que nosaltres els fèiem en matèria social –els vam facilitar un document que encara no ens han retornat–, com només ens hem pogut asseure un parell de vegades per parlar del full de ruta independentista i a nosaltres ens sembla insuficient, sí que els demanem que tots aquells dissensos ens els puguin

fer arribar també a la CUP. Perquè entenem que, més enllà de la premsa per conformar un govern o no, hi insistim, hi ha premsa per resoldre les urgències que té aquest país, hi ha premsa per fer avançar el nostre procés d'autodeterminació. I no ho podem fer soles.

I a les companyes dels comuns, doncs, també els preguntem si tenen alguna fórmula per tal de poder resoldre aquesta situació contínua en la que ens trobem, que sistemàticament ens tomben lleis amb un mínim contingut progressista. Com ho fem? Si vostès a Madrid no tenen tampoc l'oportunitat, no tenen la capacitat de poder legislar en favor de la majoria de la població, perquè els seus socis de govern tampoc els deixen, i resulta que aquí estem totalment limitades per les ingerències de l'Estat, els preguntem quina és la seva fórmula per millorar de forma real les condicions materials de vida de la majoria de la població.

La nostra aposta passa per exercir l'autodeterminació, perquè entenem que només a partir de la independència del nostre país podem desplegar el programa social que necessita aquest país. I els demanem que s'hi sumin. Bàsicament, perquè aquí no hi sobra ningú, i a més a més perquè malgrat que vostès sempre diuen que no volen estar al costat de la dreta catalana, resulta que qui vostès consideren la dreta catalana aprova lleis més progressistes del que són capaços de fer els seus socis de govern a Madrid. Per tant, pensem que tenen prou contradiccions al respecte. *(Remor de veus.)*

Acabo. Nosaltres som plenament conscients també que... *(Persisteix la remor de veus.)* Després diuen que no estan nerviosos... *(Rialles i alguns aplaudiments.)*

Acabo. Nosaltres confiem en que Esquerra Republicana compleixi aquest acord, que Junts també el millori, que millori l'acord, que fem pinça per millorar allò que considerin que no és suficient. I, tot i així, deixem clar que sempre hem posat de manifest el nostre escepticisme quant a posar totes les confiançaes només en les institucions. Per nosaltres les institucions tenen un marge de maniobra limitat, i, per tant, no és suficient.

I des d'aquí fem una crida a la gent, al país, a que s'organitzi, perquè necessitem tornar a alinear allò que passa dins del Parlament per defensar aquesta millora del dia a dia de la majoria de la població amb el que passi fora. I, per tant, el 14 de febrer no es va acabar res. Ens necessitem organitzades, ens necessitem combatives, perquè realment tots aquells qui no creguin en el poble són els que fracassaran, deia Seguí, perquè només el poble és qui fa factibles les grans renovacions. I, en aquest sentit, hem demostrat que els grans actes de sobirania –i acabo ja, presidenta–, les grans conquestes que s'han fet al nostre país, han estat quan el poble s'ha organitzat, quan el poble ha sortit sense complexos al carrer i ha batallat per aquelles qüestions que són elementals.

I des d'aquí, doncs, llancem aquesta crida a que la gent s'organitzi en els seus llocs de treball, s'organitzi en els seus barris, s'organitzi als centres educatius, perquè aquesta legislatura realment sigui una legislatura per avançar i per conquerir tot allò que necessitem.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Pere Aragonès.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... De manera molt breu. La diputada Estrada situava des de la perspectiva de la CUP no només el seu programa polític, sinó que ha remarcat alguns aspectes de l'acord que crec que era important i necessari que es posessin sobre la taula. Vull tornar a reiterar el meu compromís no només de compliment de l'acord, sinó de treballar en els marges de millora que hi han, de poder-lo desenvolupar. Ha de ser..., com han situat vostès, és

un acord de mínims; per tant, ha de ser el primer de més acords que han de venir. Un acord que, evidentment, representa un repte de transformació profunda del país.

El camí de la defensa dels drets mai ha estat un camí fàcil, i, per tant, sabem que ens trobarem dificultats, però estic convençut que amb el mateix que hem fet fins ara, que hem fet conjuntament, previ en aquest debat d'investidura, el que podem fer a partir d'ara ens donarà la força per poder superar aquestes dificultats.

I acabo també amb una reflexió compartida, o que jo considero compartida, amb el que deia ara la diputada Estrada. La transformació que volem per al país –que volem un país lliure, independent, just, verd, feminista– és una transformació que no podem fer només les institucions, que no podem fer només els 135 diputats d'aquesta cambra –seria superb per part nostra pensar que una transformació tan profunda es pot fer només dins d'aquestes quatre parets–, sinó que l'hem de fer amb el conjunt del país. I per això no només és important la mobilització de la ciutadania, sinó també la mobilització que es tradueix en projectes compartits d'empoderament, projectes d'empoderament als barris, a les ciutats, en molts col·lectius socials, que hem de poder acompanyar i que ens han d'inspirar en les polítiques que hem de portar a terme.

En aquest sentit, que en aquest Parlament hi entrin tots els debats, fem-hi sentir totes les veus, portem-hi els projectes més transformadors. I crec que l'acord és un bon punt de partida perquè sigui així.

Moltes gràcies de nou pel seu vot a favor de la investidura.

(Aplaudiments.)

La presidenta

D'acord. Com que la diputada de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar no farà ús dels minuts de contrarèplica, a continuació farem un recés de deu minuts a petició del candidat. Ens tornem a trobar a dos quarts de set.

Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i quatre minuts i es reprèn a dos quarts de set i nou minuts.

La presidenta

Senyors diputats, si us plau, si poden anar ocupant els seus escons...

(Pausa llarga.)

A continuació té la paraula la senyora Jéssica Albiach, presidenta del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Quan vulgui, gràcies.

Jéssica Albiach Satorres

Bé, bona tarda; bona tarda a totes i a tots. Com que aquesta és la primera intervenció d'aquesta legislatura, sí que m'agradaria aprofitar per desitjar-nos a totes i a tots bona feina per estar a l'altura de la gent i per no oblidar-nos de per què estem aquí, que, en definitiva, jo crec que és una cosa tan bàsica, però tan important com ser útils a la ciutadania i per, malgrat totes les diferències que tenim entre nosaltres, trobar llocs comuns, ser capaces d'arribar a acords, teixir aliances, més enllà dels nostres espais polítics.

Volia començar amb aquest apunt i volia començar amb un altre. I és que avui hem vist com aquí ha entrat ja el discurs de l'extrema dreta, un discurs on es criminalitza els febles, on s'és servil amb els més forts. I jo crec que també és una bona notícia que, dins de totes les nostres diferències, doncs hem sigut capaces de teixir un acord, un acord de mínims, per no deixar passar el seu discurs de l'odi *(aplaudiments)* i per tindre aquesta defensa d'una Catalunya democràtica i diversa com a referent. Jo crec que és important no tolerar afirmacions islamòfobes, perquè al final la comunitat musulmana són els nostres veïns, són les nostres veïnes, de les quals també estem orgulloses, que també estan aixecant i construint Catalunya. I tampoc

podem permetre que es tracte els menors estrangers com a delinqüents, en lloc de posar el focus en un sistema que és injust, que és cruel, en un sistema que està fallit i que, a més, té unes polítiques migratòries que són del tot cruels. Per tant, volia començar amb aquests dos punts.

Dit això, per tornar a posar el focus en el debat que avui tenim i també per pensar en què es vota avui. Perquè avui no es vota l'acord de la CUP amb Esquerra Republicana. Avui no es vota el senyor Pere Aragonès com a president de la Generalitat amb una fórmula de govern que no coneixem. Avui el que es vota –avui– és el senyor Pere Aragonès com a candidat, com a president de la Generalitat, amb una fórmula que és: Esquerra Republicana, amb Junts per Catalunya i amb el suport de la CUP. És a dir, això és el que es vota avui: la proposta d'Esquerra Republicana de tornar a repetir govern amb Junts per Catalunya; més del mateix.

És a dir, en una legislatura que és decisiva –i que no ho dic jo només, que també ho ha dit el candidat Aragonès–, una legislatura on no només hem de gestionar, sinó que hem de transformar –i són les seues paraules, senyor Aragonès–, on ens estem jugant el futur de les properes generacions, on no podem malbaratar la confiança de la gent i on entre totes hem d'emprendre canvis i transformacions sense deixar ningú enrere, vostè hem vist que avui aquí torna a insistir en més del mateix: en la mateixa fórmula que ja ha fracassat; vol insistir en una legislatura que sabem que tindrà l'obsolescència programada, i també –ho vull dir, perquè és important i em sembla greu–, enmig del que ha sigut un exercici d'humiliació política de Junts per Catalunya cap a vostè i cap a Esquerra Republicana.

Els hem escoltat. Avui vostè no serà investit amb els vots de Junts per Catalunya, encara que ells ho estiguin volent disfressar d'un exercici de responsabilitat. Estan utilitzant la humiliació com a manera de negociar. Això és el que avui estem vivint aquí. (*Aplaudiments.*) De fet, no és només que avui vostè no sortirà president amb els seus vots. És que li han demanat que no es presenti ni dimarts a la investidura. I ho estan disfressant d'un exercici de responsabilitat política, quan en realitat és un exercici d'humiliació política. I trobe que és gravíssim –trobe que és gravíssim–, perquè suposa reproduir les inèrcies, les dinàmiques i les picabaralles que hem vist que han anat arrossegant tots aquests anys i que estan impeding que el Govern de la Generalitat pose totes les seues energies en resoldre els problemes i les preocupacions de la ciutadania. I ens preguntem fins quan. Fins quan Esquerra Republicana està disposada a suportar aquestes actituds. Fins quan estan disposats a deixar embargat el Govern de la Generalitat, que estigui en funcions, per un pacte que sabem que aviat o tard acabarà fracassant, perquè ja ho hem vist i perquè res ha canviat.

Mirin, deia el Joan Tardà, el passat 9 de març: «Un altre govern amb Junts i Esquerra seria un fracàs i un Vietnam diari.» Deia la senyora Elsa Artadi, el 22 de març: «No volem que el Govern siga un Vietnam diari.» Deia el Jordi Sànchez, el 23 de març, fa tres dies: «Que el Palau de la Generalitat no sigui un Vietnam.» I avui també ho ha dit el senyor Batet; ha dit que no volia un altre Vietnam. I jo comence a pensar que més que un Vietnam –perquè al final en Vietnam, malgrat tot, van acabar guanyant els bons–, tinc la sensació que ens estan arrossegant, que ens estan enviant cap a un Iraq, on tot va quedar arrasat.

I m'agradaria de veritat que no fos així, però és que ja comença a ser una profecia autocomplerta. I per a mi una de les grans preguntes que em plantege és: què ha canviat perquè aquesta vegada aquesta fórmula de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana funcione? Què hi ha, de diferent? Què ha canviat per a no tornar a fracassar? Què hi ha per no tornar a estar bloquejades? Què hi ha per començar a resoldre els problemes de la gent? Perquè és que ja veiem com està començant. I vull insistir-hi, no ens la podem tornar a jugar, perquè el país no pot més.

I vostè també hi ha fet esment i jo també hi vull insistir: estem enmig d'una crisi sanitària sense precedents, a les portes –i espere que no, però estem veient la resta de països europeus– del que podria ser una quarta onada; amb la salut mental de la ciuta-

dania cada vegada més afectada –per la incertesa vital, per l'angoixa, pels problemes econòmics, per la reducció de la interacció social–; amb una legislatura que comença, com dic, travessada per aquesta crisi social i econòmica brutal; amb la desigualtat, que ens està trencant com a país, quan encara, a més, les majories socials no estaven recuperades de la crisi o de l'estafa de 2008; amb més de mig milió de persones aturades –vostè també ho ha dit–; amb un 15 per cent de treballadores pobres; amb els autònoms patint i pensant si poden obrir o tancar la persiana; amb un desmantellament industrial greu –ho estem veient amb Nissan, amb Bosch, amb Delmon.

Amb un model econòmic que és injust, cruel, ineficaç, que està basat en l'extractivisme i en l'explotació desbocada dels recursos del planeta, que ens porta al col·lapse ecosocial. Ens estan avisant. Necessitem respostes i mesures urgents, immediates. Amb una joventut a la que se li estan tallant les ales: se'ls està prohibint el dret d'emancipació, de tindre un sostre digne, de tindre una feina digna. Uns joves que, moltes vegades, és que no coneixen una altra manera de viure que no siga la crisi, perquè en portem dos en deu anys. Amb una extrema dreta –ho hem vist– racista, feixista, que des de la seua doble moral criminalitza el pobre, el migrant, les dones, el col·lectiu LGTBI i a tot el que no siga l'Espanya de *La regenta*. També comencem una legislatura patint les conseqüències brutals, duríssimes, de la judicialització de la política, amb presos i preses polítiques, amb persones exiliades, amb milers de encausats.

I acabo, perquè podria seguir, però no vull deixar-me la Unió Europea. La Unió Europea ara mateix s'està jugant la seua credibilitat: per la gestió de les vacunes, que no va bé, està sent un problema la gestió de les vacunes; pel tracte que reben totes les persones que estan fugint de la fam, de la guerra, de la misèria, de les guerres, que veiem com moltes moren ofegades a la Mediterrània diàriament, i també per com acaben condicionant i pressionant els estats pel que fa als fons europeus.

Per tant, enmig de tota aquesta situació, enmig d'una legislatura que és decisiva, vostès ens volen tornar a portar a més del mateix, que sabem que no ha funcionat. I jo, de veritat, no entenc per què. Per què fan això? El país no s'ho mereix. La gent no s'ho mereix. I tenim tasques que són inajornables, que són urgents. N'hi ha moltes, ne citaré quatre.

La primera és el procés de vacunació, per protegir la salut, la vida física, però també la mental, perquè necessitem recuperar l'activitat econòmica, la interacció social. El món de la cultura ha de poder, d'una vegada per totes, actuar amb tranquil·litat, amb normalitat, recuperar-se.

Tenim, per un altre costat, els fons europeus. Cal gestionar-los amb claredat i amb intel·ligència per transformar un model econòmic que estem veient que no serveix, ja ho he dit abans. Necessitem aquesta transformació verda, justa, feminista, que vostè també ha citat, senyor Aragonès. Però tenim un perill real: i és que al final siguen utilitzats per aquells que no volen que res canvie. Tenim el perill del *greenwashing* tan famós. Alguns volen només perpetuar aquest model.

Què fem per evitar aquestes inèrcies? Jo crec que hi ha dos eines, dos mecanismes que són importants. Per un costat, la concertació social; però ha de ser àmplia, no ens podem quedar amb els de sempre. Els de sempre estan bé, però necessitem eixamplar i que s'hi afegisquen nous actors: membres de l'economia feminista, de l'economia social i solidària, de l'economia comunitària. I també necessitem un òrgan de planificació econòmica. Perquè no val només pensar en l'ara, necessitem com a mínim començar a pensar en deu o en quinze anys. És que, si no, no anirem enlloc.

En tercer lloc, un pla de xoc social per combatre la pobresa i la desigualtat. Sé que vostè també l'ha citat. Ha començat a posar ahí un munt de mesures i al final teníem 700 milions d'euros. No sabem ben bé com se distribuïrien aquests 700 milions d'euros que vostè ha dit. I li falta una cosa al que vostè ha dit, i per nosaltres és molt important: la perspectiva de gènere. Vostè s'ho ha deixat de banda, en aquest sentit.

I, per últim, també necessitem activar un diàleg i una negociació real, amb confiança des de les dues parts, per solucionar el conflicte polític. I aquí soc plenament conscient que això no depèn només del Govern català. Ho sé. Cal voluntat política a les dues parts de la taula. I l'hi puc dir: per la nostra part hi és. Però, clar, quan dic «per la nostra part» m'estic referint a en Comú Podem i a Unidas Podemos. En aquest cas, mai parlaria per boca d'altres forces. Però ja l'hi dic: per la nostra part hi és, aquesta voluntat política, i vostès ho saben.

Per tant, els reptes són molts. Hi insisteixo, estem davant d'aquesta legislatura, que és decisiva, i vostès ens tornen a portar al fracàs i a les lluites internes. I si algú tenia algun dubte, avui crec que han quedat ben clars. Perquè, a més, no és una cosa només d'avui, no és una qüestió només d'aquesta legislatura. Des que es van celebrar les eleccions el 14 de febrer fins ara, hem vist que vostès parlaven de la via àmplia, però han acabat arrasant amb la pluralitat de la Mesa i amb Laura Borràs de presidenta del Parlament.

Vostès han posat Laura Borràs de presidenta del Parlament, després d'haver-los escoltat dir que una persona en les circumstàncies de Laura Borràs mai podria formar part de les llistes d'Esquerra Republicana ni ser diputada per Esquerra Republicana. *(Alguns aplaudiments.)*

Vostès estan esgotant fins a l'últim dia les negociacions. I de què estan parlant? Perquè no els hem escoltat barallar-se pels fons europeus, no els hem escoltat barallar-se pel procés de vacunació, tampoc pel pla de xoc social, sinó pel paper que ha de tindre el Consell de la República. Aquesta ha sigut la gran discussió que hem vist avui aquí i que estem veient aquests dies als mitjans de comunicació.

Per tant, vostès estan forçant fins al límit el temps i la paciència de la gent. I després apareixen, fins i tot, algunes amenaces de no investidura i peticions de no anar a una investidura dimarts. Sembla que alguns no tenen pressa. Ja no és que nosaltres des d'En Comú Podem tinguem pressa, és que la gent té pressa perquè està patint.

Així que ja sabem com comencem. I no és res de nou. I li diré la mateixa frase que tantes vegades vaig dir la legislatura passada: cada vegada que vostès van de la mà –jo ja no sé si dir de la mà o a colzades–, veiem que van tard i malament. I, per això, i davant d'aquest Govern i d'aquesta proposta que vostès fan d'una legislatura que novament tindrà l'obsolescència programada, nosaltres volem insistir en que hi ha una alternativa. Perquè, a més, l'altre dia podíem llegir un article de l'Esther Vera a l'ARA, òbviament, que deia: «En privat, què diuen? Doncs que serà el mateix amb una pàtina de gestió.»

Això és el que vostès mateixos reconeixen en privat, «el mateix amb una pàtina de gestió». Jo crec que fins i tot és una afirmació optimista. No perquè no cregui en la seva bona voluntat, senyor Aragonès, sinó perquè la motxilla que porta està tan plena, pesa tant, té tants retrets, tantes punyalades, com diuen alguns, tantes malfiances, com ha dit vostè, que és impossible poder mirar al futur. No per manca de voluntat, sinó perquè no poden caminar perquè pesa massa la motxilla. Seria un govern atrapat en lògiques del passat que tindria dificultats serioses per poder mirar al futur.

Hi insisteixo, no era inevitable, però les inèrcies dels partits acaben impeding avançar el país. I no només em referiré a vostès, també vull obrir el focus. I vull parlar del Partit dels Socialistes de Catalunya. Han guanyat –han guanyat–, però no poden formar una majoria parlamentària suficient per fer govern. És un PSC que està molt lluny del PSC de Pasqual Maragall. Estan sent incapaços d'arribar a acords amb altres forces polítiques. I per què? Doncs, humilment, nosaltres pensem que és perquè no està clara quina és la seua política amb relació a Catalunya, principalment en el terreny nacional i antirepressiu. Depèn del dia i depèn de qui parla. I sembla que vostès arrossegueu massa els peus i que miren massa les enquestes i la dreta espanyola.

I jo els diria –i sobretot al senyor Illa l’hi diria–: cal avançar en negociació i en diàleg; cal tindre una brúixola i un rumb fix per arribar al port adequat; cal complir –complir– les promeses i també els anuncis. I ja no li parlaré de la llei de lloguers que tant li vaig perseguir durant la campanya i que veiem que vostès estan bloquejant, és que també podria parlar-li de la reforma del Codi penal. Avui, novament, l’hem escoltat parlar de retrobament. I la gran pregunta: amb qui volen retrobar-se? –amb qui volen retrobar-se? Perquè estem veient que són incapaços de retrobar-se amb cap altre partit d’aquest Parlament. Amb qui volen retrobar-se? Per tant, una vegada més, estem veient una victòria que no serveix per estar al govern i tampoc per tindre una política clara.

I, òbviament, aquí torne a Esquerra Republicana i torne al senyor Aragonès. Jo li he de dir que quan vostès van guanyar les eleccions dins del bloc independentista jo em vaig alegrar. I vaig pensar que era una bona notícia per al país, que vostès quedessin primers dins del bloc independentista. Crec que era una bona notícia per al país. Però m’està demostrant, amb el que estan fent, amb aquestes negociacions, amb les seues intervencions, que no podem esperar cap canvi substancial, perquè volen tornar a repetir el mateix. Veiem que volen tornar a anar de la mà de Junts per Catalunya per molt que avui els estiguen humiliant, per molt que vulguen fer-ho dimarts i per molt que vulguen degradar la presidència de la Generalitat i les nostres institucions volent construir una bicefàlia amb el Consell de la República. Perquè això és el que estan fent.

Per tant, no només insisteixen en el «com pitjor, millor», no només estan degradant el nostre autogovern, sinó que, a més..., i també hi vull insistir, vostè ha parlat avui unes quantes vegades d’un sol poble; diria que fins i tot ho ha dit tres vegades en la seua primera intervenció. Doncs l’hi he de dir: un sol poble és incompatible amb Junts per Catalunya. I que me perdonin, però és que és així.

I, a més, estan intentant mantenir un govern en funcions enmig d’una crisi sense precedents sanitària, econòmica i social. I no només això, és que ho estan fent perquè estan barallant-se per què fer amb el Consell per la República, que vull recordar que és una entitat privada. Això és el que està passant avui aquí. Han passat quaranta dies de les eleccions, porten vostès sis mesos amb un govern en funcions i, de moment, el que veiem és més del mateix: més bloqueig i una motxilla que cada vegada està més gran i només una aposta per una fórmula que ja sabem que ha fracassat. Jo no ho entenc.

L’altre dia, en el discurs d’investidura de la senyora Borràs com a presidenta del Parlament, va negar el senyor Roger Torrent, no el va esmentar ni una sola vegada. I avui Junts per Catalunya està fent exactament el mateix amb vostè, senyor Aragonès. I això, hi insisteixo, mentre el país està patint i estem en una situació d’extrema necessitat.

I només li donaré algunes dades que sé perfectament que vostè coneix, però que crec que és important tindre-les presents. Hi ha una reducció de la renda mitjana de les llars metropolitanes entre el 7 i el 8 per cent durant el 2020. Hi ha més desigualtat de rendes; ho veiem en el coeficient de Gini de l’any 2020, està entre el 0,329 o 0,331. Hi ha un retrocés d’uns quinze anys en termes d’escletxa social; estem pitjor que el 95 i molt pitjor que el 2006. Hi ha més persones ara mateix en risc de pobresa, aproximadament 150.000 persones més, i això puja el volum a 800.000; però és que de les persones que estan en situació de pobresa, encara n’hi ha més que estan en situació de pobresa severa: 220.000. Un de cada tres infants està en risc de vulnerabilitat. I hi ha un 15 per cent de la població que gasta més del 40 per cent en pagar el lloguer.

Per tant, aquí lo que necessitem és un govern fort, un govern cohesionat, un govern que aposti per la transformació social, verda i feminista, i que també tinga un full de ruta clar sobre la qüestió nacional, sense posar-nos parany i sense empetir-nos com a país. I per això l’hi vull insistir: hi ha alternativa, encara hi som a

temps, no hi ha res perdut. I jo li dic que amb nosaltres, demà mateix, després del fracàs d'aquesta investidura, hi hauria govern.

Per tant, jo crec que és important que s'ho pensen. Un govern, hi insisteixo, de transformació social, verda i feminista, que cregui de veritat en el diàleg, amb lleialtat entre els socis, i sobretot amb lleialtat a un programa de govern. Això és el que nosaltres podem oferir. I estic convençuda que juntes podríem afrontar els grans reptes que tenim com a país.

I també vull fer un apunt. Sabem que no serà senzill, sabem que hi hauria crítiques de tot arreu, sabem que els diran «traïdors», però també s'han de preguntar: és que no els diuen ja que són traïdors? És que els mateixos amb els que vostès volen pactar de vegades no els tracten com si vostès fossin traïdors? Per tant, jo només els puc dir que al final el temps ho posa tot en el seu lloc.

I en l'últim bloc, després d'haver parlat del qui, vull parlar de continguts, vull parlar del que. I em vull referir a l'acord assolit per Esquerra Republicana i la CUP, però també a les mesures que vostè ha destacat avui en la seua intervenció.

Pel que fa a l'acord entre els dos partits, jo crec que primer cal veure..., s'ha d'agafar amb prudència perquè cal veure com acaba finalment, perquè sabem que aquí no ha participat Junts per Catalunya, que és el soci al qual vostès estan esperant. Per tant, veurem com acaba finalment aquest acord.

Ja li dic que nosaltres reconeixem que hi ha propostes que són interessants, però també veiem que és un document desigual, amb alguns temes clau que no estan recollits. També han comentat abans, les diputades de la CUP, que hi havia alguns temes que no estaven tractats, que això era un tema de mínims i que caldria anar més enllà. Per tant, nosaltres també ho agafem amb cautela. Com dic, hi ha elements interessants, però hi ha alguns temes que considerem que són imprescindibles en aquest context de múltiples crisis que no estan recollits.

Pel que fa a la qüestió nacional, els he de dir que ens ha sorprès una certa ambigüitat. Pot ser..., i vostè també ho ha dit, «segurament és perquè» –ha dit– «les aproximacions són diverses». Jo crec que aquí han tractat d'anar a una qüestió de mínims.

Sí que els diria que, més enllà de l'amnistia i l'autodeterminació, que queden clares, és a dir, o lo que vostè mateix deia que era «llibertat i referèndum», sí que és cert que ens ha mancat la defensa de l'autogovern, i sobretot dir què passa en el moment present. És a dir, fins que hi ha un referèndum o fins que ja exercim el dret d'autodeterminació, fins que hi ha la llibertat, com ho fem?, en què avancem? Considerem que aquí és important el blindatge competencial.

També trobem a faltar claredat sobre quin volen que siga el paper de la Generalitat en alguns temes estratègics, com, per exemple, la reforma del sistema de finançament. No sabem si vostès tornarien a deixar la cadira buida en aquesta negociació. És important. Per nosaltres, és important.

I també veiem com posen data de caducitat al diàleg. I ens preguntem què passaria després. Esperem que funcione el diàleg, però també és important saber què passaria, si no.

I, en segon lloc, en relació amb la qüestió social, com dic, hi ha propostes que considerem que són interessants. De fet, algunes, com, per exemple, l'operador energètic públic..., ja està en marxa en la ciutat de Barcelona. També parlen vostès del programa pilot de la renda bàsica, de la defensa del dret de l'habitatge. Ens agrada. A més, està concretat, està pressupostat. Però hi ha altres aspectes que o no estan en el document, o vostè no els ha citat o, bé, s'han quedat en una bonica declaració d'intencions.

Pel que fa al tema de salut, els he de dir que m'ha sorprès que vostè ha parlat de salut mental –ho he dit abans–, ho ha inclòs dins del pla de xoc social i ho ha inclòs dins d'aquests 700 milions d'euros, amb un munt de mesures, i realment no sabem ni nombre de professionals ni unitats especialitzades ni pressupost determinat.

Ha parlat també del que nosaltres diem el «pla de retorn de bates blanques», és a dir, que tornen totes aquelles professionals que han marxat per les condicions laborals precàries, eh? Ens agradaria saber de quants professionals estem parlant. Què vol dir «millorar les condicions laborals dels professionals»? Perquè aquí també, bé, hem d'anar amb compte de no fer-nos trampes.

Sabem també que el sistema sanitari català –sociovergent, per cert– és un guirigall; ahí està tot barrejat: lo públic, lo privat, lo concertat, lo mercantil. El document és el que parla d'internalitzar, però no sabem ni el que ni el quan.

De la mateixa manera, tampoc diu res d'ampliar la cartera de serveis: salut bucodental, que saben vostès que està aprovat al Parlament; fisioteràpia, tampoc en diu res.

I cap referència a la garantia del dret a l'avortament. Hi ha territoris a Catalunya –i em venen al cap Terres de Lleida, Pirineu i Aran– on no està garantit aquest dret en condicions d'igualtat –això és important.

Sobre la resta de la part troncal de l'estat de benestar i els serveis públics, veiem que ha parlat de manera molt poc concreta de dependència i de gent gran. No hi ha un replantejament del model per afavorir l'envelliment actiu.

Pel que fa a educació, ens preguntem què passa amb el decret de plantilles i amb el decret de direccions. Reduïm d'una vegada per totes la retallada, que va ser la més gran que va dur a terme Convergència, amb la senyora Irene Rigau, que va ser la càrrega d'hores extra lectives als docents? Reduïm les hores lectives de primària i de secundària? Ampliem les beques menjador? Tenim algun pla específic que veritablement funcione, perquè no està funcionant l'estratègia contra l'abandonament escolar prematur?

I tampoc hem vist una aposta valenta per la xarxa única. Perquè no es tracta de rescatar la concertada que té problemes de matriculació o que té problemes de finançament, que realment és el que vostès proposen i que ens fa sospitar que això és una pista d'aterratge per a Junts per Catalunya.

En termes socials, veiem que no hi ha cap acord per a l'actualització de la cartera de serveis ni les tarifes, que ho vam aprovar el 2020 –n'hi havia un abans, però és cert que s'ha d'anar més enllà–, ni increment de places públiques. Veiem..., i en aquest tema em vull detindre una mica més perquè veiem que hi ha un buit important.

S'ha parlat molt de l'ecologisme, s'ha parlat molt de la lluita contra l'emergència climàtica, però és que veiem com l'agenda grisa del Govern es perpetua, perquè no hi ha mesures valentes. I ara passaré a detallar-ho una mica. Vivim en un estat oficial d'emergència climàtica, però aquí, realment, de canvi, de transformació de model, en veiem poc.

Es manté el Hard Rock, el Barcelona World, l'autòdrom Terramar, totes les infraestructures del Govern anterior: perllongament de la C-32 entre Blanes i Lloret, les variants de les comarques gironines. Bé, de fet, és un document que el senyor Damia Calvet jo crec que estaria encantat de signar en aquest sentit (*alguns aplaudiments*), perquè no reverteix cap de les propostes que ell volia tirar endavant, i, per tant, que corresponen al seu model econòmic i de país.

Per una altra banda, tampoc veiem cap mesura concreta de desplegament i d'acompliment de la 16/2017, de la Llei de canvi climàtic: compromís de reducció de CO₂,... I on..., sí, he de reconèixer que vostè ha parlat d'energies renovables. Vull posar en valor que ha parlat del cent per cent d'energies renovables el 2050. Bé, està bé. Això també és el que proposa el Govern central. Nosaltres voldríem que fos el 2040, i, de fet, així ho portem.

I, per acabar aquest tema, també trobem a faltar dos elements que són cabdals en la lluita contra l'emergència climàtica. Primer, prohibició de plàstics d'un sol ús. Vostès mateixos, Esquerra Republicana ha votat en contra d'aquesta proposta durant la legislatura passada –perquè la vam presentar nosaltres, ho sabem. Per tant, seria important avançar en aquest sentit –ja ho estan fent altres territoris. I, per últim, re-

forma en profunditat del sistema de mobilitat, amb aposta nítida, òbviament, pel transport públic.

Vull parlar també d'indústria. Vostè ha esmentat el Pacte nacional per a la indústria –ens agrada. Nosaltres també volem un pacte nacional per a la indústria. Però dos observacions. La primera: hem de revisar què ha passat amb el pacte de 2017. Avaluar resultats, comprometre, aquesta vegada sí, recursos, afegir nous indicadors de seguiment i, sobretot, anticipar-nos i planificar.

I, en segon lloc, lideratge públic. Per què dic això? Estem veient el perill de la deslocalització que s'està agreujant –Nissan, Bosch, Italco–, i què tenim? Tenim un conseller d'Indústria en funcions que no s'ha reunit amb els treballadors de Nissan. Si no va ser ahir, vostè no s'ha reunit encara amb els treballadors de Nissan. Clar, tenim el major tancament d'una fàbrica industrial a Catalunya des de fa molts anys, i tenim un conseller –que vol vostè que siga el seu soci– que no s'ha reunit amb els treballadors de Nissan, que estan en un procés, compte enrere, per tractar de donar-li una sortida, per veure quins són els projectes que es postulen, i per veure com es materialitza i es concreta això d'aquí a final d'any. Per tant, a mi em sembla increïble que tinguem un conseller d'Indústria que no s'haja reunit amb els treballadors i les treballadores de Nissan.

Per tant, el que necessitem en indústria és diàleg i concertació social àmplia, és un òrgan de planificació econòmica, és formació, és recerca i són infraestructures tecnològiques per arrelar la indústria i promoure noves inversions.

I, per últim, i no menys important, vostè ha parlat de Stiglitz. Sap vostè el que pensa Stiglitz de la fiscalitat, i jo vull parlar de fiscalitat, també. Perquè per nosaltres és un tema de justícia, de redistribució de la riquesa i de sostindre els serveis públics. I, per tant, què volem? Com a mínim –com a mínim–, el que vam aprovar el 2020. I dic «com a mínim» perquè ens han arribat veus que vostès, Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, estarien disposats a renunciar-hi davant de les grans empreses de telecomunicacions, que sabem que estan pressionant per acabar amb aquest impost. Sabem que estan pressionant-los a vostès perquè ens estan pressionant a nosaltres, no perquè tinguem telepatia. Per tant, sabem les pressions que s'estan rebent per part de les telecomunicacions, i jo demane que no se cedeixi. No només això, sinó que pensem que s'ha de seguir avançant en fiscalitat verda, s'ha de desplegar d'una vegada per totes; s'ha d'anar més enllà en l'impost de pisos buits, i s'ha de regular a l'alça la fiscalitat del sector del joc, que sabem que és la pista d'aterratge per al Barcelona World.

La presidenta

Senyora Albiach, hauria d'anar acabant.

Jéssica Albiach Satorres

Sí, acabo. Necessitem un veritable programa de transformació per a Catalunya. Sé que juntes ho podem fer, sé que podem anar més enllà. Hi ha una alternativa sense retrets, sense malfiances, sense punyalades; una alternativa en positiu, amb lleialtat i d'esquerres.

I vostè ha citat Joan Fuster; em permetrà que jo també el cite, i més sent de Sueca. I voldria acabar amb una citació seva: «Reivindiqueu sempre el dret a canviar d'opinió, és el primer que us negaran els vostres enemics.» Per tant, senyor Aragonès, a mi m'agradaria que ens veiéssim aquí dimarts, que vostè fos investit president i que forméssim un govern d'esquerres plegats.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Aragonès.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Diputada Albiach i diputats d'En Comú Podem, crec que en la seva intervenció han posat sobre la taula diferents arguments, alguns dels quals els comparteixo i d'altres que no. Però jo vull començar amb un reconeixement. Vull començar amb un reconeixement, perquè crec que el que vostès representen, en Comú Podem, és un espai polític que ha fet en els darrers anys un esforç per trencar blocs. Ho ha fet. I ho van fer, per exemple, en el que va ser el projecte de pressupostos de l'any 2020 que vam treballar conjuntament.

Però crec que avui, en bona part del plantejament sobre les majories que s'han de conformar en aquesta cambra, passen de ser els que han fet intents i s'han compromès a trencar blocs, que l'hi reconec, a enrocar-se. I crec que aquest enroc és un error i que caldria revisar-lo.

El programa que vostè ha proposat, el programa que ha posat sobre la taula..., que en compartim aspectes, d'altres –potser pocs, eh?, molt pocs– potser no els compartim tant, però el gran gruix, la immensa majoria els compartim, en clau social, en clau econòmica, en clau ambiental. Vostè sap tan bé com jo que si els volem portar a terme s'ha de decidir des d'aquest Parlament, que tot allò que no depengui d'aquest Parlament, fins i tot quan la conjuntura dels vots al Congrés dels Diputats ha estat la més favorable des del 1978 a un govern de coalició d'esquerres a l'Estat, fins i tot en aquest moment les coses no avancen. No avança la regulació dels lloguers, no avancen, per exemple, aspectes de fiscalitat ambiental o d'altres àmbits de fiscalitat econòmica.

Quan vostè ha assenyalat mancances i limitacions en algunes de les nostres polítiques socials i econòmiques, ha oblidat destacar que moltes d'aquestes quan les hem tirat endavant ens hem trobat amb l'oposició d'un govern de l'Estat que, malgrat haver canviat de colors i ser plural i dir-se «progressista», en aquests moments, en molts casos és un obstacle més que no pas una oportunitat. Ho han comprovat de la mà del Govern de l'Estat espanyol.

L'hi dic: jo crec que vostès tenen la porta oberta a sumar-se a aquesta majoria que compartim la necessitat que el conflicte polític a Catalunya s'ha de resoldre votant, i que la gent que està a la presó per causes polítiques i a l'exili per causes polítiques han de poder tornar i han de poder ser lliures. Fer les coses en comú també vol dir fer-les de forma plural i acceptar aquesta pluralitat i la realitat, també, dels resultats del 14 de febrer, que ens obliga a tots a sortir de la nostra zona de confort.

Com deia, amb el seu grup parlamentari hem arribat a acords en la passada legislatura i ho vam fer en els pressupostos. I jo sempre ho he reconegut, que són uns pressupostos bons, uns pressupostos que en alguns aspectes també vostès diran «són pressupostos de mínims», però tots els acords, quan ens posem d'acord i unim propostes, espais polítics diferenciats, de tradicions diferents i de plantejaments polítics distints, obligatòriament són de mínims, perquè, si no, aleshores no seria un acord, seria una altra cosa. És l'eina segurament més important d'aquest Govern. Jo crec que hem de ser capaços de reproduir aquest acord.

Ho vull recordar: un acord en el que no es va sumar la Candidatura d'Unitat Popular –legítimament, és la seva posició–, però que sí que vam ser capaços de teixir Esquerra Republicana, Junts per Catalunya i En Comú Podem. Si ho vam fer amb uns pressupostos, crec que podem fer l'esforç per fer-ho també en altres àmbits.

Coincideixo en la necessitat de que hi hagi un executiu en plenes funcions ja, perquè, com he dit abans, la crisi no espera. A la situació de desnonaments no li va ni de dies ni de setmanes, ho necessita ara; necessita un govern que tinguem totes les eines, per fer front també a la lluita contra el canvi climàtic, a la transformació econòmica i social i evidentment a la lluita contra les conseqüències de la covid.

Jo estic convençut que compartim més coses que les que ens separen. I la meua pregunta és: si estan d'acord, com m'ha semblat veure, amb voluntat de millora, amb

voluntat segurament en alguns aspectes de posar-hi un accent més elevat o més intens, i amb necessitat de concreció i de detall en alguns aspectes que aquest matí en el meu discurs només he pogut assenyalar per sobre –perquè no volia allargar-me més, perquè crec que la intervenció ja ha estat prou extensa–, si vostès comparteixen en l'àmbit de feminismes, d'habitatge, de serveis públics, de resolució democràtica del conflicte, per què no ja s'hi sumen avui? –per què no ja s'hi sumen avui?

Crec que no estem aquí per fer el de sempre, no és la meua voluntat fer el de sempre; estem per trencar inèrcies, per posar les persones al centre. Per tant, els interpel·lo, interpel·lo les diputades i els diputats d'En Comú Podem. Ha assenyalat la seva visió sobre les dinàmiques de coalicions; de dinàmiques de coalicions..., i vostès, que en tots els governs en els que participen estan en coalició, saben la seva complexitat i les seves dificultats. Però vostès, en aquesta configuració de majories, en aquesta configuració de reptes per al país, no són un espectador que està a les grades veient com va un partit; vostès han d'entrar a jugar, ho van fer en els pressupostos i ho poden fer en aquesta majoria.

M'ha citat Joan Tardà. Joan Tardà sempre se l'ha de llegir –jo el llegeixo sempre–, però se l'ha de llegir tot –se l'ha de llegir tot. I s'ha de llegir l'article de dalt a baix. I Joan Tardà ha parlat àmpliament, valgui la redundància, del front ampli. I en aquest front ampli, quan parla de vostès, incorpora també la CUP, Junts per Catalunya i Esquerra Republicana. Per tant, agraeixo que llegeixi Joan Tardà, però llegeixi'l tot i tots els articles.

Per tant, li estenc la mà per sumar-se a l'acord que hem signat amb la CUP. La CUP també ho ha fet. I crec que, a més, molts dels aspectes que la CUP creu que són de millora els podríem treballar conjuntament. També li estenc la mà per sumar-s'hi sense exclusions, perquè els resultats del 14 de febrer han ofert un país plural; un país plural on els que estem en la lògica de la transformació som tots aquests de la via àmplia, i també hi incloc Junts per Catalunya, evidentment –evidentment. Jo crec que reduir el que representa l'espai de Junts per Catalunya en algunes expressions, algunes declaracions, quan és un espai divers, crec que no és una manera honesta intel·lectualment d'afrontar com podem construir aquesta via àmplia.

Propostes. I vull entrar en les propostes. En l'àmbit de transformació econòmica, cal un nou pacte nacional per a la indústria. En vam signar un el 2017. I vostè es preguntava: «Què ha passat i com ha funcionat aquell pacte del 2017?» Doncs podem resumir què ha passat en el 2017 en les institucions del nostre país; què ha passat des del 2017, pel que fa a l'autogovern, en els governs, de les intervencions que hi han hagut a la dificultat de tenir pressupostos. Crec que avui estem en condicions de fer un nou pacte nacional per a la indústria, de forma concertada amb patronals i sindicats, amb organitzacions dels diferents sectors industrials, amb l'àmbit de la formació professional, amb l'àmbit dels centres de recerca i de transferència tecnològica.

I tenim una eina que no teníem el 2017, que són uns fons europeus de reconstrucció que enllacen perfectament amb molts dels criteris del model industrial que volem, que és aquest model que també sigui sostenible des del punt de vista ambiental. Aquesta resiliència des del punt de vista econòmic i aquesta necessitat de basar la indústria del nostre país no en volum, sinó en valor, no en salaris baixos, sinó en innovació. I, per tant, crec que aquí podem treballar.

En l'àmbit de rescat social, ha assenyalat el que vostè afegiria en els acords que hi han en aquest moment. Afegeixin-se als acords i afegeixin les seves propostes. No són espectadors. Ha fet una anàlisi de les limitacions. Puc discrepar de bona part de l'anàlisi; però el que crec que és exigible és que, si es fa aquesta anàlisi de limitacions, aleshores el que un no pot fer és mirar-s'ho de lluny, creuar els braços i dir que tot està molt malament, sinó implicar-se per transformar-ho. I això vol dir sortir de les zones de confort; vol dir assumir una pluralitat d'actors en aquesta via àmplia que vostès assumeixen també en l'àmbit local i comarcal, i que van assumir en els

pressupostos de la Generalitat del 2020. Per tant, no estem tan lluny. També en l'àmbit de rescat social, com deia, podem treballar per completar-ho.

I també en l'àmbit d'aprofundiment democràtic. Jo els reconec el que és la seva voluntat d'afrontar una negociació per resoldre el conflicte polític, des del seu punt de vista. No ho compartim al cent per cent, però crec que en compartim una part suficient per, honestament, dir que hi ha la voluntat d'iniciar aquesta negociació. Altres espais polítics del Govern de l'Estat potser –«potser», no: segur– no s'ho miren de la mateixa manera que ho fan vostès. I, per tant, jo ho reconec i crec que és important el paper que vostès poden jugar en aquest àmbit de l'aprofundiment democràtic, de la resolució democràtica del conflicte entre Catalunya i l'Estat.

Per tant, senyora Albiach, diputades i diputats d'En Comú Podem, els resultats del 14 de febrer són clars respecte a com els ciutadans han dipositat la confiança en cadascuna de les forces polítiques que estem aquí representades, i les combinacions possibles són les que són. I, en aquest sentit, jo els torno a estendre la mà a sumar-se a la via àmplia, la que no exclou a ningú, la que està decidida a treballar per l'amnistia i per l'autodeterminació, per la transformació econòmica i social del país, fent-ho des d'un lideratge d'esquerres, que ho podem fer –que ho podem fer–, i crec que aquest és el camí en el qual vostès s'haurien de sumar. Jo no renunciaré a sumar tots els espais polítics que defensen l'amnistia i l'autodeterminació.

Per això interpel·lo també els diputats i les diputades de Junts. Tindrem l'oportunitat aquest vespre de fer una primera votació. No desaprofitem les oportunitats –no les desaprofitem. Cada dia que passa sense constituir un govern amb plenes funcions, que pugui exercir aquest lideratge plenament..., perquè vull recordar que som un govern en funcions a causa de la inhabilitació injusta del president Quim Torra. I som un govern que arrossega un llarg període d'interinitat que hem de superar. Cada dia que passa és un dia en què no tenim un govern amb plenes funcions per fer front, amb tota la força, a la repressió, per poder posar sobre la taula, amb tota la força d'un govern plenament constituït i amb totes les funcions i amb el lideratge que això li atorga, la resolució democràtica del conflicte, i amb tota la força afrontar les transformacions econòmiques, socials i ambientals que el país necessita. Crec que aquesta reflexió estic obligat a fer-los-la, i crec que tenim l'oportunitat, aquest vespre, de donar una bona notícia a la ciutadania de Catalunya.

La proposta d'Esquerra Republicana durant la campanya electoral ha estat la de la via àmplia, i en diem «àmplia» perquè volem que hi càpiga tothom i que volem sumar-hi cada vegada més gent, perquè l'independentisme que nosaltres defensem és, des del nostre punt de vista, l'independentisme que té sentit si és útil al país. I nosaltres volem ser útils a la gent. Volem que el treball per a la independència de Catalunya, per a l'autodeterminació, no només no sigui incompatible, sinó que sigui identificat plenament amb la millora de les condicions de vida de tota la ciutadania, amb la transformació econòmica i social, i, evidentment, amb la resolució democràtica del conflicte.

Per tot això demano, hi insisteixo –soc molt perseverant–, demano als diputats d'En Comú Podem que reconsiderin avui la seva posició i donin suport a la investidura, perquè tot això que han posat sobre la taula, moltes de les propostes que vostès defensen i que compartim, s'exerceixen i s'acompleixen des d'una defensa de la sobirania d'aquest Parlament, de la sobirania del país, implicant-s'hi. Fent d'espectadors no hi haurà canvis. I nosaltres hem vingut aquí a canviar les coses i a no fer el mateix de sempre.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la senyora Albiach per espai de catorze minuts, que és el que ha utilitzat el candidat Pere Aragonès.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Senyor Aragonès, ha parlat vostè de l'acord de pressupostos de 2020. No sé si se'n recorda que el mateix portaveu en aquells moments, la mateixa gent de Junts per Catalunya en aquells moments va dir que era a contracor, aquest acord de pressupostos. Per tant, aquell acord de pressupostos no va ser amb Junts per Catalunya, va ser gairebé en contra de Junts per Catalunya, va ser a contracor de Junts per Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) No ho dic jo, ho van dir ells mateixos en rodes de premsa i en mitjans de comunicació.

I també l'hi dic: aquesta via àmplia de la que vostè parla, en termes de partits polítics no existeix. Aquesta via àmplia no existeix en termes de partits polítics, perquè, de fet, avui vostè no serà president. I sembla –sembla–..., ho veurem, no vull avançar-me, però sembla que dimarts tampoc. I això és perquè Junts per Catalunya, doncs, de moment sembla que no vol invertir-lo.

Miri, nosaltres tenim molts defectes –molts. I ens podem equivocar molt i segur. Però nosaltres no ens enroquem i si hi ha alguna cosa que nosaltres fem, i a més jo crec que de manera constant, és sortir de la nostra zona de confort. Per tant, dir que nosaltres ens inhibim o mirem la situació des de les grades és poc creïble –és poc creïble, senyor Aragonès. Ho dic perquè precisament nosaltres sempre entrem en tots els jardins. No sé, si ho repassem, mirin i veuran com nosaltres sempre ens arromanguem, ens posem a treballar, fins i tot quan ens venen maldades, fins i tot quan té costos electorals per a nosaltres. No mirem això, mirem si és bo per al país. I si és bo per al país, allà anem. I després ja diran.

Perquè si ho mirem, tenim: acord de pressupostos del 2020 –no era fàcil, gens fàcil, i ho vam fer–; hem plantejat una reforma del Codi Penal i estem pressionant per als indults –sabem el posicionament que tenen els socis de govern i nosaltres ho fem–; taula de diàleg a Catalunya, que es convocava quan volia el president, sense calendari, sense pla de treball, i ahí estàvem nosaltres; taula de diàleg entre Catalunya i Espanya –ens hi vam entestar i ahí està; funciona o no funciona, però nosaltres ens vam entestar per a que estigués–; Pacte nacional per a la salut –sap vostè que nosaltres li vam fer una proposta i jo mateixa la hi vaig lliurar en mà–; proposta d'investidura alternativa –aquí estem, i hi estem des de fa moltes setmanes insistent-hi–, i formar part del Govern central –ahí estem, i no és gens fàcil.

Vostè abans ha parlat de contradiccions. Es pot imaginar les contradiccions que tenim nosaltres, i més amb la correlació de forces que hi ha al Govern central. Però és que no hi havia alternativa. Quina és l'alternativa? Un govern en solitari del Partit Socialista? Un govern de Ciutadans amb el Partit Socialista? Un govern de Ciutadans, el Partit Popular i VOX? Això és el que volen? Per tant, a tots i a totes aquelles que ataquen tant la nostra presència en el Govern central, a mi m'agradaria que pensessin, durant un segon, que clar que tenim les nostres contradiccions, clar que existeixen les limitacions, però com aniria la història si nosaltres no hi estiguéssim? Tan fàcil com això.

I també l'hi vull dir..., o siga, dir que nosaltres ens inhibim –hi torno a insistir, ens inhibim– en algun tipus de responsabilitat o que no sortim de la zona de confort és faltar a la veritat, i ho sap. I ho sap vostè i ho saben totes i tots els que estan aquí. Li ha quedat molt de *coach*, això de sortir de la zona de confort. Però l'hi dic: sortim tots els dies i sortim amb diverses aliances amb forces diferents. Ara, una cosa és sortir de la zona de confort i l'altra és renunciar als nostres principis. I això nosaltres no ho farem. I crec que estaria bé que ningú ho fes. Hi insisteixo: una cosa és sortir de la zona de confort i una altra cosa és renunciar als propis principis.

Perquè, al final, jo crec que la missió que tenim totes aquí, que tenim com a polítics i com a polítiques, és ser útil a la gent, però sobretot sent coherent amb allò que dius i respectant els principis que un defensa. I vostè m'ha escoltat parlar molt clar durant tota la campanya electoral, vostès m'han escoltat parlar molt clar durant l'anterior legislatura, i nosaltres sabem fins a on arribem i complim amb allò que

diem. Per tant, no em pot demanar que faci una cosa que nosaltres portem mesos i anys dient que no faríem, perquè estariem renunciant als nostres principis. I sobretot perquè pensem que no és bona, la fórmula que vostè proposa per a Catalunya –no és bona. És que no funciona, és que ja ha fracassat, és que sabem que no ha canviat res perquè aquesta vegada no ens trobem amb una nova legislatura fallida en un dels pitjors moments històrics que tenim.

Per tant, hem estat clars i transparents. Nosaltres creiem que no es pot solucionar el conflicte polític ni abordar la transformació social, verda i feminista que necessita el país amb Junts per Catalunya al Govern. Perquè la gran pregunta –i la torne a plantejar– és: per què, aleshores, abans no s'ha fet? Perquè vostès porten governant des de fa uns quants anys, els dos. Van començar amb Junts pel Sí, van tindre la legislatura passada i ara volen tornar a repetir. Què ha canviat? És que Catalunya no es mereix un govern progressista que faci polítiques valentes de transformació, que no estiga tot el dia destinant les seues energies a les picabaralles? És que hem de degradar l'autogovern i les institucions de Catalunya i la seua pròpia presidència amb un Consell per la República, en lloc de tindre unes institucions que estan sotmeses, que estan sota la tutela de la ciutadania? Nosaltres creiem que no.

Nosaltres volem tornar-hi a insistir: tenen una motxilla que és molt gran, que va molt carregada, que és molt pesada, que els impedeix avançar, caminar, mirar el futur. I, per això, hi torno a insistir, els demanem que s'ho replantegen. Perquè, a més, vostè ha parlat del fil roig de la història. I ens sembla molt bé, ens agrada. Però aquest fil roig, si no serveix per teixir abrics per a qui més ho necessita, no servirà.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Carrizosa, president del Grup Parlamentari de Ciudadanos.

(Remor de veus.)

Si us plau, silenci, perquè pugui començar el senyor diputat. Endavant, senyor Carrizosa, té la paraula.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora Borràs. Si cree que diciendo «Ciudadanos» de alguna forma nos humilla o nos deja al margen de lo que es este partido, que siempre se ha llamado Ciudadans, al margen de lo catalán y de Cataluña, se equivoca. Lo que le pido es que diga como..., que nos llame «Ciudadans» o «Ciudadanos» y que lo haga por respeto y no por ganas de marcar un poquito la distinción.

Mire, yo quiero empezar esta intervención con un recuerdo a los miles de fallecidos por la covid-19, y también quiero manifestar nuestro pésame a todos sus familiares y allegados, y mandar unas palabras de aliento a todos los catalanes que están sufriendo la crudeza de la crisis económica que nos ha tocado vivir.

Señor Aragonès, hoy usted ha pasado de puntillas sobre una cuestión fundamental para los ciudadanos de Cataluña, una cuestión que además ha sido central en su acuerdo de la CUP, y que es esa limitación de la persecución judicial a las agresiones a los agentes de la Brimo, y a sus posibilidades de actuación en la protección de los bienes materiales y de la integridad física de los ciudadanos de Cataluña. No me extraña que haya pasado de puntillas por esta cuestión, porque este acuerdo supone poner en la picota al Cuerpo de los Mossos d'Esquadra, ponerlos a los pies de los caballos para contentar a sus socios antisistema.

Mire, señor Aragonès, yo he querido lucir hoy está mascarilla de la Brimo en el Pleno. Es la mascarilla que llevan sus agentes, a los que usted está despreciando para mayor gloria de la CUP, que le aplaude con entusiasmo, porque para ellos los Mossos son un estorbo y son un escollo para la sociedad a la que aspiran. Y, señor Aragonès, debilitando a los Mossos para satisfacer a quienes promueven la vio-

lencia en las calles..., es degradar la democracia y la convivencia, y es también un menosprecio a muchos de sus votantes, que también tienen negocios en las calles, que han sufrido la violencia de los bárbaros espoleados por la CUP en las últimas semanas.

Y, mire, señor Aragonès, un policía está preparado, lo preparan en la academia y lo forman en la Brimo para el acoso, para resistir el acoso, los insultos, el hostigamiento de los violentos, pero para lo que nunca está preparado un policía, para lo que no le preparan en la academia es para sufrir el menosprecio institucional y que sus responsables políticos les traicionen y que les pongan en la picota con tal de llegar al Gobierno. Por eso, desde aquí, todo nuestro apoyo a los agentes de la Brimo y de la ARRO, a los Mossos y al conjunto de las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado. (*Alguns aplaudiments.*)

Los señores y señoras de la CUP, como ustedes, señor candidato, como usted, no quieren una policía autonómica que obedezca a los jueces y quieren una policía que obedezca a los políticos. Así ha sido en Cataluña desde que empezó el *procés*. La misión era poner a los Mossos entre la espada y la pared. Y los Mossos son un símbolo de nuestra autonomía y por ello son un estorbo para Esquerra Republicana, para Junts per Catalunya y para la CUP. Ya lo dijo el señor Torra: «El problema era precisamente la autonomía.» Han cocinado ustedes un acuerdo de investidura de espaldas al sentir de la mayoría de los catalanes, y, además, de los catalanes de los barrios más humildes. Los catalanes que viven en las barriadas no cuestionan a los Mossos, porque los Mossos les protegen, porque a ellos les da seguridad ver una furgoneta, un furgón de los Mossos en sus barrios, y les hace sentirse protegidos frente a la delincuencia, o frente a los okupas que llevan a cabo negocios ilegales en las viviendas que ocupan.

La seguridad no es de derechas ni de izquierdas, señor candidato, y si ha de ser algo es más de izquierdas, porque son las clases trabajadoras y los barrios más humildes quienes más la sufren. Vayan ustedes a Ciutat Vella o al Raval y me dirán si ellos prefieren ver a un político de visita o a un *mosso* que vigile en sus barrios y que les proteja. Y ustedes quieren dejar indefensos a la inmensa mayoría de la población, a quienes precisamente cumplen las leyes, para poder preparar, con tranquilidad y sin las fuerzas del orden, su nuevo embate antidemocrático. Este cuestionamiento, este tener a los Mossos en el punto de mira, ya lo vivimos; ya lo vivimos en los tiempos del *conseller* Forn, al principio de todo.

Ustedes ese embate democrático lo pactaron también con la CUP, su representante lo ha dicho aquí también. Ellos no lo ocultan, eso es verdad, y, de hecho, existe ese acuerdo firmado para quien lo quiera leer. Usted ha pasado, por ese embate democrático, de puntillas, hoy.

Y mire, señor Aragonès, el alucinante acuerdo que permite que usted se presente hoy a la investidura solo puede suceder en Cataluña. Tenemos aquí un arco parlamentario con una mayoría absoluta de partidos que rechazan la democracia liberal y la economía de libre mercado, el sistema que nos ha dado mayores cotas de desarrollo político, económico y social. Y Cataluña es lo que es gracias a la democracia liberal, gracias a la iniciativa privada y gracias a la economía de mercado, pero está en crisis por el auge de las fuerzas antiliberales, que son básicamente los populistas, los nacionalistas y los antisistema.

Y es el discurso de ustedes, de los nacionalistas, el discurso salvapatrias e identitario, el que está deteriorando nuestras instituciones, está azuzando el enfrentamiento y no se ha detenido ni siquiera ante una pandemia. Y esto, de verdad, no pasa en ningún otro país democrático de nuestro entorno. Fíjense lo que pasó en Europa cuando hubo que votar el suplicatorio del señor Puigdemont, cómo todas las fuerzas –los conservadores, los socialdemócratas y los liberales–, salvo excepciones de algunos diputados de algunos territorios, dieron lugar a ese suplicatorio, porque España es una democracia y el resto de Europa cree en la justicia española. Hasta tal

punto nosotros en Cataluña tenemos la evidencia de que el antisistema va ganando, digamos, preponderancia, que, además de que somos la comunidad autónoma de largo con mayores ocupaciones, es que nos vienen aquí señores especialmente de otros países a quemar las furgonetas de la Guardia Urbana. Las empresas y los proyectos se fugan, pero los antisistema aterrizan en Cataluña.

¿Y eso por qué? Pues porque es evidente que ustedes han entrado, para su propia perpetuación, en una estrategia de empobrecimiento sobre la que ustedes piensan asentar su proyecto. Ustedes pretenden hacer un terreno fértil para la rebelión, para el «cuanto peor, mejor» y que aquí, al final, parezca que la única salida es conceder un nuevo referéndum ilegal, sin la más mínima garantía ni la más mínima legalidad en ningún país constitucional, aquí en Cataluña.

Y hoy la investidura de usted, señor Aragonès, no va a salir adelante. Pero no va a ser porque no haya aceptado usted los chantajes de la CUP, sino porque necesita más tiempo para repartirse con Junts per Catalunya los cargos, los chiringuitos y las influencias. (*Remor de veus.*) Y también, señores diputados, porque ustedes le están buscando un acomodo plausible al fugado señor Puigdemont, que quiere seguir mandando en este circo que nos han montado ustedes del *procés*.

De hecho, antes estaba hablando el señor Batet y yo no sé, no le he entendido bien. Él pronunciaba algo así como «*govern de col·lisió*» y yo no sabía si decía «de *col·lisió*» o «de *coalició*», y la verdad es que no lo sé. No sé si estaba refiriéndose... Le he escuchado mejor y... ¿Qué habrá dicho: «*govern de col·lisió amb vostès o amb la resta dels catalans, o govern de coalició?*» No lo he entendido, pero todo es posible, tratándose de Junts per Catalunya.

Y usted, mientras tanto, señor Aragonès, en su discurso de investidura ha negado la decadencia. Y la decadencia..., fíjese, 5.500..., la decadencia de Cataluña, naturalmente. Cinco mil quinientas empresas han abandonado Cataluña desde el referéndum hasta la primera mitad de este año. Algunos ejemplos son Naturhouse, Gas Natural, ahora Naturgy, Agbar, Uber, Adeslas, Colonial, MRW, San Miguel, Abertis, Planeta, AXA, Codorníu, Bimbo, Pastas Gallo. Pero no estamos en decadencia. Perdimos la Agencia Europea del Medicamento por culpa de la inestabilidad política del *procés*; pero no estamos en decadencia. Las desinversiones empresariales en Cataluña se han disparado un 262 por ciento; pero ustedes niegan la decadencia. La inversión extranjera en Cataluña ha caído un 23 por ciento en el último año, mientras que en la Comunidad de Madrid ha crecido un 24 por ciento en el mismo periodo; pero ustedes niegan la decadencia.

Madrid ha superado a Cataluña como locomotora de España con casi 2 millones de habitantes menos. Madrid supera ya a Cataluña en producto interior bruto y ustedes niegan la decadencia. Y, por si fuera poco, concentramos la mitad de las ocupaciones de España, como antes le decía, y usted niega la decadencia. Y yo me pregunto: ¿Qué más tiene que pasar para que usted deje de negar la decadencia y se pongan a gobernar y hagan un plan para revertir esta decadencia que ustedes mismos han provocado en Cataluña? Pero a ustedes les da igual porque se siguen llamando oprimidos, pues, con sueldos de cienmilleuristas.

Y también ustedes dedican muchísimo dinero más que en el resto de España ¿a qué? A TV3, a la televisión de los 245 millones de euros. Somos la comunidad autónoma que más dinero destina a la televisión pública, porque hace falta mucha propaganda para crear un pensamiento único y hacernos creer que un gobierno con los antisistema es una buena idea. Hemos visto, los últimos días, cómo han entrevistado a un sujeto que ha llamado a señalar a vecinos con actitudes fascistas. Y mientras tanto, de manera perversa, en TV3 se emitían imágenes de ciudadanos que retiraban lazos amarillos de la vía pública. Han aprovechado el discurso de odio de una persona que no parecía muy en sus cabales para poner en la diana a quienes retiraban lazos amarillos de los espacios que son de todos y, de esa forma, hacen

creer que estas personas, las que retiran lazos amarillos, son nazis y fascistas. Y eso es perverso.

Yo les anuncio que Ciutadans no va a permanecer impasible nunca ante la incitación al odio que se haga desde los medios de comunicación públicos. Esto es una vergüenza. Nos debería avergonzar a todos –a todos. TV3, además, se lleva la palma de condenas por falta de neutralidad y, por supuesto, a favor de ustedes que gobiernan. Usted ha mencionado..., y siguiendo un poco con las cosas que he oído a vuela pluma, como hoy todos han hablado muchas horas, y usted más que nadie y le felicito, porque se encuentra usted en buena forma y está haciendo un buen esprint hoy. Usted ha dicho: «*Nosaltres treballarem al servei dels ciutadans.*» Y yo he pensado: «¿Ha dicho “*al cervell dels ciutadans*”, que “*treballaran al cervell dels ciutadans*”, o “*al servei*”?» (*Veus de fons.*) Ah!, al servei. Es que como pensaba que era *al cervell*..., desde TV3. (*Alguns aplaudiments.*)

No he oído tampoco abogar..., a usted no le he oído abogar por la carrera espacial, señor Aragonès. Yo sé que ese era el sueño del señor Puigneró, que lo mismo que cree que Cervantes o Colón eran catalanes con el Institut de la Nova Història y tal, pues yo creo que aspira a plantar la estelada en Marte (*rialles*), pero usted, por lo visto, como no ha cerrado acuerdo con ellos, no ha tenido la vergüenza de hablar aquí de nuestra carrera espacial catalana. En plena pandemia, 20 millones de euros; que ustedes van a decir que es el chocolate del loro, pero 20 millones de euros son muchos, cuando salen de nuestros impuestos, de los bolsillos de todos los catalanes.

Y podríamos haber destinado el dinero del satélite a los hosteleros o a los restauradores, que tienen vacía la caja registradora porque llevan meses sin servir cenas. Y, usted, me pregunto si reconoce y conoce esta realidad, porque yo no le he oído hablar de ella hoy. Y permítame que le lea unos fragmentos de la carta que le envió el director del Gremi de Restauració de Barcelona, el señor Pallarols, sobre los restauradores en los centros comerciales. Dice: «Pónganse en el lugar de los restauradores cuyos negocios están ubicados en centros comerciales. No han servido ni un agua con gas desde el 16 de octubre del año pasado. Lo único que han hecho desde ese día es pagar alquileres, impuestos, tasas, suministros, etcétera.»

Con los meses, algunas restricciones se han ido relajando; las que les afectan a ellos, no. Los catalanes podemos sentar-nos en la terraza de un bar, coger el coche y cruzar Cataluña, ir de tiendas, pasear por la montaña, pero no, bajo ningún concepto y de ninguna de las maneras, sentarnos a consumir en el restaurante de un centro comercial. Merecen –merecen– que se les mencione, merecen esperanza, merecen que se les diga algo.

Y esta frustración de los hoteleros y restauradores de Cataluña está a la vista de todos. Todos la conocemos. Díganles a ellos algo más que poner satélites en órbita, recortar derechos a los Mossos y plantear *embats antidemocràtics*, señor candidato.

Pero es que no solo podría ayudar a los hosteleros y a los restauradores, también podrían dedicar el dinero de ese nanosatélite a muchas medidas que serían buenas para los catalanes, como, por ejemplo, menos impuestos, que los autónomos que no tienen ingresos no paguen cuotas, un plan de choque para que las empresas vuelvan, reforzar la atención primaria, aprobar una ley de derechos a las personas con discapacidad. Hay muchas cosas que hay que hacer con dinero y no sobra ni un céntimo.

Pero es que ustedes no tienen ninguna intención de cambiar el rumbo, porque están persiguiendo esa ruina populista, como hacen los regímenes populistas de cualquier parte del mundo. Y el precio quién lo paga es el catalán medio. Es lo que Valentí Puig ha llamado la *kale borroka* Vuitton. Consiste en llevar un bolso de dicha marca mientras se aplaude el saqueo de sus tiendas.

Y no es una falsa alarma, señor Aragonès. Con sus planes de gobierno respaldados por la CUP y, eventualmente, que todavía no lo sabemos y ya veremos,

por sus incómodos amigos y sin embargo adversarios de Junts per Catalunya, Cataluña está a una investidura de convertirse en una autonomía fallida.

Y, mire, lo que llaman mayoría independentista ustedes..., además, que se vanaglorian mucho y están muy contentos hoy. Yo no lo esperaba, ¿eh?, que estuvieran mencionando tanto eso del 52 por ciento. Yo no creía que ustedes tendrían el afán ese de convertir en mantra lo del 52 por ciento, que al final es el 25 por ciento del censo. O sea, les ha votado la mitad de la mitad de los catalanes... (*Remor de veus.*) Sí, sí, ya lo sé, y a mí muy poquito, señor Aragonès, es verdad –es verdad, es verdad, se lo digo. Pero que ustedes no pueden declarar la independencia con la mitad de la mitad de los catalanes, me parece evidente, ¿no?, me parece evidente. Pero, bueno, incluso así. Yo lo que les digo es que esa mayoría independentista..., y felicito a todos los nuevos diputados y ya verán cómo nos llevaremos muy bien a pesar de las apariencias. (*Rialles.*) Lo que llaman ustedes mayoría independentista en el Parlament, yo lo veo como un sudoku cada vez más variopinto de antisistemas, de hiperventilados, a veces de gente que ha visto la luz, a veces de trepas, a veces de incautos y de muchos listos que se aferran a lo que sea para no soltar el poder y taponar la verdadera mayoría: la mayoría de catalanes a los que ustedes tienen aburridos y asustados. Y lo saben muy bien.

Por eso, señor Aragonès y señor Batet, que ustedes hayan sacado pecho de que el separatismo haya superado por los pelos el 50 por ciento de los votos en las últimas elecciones, nos parece alucinante. También es alucinante que ustedes hayan sacado pecho de gestión, y que lo digan aquellos que en el Procicat no han levantado acta de ninguna de sus reuniones en un año. Y eso significa que no sabemos ni qué información han manejado ni qué personas han tomado las decisiones a la hora de restringir derechos de todos los catalanes.

Ustedes, o usted, señor candidato, confunde Catalunya e independentismo pidiendo reactivar inmediatamente la mesa que nosotros llamamos «de chantaje» y para ustedes es una mesa de diálogo. Esa mesa que vive a espaldas de las necesidades reales de los catalanes que lo están pasando tan mal con la crisis. ¿Cuándo se actuará de manera inmediata para dar respuesta a los parados, o a los padres que no pueden conciliar, al retraso en los diagnósticos de cáncer por la crisis del covid, o a los vecinos que viven amargados por culpa de los ocupas?

Y también diría al señor Illa: ¿va usted, van ustedes a sentarse con quienes piden la amnistía y la autodeterminación mientras amenazan con otro embate antidemocrático y ponen a los Mossos a los pies de los caballos? Yo creo que el que hoy votemos la investidura del señor Aragonès supone el triunfo del discurso de la Liga Norte, del «Roma ladrona» de Salvini al «España nos roba» de usted, señor Aragonès.

En la Mesa del Parlament, además, el panorama no puede ser más sombrío tampoco. Es quizá tan sombrío o más como el que precedió al golpe contra la democracia del año 2017. En los primeros días se está intentando y ya se habla de arreglar el Reglamento a la medida de la señora Borràs para sortear las responsabilidades de las investigaciones por corrupción. También hemos visto una pugna para intentar purgar a los letrados y asegurarse de que la Mesa va a tener vía libre para desobedecer lo que la señora Borràs llamó «injerencias del Tribunal Constitucional». Parece que ustedes no acaban de entender lo que es la división de poderes y el control entre poderes. Porque, evidentemente, este Parlamento controla el poder ejecutivo y, a su vez, los otros poderes son controlados conforme a la ley por el poder judicial.

Hoy hemos visto una primera quiebra de las reglas del juego, dando en este Parlamento la posibilidad de que un señor que está fugado de la justicia vote, contra un informe que tenemos de los letrados que ya advertía que eso no se puede hacer. Yo no sé si esto lo he leído bien o mal, porque, ya les digo, llevamos mucho tiempo aquí, pero es que yo he leído en *La Vanguardia* que el señor Jaume Alonso-Cuevillas

se ha abstenido en esta votación. Yo lo le leído. No sé si será verdad, pero si el abogado de alguno de los imputados ha sido tan listo como para abstenerse, tengan cuidado; tengan cuidado, que el señor Cuevillas sabe derecho y se ha abstenido. Si es que es verdad, ¿eh? Yo no lo sé, pero yo lo he leído y no esperaba menos de él, porque sé que es un gran jurista y ha seguido el criterio que marca la ley.

Mire, nosotros no vamos a permitir, lógicamente... O sea, no sé si será un «*senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?*» o será un «*senyor Nacho Martín Blanco, per què em demana la paraula?*», pero nosotros es que vamos a estar exigiendo que se respeten las reglas del juego y la democracia. Y así va a ser. Se van a aburrir ustedes de oírnos, se van a aburrir ustedes de las acciones judiciales que vamos a poner, si es necesario. Porque nosotros no nos dejaremos avasallar, es que es tan sencillo como eso –es tan sencillo como eso–, porque somos ciudadanos libres de un país libre, y entonces la gente libre no se deja avasallar por sus conciudadanos, y no nos parecen más ustedes de lo que somos nosotros. Y ese principio lo llevamos hasta el final, lo llevamos hasta donde haga falta. Y nos defenderemos en los tribunales de los abusos que perpetre esta Mesa o este Gobierno, ya se lo decimos. Esto va a ir así. No pasa nada, ¿eh? –no pasa nada. Hagan lo que el señor Cuevillas y no les pasará nada. (*Aplaudiments i rialles.*) ¡Por fin! Me quedan solamente siete minutos.

Hoy en la investidura del señor Aragonès también quisiera que los catalanes no pierdan la esperanza y sepan que hay una alternativa al auge del nacionalismo, que parece desatado e imparable, a juzgar por los resultados de setenta y cuatro diputados conseguidos en estas elecciones, con casi el 50 por ciento de abstención y una ley electoral –y una ley electoral– que realmente prima el voto en esas áreas de Cataluña que no son constitucionalistas. Como todo el mundo sabe, el voto de un señor o de una señora de Lleida vale casi dos veces y medio el voto de un señor o una señora de Santa Coloma de Gramenet. Entonces, bueno, con esta ley, pues, sí, ustedes sacan bastantes más diputados siempre. No se vanaglorien de ello. Hemos intentado muchas veces cambiar la ley electoral; supongo que ahora, aprovechando esta mayoría, lo intentarán ustedes.

Miren, me ha parecido interesante que hayan citado ustedes la célebre carta de Tarradellas al director de *La Vanguardia* en 1981. Ha sido el señor Illa. Tarradellas advertía en su carta de que, bajo el mandato de Pujol, Cataluña se había convertido en una «dictadura blanca»; utilizó esta expresión, que se hizo famosa. Y, entre otras cosas, criticaba el modelo de inmersión lingüística y la política basada en el victimismo nacionalista.

La carta de Tarradellas era, sin duda, profética, pero lo que no pudo prever Tarradellas es que algún día el PSC llegaría al Gobierno y haría exactamente la misma política que hizo Pujol, incluso corregida y aumentada. El PSC, con el tripartito, puso en manos de Esquerra Republicana la educación, la cultura y los medios de comunicación pública. Y nosotros creemos que la alternativa no pasa ni por el PSC, ni por el aislacionismo, ni por la retórica antiinmigración y la vieja política intervencionista del populismo de derechas; un populismo de derechas que comparte veleidades autárquicas y el desprecio por la globalización con la CUP, precisamente.

La alternativa a la ruina populista y la quiebra de las instituciones pasa por una defensa sin ambages de la democracia liberal y de la economía de mercado que encarna Ciutadans. Una defensa del cosmopolitismo, de un mundo abierto en el que la suma con la Unión Europea nos hace mejores. Nosotros nos enorgullecemos de ser defensores de un sistema de derechos y libertades que ha dado a Cataluña los mejores años de nuestra historia; un sistema de derechos y libertades vacunado contra los extremos y la política de bandos que quieren imponernos los extremistas y los populistas.

Y lo decimos donde haga falta, aquí en Cataluña y también en Madrid, donde el bipartidismo y los populistas de izquierda y de derecha en los que se apoyan quieren

hacernos creer que no existen las posiciones sensatas, moderadas y de centro. Y vaya si existe el centro. Como dijo Norberto Bobbio, si existe la izquierda y existe la derecha, entonces existe lo que está entre ambas: el centro.

Y nadie nos va a dar lecciones a Ciutadans de defensa de derechos y libertades de la ciudadanía. Yo defiendo el derecho a que los padres puedan educar a sus hijos en la escuela concertada, igual que defiendo el derecho de quien quiera a llevarlos con todas las garantías a una escuela pública de calidad. Y ustedes, la CUP, Esquerra Republicana y Junts, han laminado la libertad de los padres para elegir la educación de sus hijos, y este pacto de gobierno que nos traen va a ser el último clavo de la tapa del ataúd de la escuela concertada.

Ustedes están fomentando una sociedad liberticida. Miren, yo soy agnóstico y además un fan del laicismo en la sociedad, pero estoy harto de discursos, por ejemplo, anticatólicos o que ridiculizan a los católicos, y ustedes los hacen constantemente. (*Alguns aplaudiments.*) ¿Y saben por qué? Porque se esconde detrás de estas actitudes algo perverso, que es la persecución de la libertad en todas sus dimensiones, ya sean religiosas, económicas o políticas, para sustituirlo por el pensamiento único que ustedes se afanan por implantar en la sociedad.

Y, por último. Miren, hace tiempo la gente en Cataluña quería vivir mejor y ser libre, pero con ustedes me temo que nos estamos acercado a la ruina y al caos. Y que le digo otra vez, señor candidato, me parece que estamos a una investidura de convertirnos en una autonomía fallida. No sé si hoy en primera votación, en segunda, en tercera o cuando. Esta autonomía ha resistido todos los embates antidemocráticos con la fortaleza de la honestidad de la ciudadanía de Cataluña, pero todo sistema tiene un límite y, al final, van a lograr demolerlo desde los cimientos; van a lograrlo con sus instituciones liberales, atacando a este Parlamento, a los funcionarios, a los jueces o a la policía, y atacando su gobernabilidad... –perdón–, y atacando su economía de libre mercado, dándole las llaves de la gobernabilidad a la CUP y provocando una nueva fuga de talento y de capital.

Desde nuestro grupo parlamentario quiero manifestarles que nos vamos a emplear a fondo en el rescate de ese sistema de derechos y de libertades y de prosperidad para todos los catalanes, y que vamos a tener la vocación de reconstruir todo aquello que ustedes destruyan. En tiempos de pandemia la ciudadanía quiere soluciones moderadas y útiles, por eso, desde mis convicciones liberales, estoy dispuesto a hablar con todos aquellos que respeten el juego democrático. Y hablaremos con ellos. Y con quienes se excluyan no habrá nada que hablar, porque están incapacitados para lograr el bien común.

Al liberal catalán Lluç Beltran siempre le pareció absurda y nefasta la idea de romper los vínculos que desde tantos siglos han unido a Cataluña con el resto de España. Eso es lo que piensa hoy cualquier liberal catalán digno de tal nombre y también todos aquellos que, sin ser liberales, defienden la concordia. Son demasiados los nombres de ilustres catalanes que han sido decisivos en la historia de España. Podemos seguir anclados en el victimismo, pero lo que deberíamos es recuperar el orgullo de ser catalanes y españoles, el orgullo de construir éxitos con partidos alejados de políticas identitarias y antimercado.

Los catalanes pueden contar con Ciutadans en esta legislatura y siempre, para recuperar esa Cataluña moderna que asombraba al mundo por sus obras y no por sus demoliciones.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Pere Aragonès.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Carrizo-sa, ha acabat vostè amb una cita de l'economista Lluç Beltran, que situa vostè en el

liberalisme. Avui he citat Rovira i Virgili, que en el seu llibre *Democràcia* deia que el verdader liberal ha de ser «esquerrista», deia ell, associant-ho a les idees de progrés i de llibertat, que crec que no són les del liberalisme que vostè defensa. En tot cas, em reafirmo en la tradició republicana de la llibertat com a no dominació.

Continuo amb una citació d'un altre autor, d'un altre economista, que aquest matí també feia servir. Karl Marx va dir que la història passa dues vegades, primer com a tragèdia i després com a farsa. Jo crec que avui hem assistit a una farsa, en forma del seu discurs, en bona part amb totes les dosis d'humor que ha intentat –i que li he de dir que ens ha fet riure una mica, eh?–, per intentar tapar el que ha estat la tragèdia de la caiguda meteòrica de suport electoral més gran que recorda la història de la democràcia occidental. (*Aplaudiments.*) Com passar de ser el partit que va obtenir més vots al Parlament de Catalunya –trenta-sis diputats– a tenir-ne sis.

I, si vol resultats diferents, ens diuen els savis que hem de fer coses diferents. Però vostè avui..., i l'altre dia, que vam tenir els Premis Gaudí, permeti'm, una mica, dir-li que ha intentat fer un *remake* a la catalana d'aquella pel·lícula del dia de la mar-mota en què Bill Murray anava protagonitzant sempre el mateix dia. Vostè ha tornat a protagonitzar els mateixos discursos que el portem sentint aquí des de fa molt de temps: que si els «xiringuitos», que si la decadència, que si la crispació. Continui amb aquest discurs, si us plau, senyor Carrizosa, perquè aconseguirà els mateixos resultats, i de la mateixa manera que en aquestes eleccions ha passat a una sisena part dels diputats que tenia en l'anterior legislatura, estic convençut que d'aquí... –sis dividit entre sis...–, a la propera hi haurà un sol diputat de Ciutadans. Continui, que l'hi recomanem. Li estarem molt i molt agraïts.

El ritme de destrucció de la credibilitat del seu projecte polític per als seus votants ha estat vertiginós, i per molt que avui hagi intentat –amb habilitat, eh?, retòrica, l'hi reconec– farcir d'humor el que ha estat una de les derrotes polítiques més estrepitoses de la història política del nostre país, vostès segueixen amb la crispació –vostès segueixen amb la crispació. I farien bé de no mirar sempre cap a la seva dreta, perquè en crispació crec que en aquest Parlament, malauradament, amb l'entrada de l'extrema dreta hi hauran alguns que els poden guanyar.

Vull fer des d'aquí una defensa de tots els serveis públics del nostre país, de tots els servidors públics que treballen –des de l'àmbit de la sanitat, des de l'àmbit de l'educació, de la protecció social, però també des de l'àmbit de la seguretat– per un bon servei a la ciutadania. I, com tot servei públic, crec que s'ha de poder avaluar, que s'ha de poder millorar, i aquesta és la voluntat dels acords que hem subscrit. També per millorar el que és el model de policia democràtica hi ha coses a revisar, hi ha coses a millorar. Perquè també el Cos de Mossos d'Esquadra, que vostès, algunes vegades –en temes d'escortes, en temes de gestió–, han tingut en molt poca consideració la passada legislatura, també evidentment és un cos basat en l'autocrítica, en aquest compromís democràtic, i per això el reconeixem com una policia democràtica i un model que sempre és millorable, n'estic absolutament convençut, des del reconeixement de la professionalitat.

Vostè, també, en la seva obstinació –no reconèixer la realitat del país–, s'ha queixat de la majoria independentista d'aquesta cambra. La passada legislatura, l'argument..., intentaven dir «és que no hi ha una majoria en vots». A les eleccions del 21 de desembre del 2017, els independentistes encara no havien arribat al 50 per cent. I a partir d'aquí construïen la fallàcia que hi havia un Parlament que no representava la majoria dels votants, que la majoria independentista del Parlament no es corresponia amb la majoria del vot popular. Aquell argument, que era una fallàcia, perquè vostès tampoc sumaven més vots que la resta, els que defensaven la unitat d'Espanya, crec que avui ha intentat obviar-lo, i ha menystingut aquest 52 per cent, dient que és la meitat, que només representem una quarta part. A vostès els va votar poc més del 5 per cent de la gent que va anar a votar el 14 de febrer, i representen, per tant, doncs, fent la mateixa regla de tres, el 2,5 per cent del cens electoral. I em me-

reixen respecte –em mereixen respecte. Però vostès també han de reconèixer que avui l'independentisme és majoritari en aquesta cambra i és majoritari en el vot popular.

Els antisistema, que vostè ha «denostat», i que ha basat aproximadament uns onze minuts del seu discurs en criticar, en intentar menystenir els acords, en intentar dibuixar un govern sotmès a no sé què i que tot això serà l'ensorrament de la nostra societat, doncs miri, crec que una mica d'humilitat, que van treure més de trenta mil vots que no pas vostè. Per tant, una mica d'humilitat tots plegats.

Ja sé que l'autogovern li molesta: a vostè li molesta molt TV3, li molesten les estructures d'autogovern, li molesta que hi hagi una televisió pública i uns mitjans de comunicació públics en català. A vostè probablement li agraden més altres models en els que els governs..., en els que vostè ha participat. Doncs miri, hi haurà una aposta pels serveis públics d'aquest país, que s'han de posar al dia, que, evidentment, com tots els espais dels serveis públics, com tots els àmbits de la Generalitat de Catalunya, començant pel Govern i començant per mi mateix en l'àmbit de les meves responsabilitats, sempre hem de millorar i millorarem. Però jo vull fer una clara aposta pels serveis públics i pel servei de comunicació públic d'aquest país.

Ho he dit aquest matí i ho torno a dir ara: la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals té un paper fonamental en la dinamització de la producció audiovisual d'aquest país, que és una peça fonamental de la cultura catalana avui en el nostre món contemporani. L'àmbit audiovisual és una peça fonamental de tota cultura, i també ho ha de ser de la cultura catalana, de la cultura que compartim. Per tant, hi apostarem. Aquest serà un disc que vostè podrà seguir recitant en totes les intervencions parlamentàries, perquè apostarem, precisament, pel *hub* audiovisual, apostarem per la cultura catalana i apostarem també, evidentment, per la Corporació de Mitjans Audiovisuals. Com ho farem encara molt més, amb percentatges molt més elevats i amb molt més esforç, en els serveis públics de salut, d'ensenyament, de protecció social i en l'àmbit ambiental.

Ha fet vostè una crítica de la gestió de la pandèmia que va fer el Govern que hi ha hagut fins ara i del qual he estat vicepresident. I estic convençut que hi han marges de millora, evidentment. Si algun govern creu que ho ha fet tot bé en la gestió d'una pandèmia que va agafar a tots els sistemes sanitaris sense estar suficientment preparats, és que és un govern que no és honest, algú que digui això. Per tant, evidentment que hi han aspectes en què ens vam equivocar, hi van haver aspectes en què no es va fer probablement una tasca prou intensa. Vam fer el que crèiem més convenient i el que crèiem més adequat, d'acord amb la informació que teníem, però sempre disposats a aprendre.

Per tant, no seré jo el qui ensenyi una visió triomfalista de la gestió de la pandèmia, però sí que crec que ens hem de situar en els models que proposen. I ho hem tingut en debat parlamentari en els darrers mesos vostè i jo. No sé quina gestió voldria fer vostè de la pandèmia, però nosaltres mirem la gestió que estan fent altres països d'Europa, en els que han optat per unes mesures que és cert que des del punt de vista de les restriccions són dures, però que han permès mantenir l'epidèmia, la pandèmia sota control. I ho hem fet també a Catalunya. A cada onada ens n'hem sortit amb menys contagis, menys morts i menys restriccions. Precisament, la determinació que hem demostrat en seguir els criteris sanitaris, els criteris dels professionals en l'àmbit sanitari i epidemiològic i, després, la prudència –a mesura que milloraven les dades en aquesta tercera onada, anar obrint i anar flexibilitzant les restriccions progressivament, però amb prudència, pas a pas–, és el que ens permet afrontar els dies que venen sense haver de fer cap pas enrere, com han fet alguns països del nostre entorn.

Avui hi han territoris que han apostat per altres tipus de gestió. La Comunitat de Madrid, des de fa més d'un mes i mig, representa el 40 per cent dels contagis de tot l'Estat. Són dades. No critico les decisions, poso les dades sobre la taula. Bé, les

crítico, evidentment, no hi estic d'acord, però poso dades sobre la taula. Jo em quedo amb la nostra via, amb la via que hem fet, que ens permet anar recuperant, amb seguretat de no fer cap pas enrere, la vida econòmica i social. I ho hem fet amb acompanyament, amb acompanyament als sectors afectats; insuficient perquè no tenim els recursos d'un estat i perquè els estats fins i tot no han pogut, aquells que ho han fet decididament –no l'Estat espanyol, aquells que ho han fet decididament–, no han pogut, fins i tot posant-hi tots els recursos, compensar el que suposa tenir un establiment tancat durant setmanes o amb restriccions que et limiten molt l'activitat. Però hem posat compensacions sobre la taula. I, de fet, les compensacions que ha posat el Govern de Catalunya, les ajudes que hem fet..., no ho dic jo, ho poden comprovar tots vostès en el registre públic de subvencions del Govern de l'Estat, totes les subvencions de l'àmbit covid dels diferents territoris. El que n'ha fet més en termes absoluts i el que n'ha fet més en termes relatius *per capita* és el Govern de Catalunya. I els governs on governa Ciutadans, que ara, perdoni, però ja m'he perdut perquè ja no sé en quins estan, han estat molt per sota –han estat molt per sota.

Per tant, nosaltres hem optat per una estratègia de defensa de la salut, de la defensa de la vida i de posar tots els recursos –tots els recursos– per ajudar aquells que més pateixen. I aquesta és la meva voluntat si soc escollit president de la Generalitat de Catalunya, de que el meu Govern ho continuï fent, perquè crec que aquest és el camí: escoltar els criteris científics i sanitaris, posar tot el que estigui al nostre abast de recursos per compensar els sectors i, evidentment, havent fet això, com deia abans, precisament perquè hem assumit la responsabilitat, tenir, doncs..., havent fet la feina, havent fet els deures, poder exigir a l'Estat que també hi posi molts més recursos.

Acabo. Ha fet referència a la defensa de l'economia de mercat. Permeti'm dir que no sé si amb això es referia a aquests diputats que es compren i es venen de l'economia de mercat. En tot cas, és el seu model, el meu és un altre.

Interpreto que vostès votaran que no a la meva investidura. Doncs els agraeixo el vot.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Aragonès. Té la paraula el senyor Carrizosa per espai de dotze minuts.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, ha intentado usted también hacer humor, le felicito. Mire, respecto a los resultados electorales, humildad, de verdad, sí, sí, con humildad –con humildad. Mire, y algún político..., cuando nosotros sacamos treinta y seis, algún político del Partido Socialista me dijo: «Cuidado, humildad, porque ahora estáis arriba y luego podéis ir abajo, igual que nos pasó a nosotros, que estábamos arriba y míranos ahora.» Y así fue durante tiempo hasta que ellos se han recuperado. Y otro político, además, en activo, del Partido Socialista, cuando esta vez hemos sacado unos malos resultados, pues me dijo a mí: «Oye, mira, mucho respeto porque en política a veces pasan estas cosas y unas veces estás arriba detrás abajo.» Y yo pensé: «¡Cómo saben, estos socialistas, con el tiempo que llevan!» (Rialles.) Y yo trato de aprender, porque nosotros vinimos a la política después que ellos y yo me fijo mucho y creo que tienen razón. Disfrute usted de sus treinta y tres diputados, que puede que no le duren siempre y menos con la gestión que usted va a hacer, si es que continúa y si es que al final acaba como presidente, y a juzgar por las cosas que ha venido haciendo hasta ahora.

Mire, me ha hablado usted de esa película, que me encanta, de *El día de la marmota*. Y yo le digo..., o sea, el referéndum sí que es un día de la marmota. Este referéndum interminable o es *La historia interminable*, o es *El día de la marmota*, o es ambas cosas a la vez. Porque ahora ustedes se vuelven a presentar con un referén-

dum, pero sus socios, y sin embargo adversarios, pues están diciendo que el referéndum ya se hizo, que ya se hizo. Bueno, ese referéndum ilegal del que ustedes no deberían vanagloriarse nada porque es un fraude a la mayoría de los catalanes que sí que respetan las leyes. Es la diferencia: los que respetamos las leyes pedimos que los demás también las respeten.

Y mire, en cuanto a lo de la CUP y..., usted ha dicho que yo les he tratado mal. Espero que ellos no se sientan maltratados por mis palabras –espero que no. Yo creo que la opción antisistema tiene su interés para escucharla; ahora, es tremebunda para mandar, y es tremebunda para pactar gobiernos, y es tremebunda en una sociedad que está en crisis y con necesidad de tener una policía democrática fuerte que obedezca las leyes. Es tremebundo tener que pactar gobiernos con unos antisistema, que pueden estar bien para oír su filosofía, siempre que no te la apliquen en tu casa; pero para oírles, pues, bueno, puede ser algo estimulante en ciertos momentos.

Y en cuanto a TV3. Mire, me ha molestado una cosa de lo que usted ha dicho –un poco, ¿eh?, porque me molesto poco en estas cosas de política. Pero usted ha dicho que lo que me molesta es que TV3 sea en catalán o algo así, ha dicho, una malicia por el estilo ha dicho usted. Mire, a mí lo que me molesta de TV3 son dos cosas, básicamente. Una, que sea tan cara, que sea tan inmensa y estrafalariamente cara, tan indignantemente cara, con lo que estamos pasando en Cataluña todos, sobre todo las clases que más necesitan trabajo y servicios sociales. Que sea tan cara, y luego que sea un instrumento de propaganda; que todo ese dinero vaya a la propaganda. Que tengamos en Cataluña una televisión y una radio públicas que se pasan de parcialidad y que son de las televisiones que han sido más condenadas por falta de neutralidad en campaña electoral en todo el mundo desarrollado. Es que esto nos tendría que hacer pensar un poquito, aunque sea por vergüenza. Eso es lo que me molesta.

Y luego me molesta, desde luego... Es lo que me molesta de TV3: que sea cara y que hagan propaganda. Y lo segundo que me molesta es su malicia respecto al catalán. Y porque usted, mire, ha arrancado este discurso de hoy utilizando el aranés, cosa que me parece muy bien, y ha utilizado durante todo el tiempo el catalán, cosa que me parece fenomenal. Pero usted, cuando utiliza el aranés y el catalán, y nunca jamás utiliza el castellano..., yo creo que quien se presenta a la investidura como candidato a la presidencia de la Generalitat haría bien en no orillar expresamente el castellano, porque es la lengua mayoritaria en Cataluña. Y usted yo creo que habría tenido un buenísimo detalle, que le invito a que, si quiere, luego, en la réplica, utilice el castellano. Porque, si no, eso que me imputa a mí, que me atribuye una animadversión hacia el catalán, por el hecho de que yo esté hablando en castellano, o no sé por qué, o porque lo presupone, o porque soy..., no sé, no lo entiendo. Pues yo le digo que usted, que está con partidos y que pacta con partidos que hablan «*de netejar Catalunya d'espanyols*» y que hablan de que los que hablan castellano los equipara a bestias taradas y señoras que firman manifiesto Koiné que dicen que los castellano-parlantes son instrumentos involuntarios de colonización lingüística de Franco, claro, con todas estas cosas..., bueno, que el nacionalismo catalán no se cubre de gloria, precisamente. Entonces, no me venga a mí usted con lo de TV3, por favor, señor Aragonès, –por favor. Bueno, ya, es política, lo entiendo, pero feo, ¿eh? –feo.

Y, mire, respecto a la pandemia. Mire, yo lo que sé es que cualquier catalán que va a Madrid piensa: «¡Cómo estamos en Cataluña!», y no hay una diferencia sustancial de resultados de contención de la crisis sanitaria entre una comunidad y otra. Entre otras cosas, porque ustedes probaron a ver si podían decir, colar el bulo de que es que en Madrid falseaban los datos. Esto lo dijeron durante un tiempo. Luego, claro, como eso no se sostiene, ya no lo han dicho. Y si hubiera habido realmente unos números que hubieran sido escandalosamente perjudiciales para el control de la epidemia en Madrid, ustedes los hubieran sacado por todos lados. Y no ha sido así. Y, sin embargo, los hosteleros, los restauradores, los comerciantes han sido más respetados en esa comunidad autónoma que aquí. Y eso le duele a toda la gente que

viaja en el AVE y se va a Madrid y ve cómo están viviendo allí o cómo acaban su..., empieza el toque de queda a las once de la noche y los restaurantes pueden dar las cenas. Ahí no les arruinan tanto. Y ese respeto yo hubiera querido que lo hubiéramos tenido aquí en Cataluña.

Y le pediría que en su nuevo Gobierno sean más cuidadosos y más respetuosos con la gente afectada por las medidas restrictivas, que es normal y yo esto se lo reconozco porque no podemos hacer otra cosa, gestionar algo así como nos ha venido a los gobiernos de toda España y del mundo es muy difícil y es muy fastidiado, pero aquí, como tenemos diecisiete comunidades autónomas y Sánchez prefirió sacarse de encima la responsabilidad y la delegó a las comunidades autónomas, hemos podido ver las consecuencias de una forma de llevar las cosas y de otras. Y nosotros creo que aquí nos hemos equivocado gravemente –los catalanes, digo, asumiendo que usted ha sido mi vicepresidente, para que vea que no soy tan malo. ¿Lo ve? Entonces, yo lo que le pediría es que, como candidato, pues sean más..., hablen con la gente antes de hacer estas restricciones, les citen... La crítica unánime de todos los afectados por las restricciones es que ustedes les comunicaban las restricciones que afectaban a sus sectores por la prensa. Ellos se enteraban por la prensa. Y luego no han dado ayudas. Cuando se restringe tanto a un sector, hay que darle una ayuda a cambio o tratar de no restringirlo tanto. Esto es, en definitiva, lo que yo le quería comentar en esta réplica.

Y, por último, señor Aragonès, Cataluña vive unos momentos muy graves –muy graves. No los agraven ustedes. No ceda a todo –no ceda a todo. No ceda en todo a los antisistema de la CUP. No ceda en todo a aquellos que tienen los postulados más xenófobos y más peligrosos en el ámbito del nacionalismo catalán. Todo no vale para gobernar. Ustedes se ponen muy exquisitos –muy exquisitos– con algunos grupos parlamentarios y señalan y estamos acostumbrados –como el energúmeno este de TV3 que le ponían de fondo a los señores que quitaban los lazos– a que ustedes pongan la etiqueta de «facha» a quien no les gusta –estamos acostumbrados. No sigan por este camino –no sigan por este camino. Ustedes no son quiénes. Nosotros no vamos a acatar el sentido de «facha» que digan los señores de la CUP o los señores de Esquerra Republicana (*alguns aplaudiments*) o los señores que están diciendo que hay que limpiar Cataluña de españoles o que los extremeños y los andaluces son unos vagos, ¿entienden? Nosotros, esto..., no vamos a entrar allí –no vamos a entrar allí. Reconsideren sus políticas nacionalistas, procuren acogerse a lo mismo que nos acogemos el resto de los ciudadanos, que es a las leyes vigentes. Respeten a los demás, respeten la democracia. No enarbolan tanto su 52 por ciento, que es el 52 por ciento del cincuenta por ciento de los catalanes. No lo enarbolan tanto, que dan ustedes miedo, que ya nos dieron ustedes un golpe antes. Sean más responsables. Estamos en una crisis muy grande.

Último. Acabo ya. No sé cuánto me queda, pero lo quiero dejar aquí. Para todo aquello que sea luchar contra la pandemia, estarán los de Ciutadans, como estuvimos hasta con el señor Torra –hasta con el señor Torra. Hasta con él. Pues usted, si gobierna, nos tendrá a nosotros para todo aquello que pueda ayudar a hacer más llevadera la crisis a los catalanes. Estaremos con responsabilidad. Pero les digo: con esto que pretenden ustedes instaurar en Cataluña y esta supuesta legitimación del 52 por ciento para meternos en otro golpe como el que padecimos el año 2017, ahí no van a contar con nosotros. Tengamos seis diputados o tengamos treinta y seis. Vendrán otras elecciones y nos veremos, porque nosotros desde 2006 estamos aquí y ya no nos vamos a ir nunca más, señora Capella –nunca más.

Nada más.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

El senyor Pere Aragonès ha declinat... (*Remor de veus.*) Si us plau... El senyor Pere Aragonès ha declinat fer ús del torn de paraula en aquest moment.

Jo li recomanaria al senyor Carrizosa... Li recomanaria que reconsiderés algunes de les afirmacions que ha fet, titllant de xenòfobs a partits polítics, grups polítics d'aquesta cambra. (*Aplaudiments.*) No es poden proferir aquesta mena d'afirmacions, que són lesives per a les institucions i també per a aquesta presidència, que ho és. Gràcies.

En aquest moment... (*Aplaudiments.*) En aquest moment té la paraula el senyor Alejandro Fernández, que és president i portaveu del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidenta. La presidenta del Parlament de Catalunya, la señora Laura Borràs, nos ha convocado hoy aquí y nos propone un candidato, el señor Pere Aragonès. Y, por lo tanto, quisiera empezar mi intervención refiriéndome a ella, a la presidenta del Parlament de Catalunya. En primer lugar, para felicitarla por su presidencia. El día de su toma de posesión no había orden del día de intervención para los grupos políticos y, por lo tanto, lo hago hoy.

Pero sobre todo quería felicitarla también porque, a lo largo de los últimos días, hemos sabido que desde hace poquito es flamante funcionaria del Estado –del Estado español, se entiende. Y quería felicitarla, pero también disculparme: no la habíamos valorado suficientemente, la habíamos infravalorado. Quizá influenciados por la aparición de unos *mails* que no la dejaban en muy buen lugar, no fuimos capaces de valorar sus capacidades adecuadamente.

Porque hay que ser muy crac, pero que muy crac, para llamar fascista a un estado y a la vez sacarte una plaza de funcionaria del Estado fascista. Ni los agentes dobles de la Guerra Fría hubieran logrado semejante proeza. Porque hay que ser muy crac, pero que muy crac, para llamar opresor a un estado y a la vez conseguir una paga vitalicia del Estado opresor, en este caso España, que convendrán ustedes conmigo que oprimir, lo que se dice oprimir, oprime de pena. Pero sin duda, lo más asombroso –homérico, diría yo– es pensar que el mismo día de su toma de posesión, mientras por la mañana nos lanzaba épicos soflamas llamando a la desobediencia, por la tarde –qué calladito se lo tenía–, rellenaba con hispánica disciplina los formularios para acceder a su plaza de funcionaria del Estado a desobedecer. Es impresionante. Això sí que és una jugada mestra, presidenta. Me pongo a sus pies, señora Borràs –a sus pies. (*Rialles.*)

Pues bien, realizada la felicitación sincera, voy a entrar en materia. Intervengo en nombre del Partido Popular de Cataluña, última fuerza con representación parlamentaria, y lo hago precisamente por ello con la humildad de vida. Asumo que no hablo en nombre de todos los catalanes, lo tengo muy claro, pero que sí que quiero dirigirme a todos ellos, los 110.000 que nos votaron y, por supuesto, también los que no. Y digo con la humildad de vida de quien no ha tenido un apoyo claro en las urnas, pero cree con toda la convicción del mundo que nuestras ideas siguen siendo necesarias y que tienen vocación mayoritaria, aunque hoy en Cataluña, evidentemente no lo sean.

Pero aun creyendo, evidentemente, que nuestras ideas tienen esa vocación mayoritaria, la aceptación de un resultado en las urnas es condición *sine qua non* para hablar de democracia y desarrollarla perfectamente. Ahora bien, la democracia es la regla de la mayoría, pero desde el respeto a la minoría. Son los límites a la mayoría de los que hablaba Giovanni Sartori: tener una mayoría no significa tener impunidad, no te habilita para todo, y que la calidad democrática de una sociedad se mide por el trato a los minoritarios, por supuesto, y el respeto a la legalidad.

Algunos, que en esta sala son ustedes mayoritarios, en el Congreso de los Diputados son tan minoritarios o más que nosotros aquí. Y allí se llenan la boca de pe-

dir pluralidad y respeto a las minorías, y aquí hacen exactamente lo contrario. Ojalá cambien, pero escuchándolos estos días y hoy también en sus intervenciones, no albergo demasiadas esperanzas en ese cambio. Y digo que hablo con la humildad de vida, pero con firmeza, porque nuestra voz a favor de la Cataluña de todos, de la Cataluña plural, resonará con la misma fuerza que si tuviéramos mayoría absoluta. En eso sí que no vamos a ceder ni un milímetro, porque estoy orgulloso de nuestro proyecto político, hoy más que nunca, más que nunca en las dificultades.

Algunos soñábamos despiertos pensando que a lo mejor las elecciones del 14 de febrero pudieran ser las primeras del posproceso. En algún momento pareció que eso podía ser así. Se torció, llegado el momento. Quizá era una parte de *wishful thinking*, lo que dicen los anglosajones del pensamiento del deseo, no en ningún caso ingenuidad. La idea es que no ha podido haber cambio. Seguimos igual, exactamente igual de mal.

El proceso separatista no es una línea recta ni discontinua, ni siquiera zigzagante hacia el objetivo de la independencia. El propio CEO y sus datos son claros: ni los propios partidarios de la independencia la ven viable, aunque la deseen. Eso es lo que piensa la inmensa mayoría del independentismo, preguntado por el CEO al respecto. El proceso separatista, digo, no es una línea recta ni discontinua, ni siquiera zigzagante; es un bucle infinito autoreferencial donde no se avanza ni un solo paso hacia el supuesto objetivo de la independencia, pero es donde se destruye absolutamente todo lo demás en nombre de ella.

Estamos exactamente igual que hace unos años: luchas cainitas entre potenciales socios de gobierno, bloqueo y desprestigio institucional, degradación de la economía y la convivencia en Cataluña. Afirman ustedes seguir «*tossudament alçats*», sin saber exactamente muy bien ni por qué ni para qué. Ahora bien, igual sí, porque en realidad lo saben, porque se trata del poder y de la hegemonía. Ustedes saben perfectamente que ni la independencia, ni la autodeterminación ni la amnistía tienen ningún tipo de recorrido, pero apelan a ellas porque saben que es la coartada para lo que realmente les importa, que es el poder y la hegemonía; es decir, quién manda y en qué términos lo hace. Hoy han hablado ustedes de eso, no ha habido ninguna estrategia, no han sido capaces de trazar ningún futuro para Cataluña. Se han limitado a hablar de su propia estrategia para ver quién manda y en qué términos lo hace.

Y como es un bucle que nunca avanza, hoy hemos vuelto a la casilla de salida, a la casilla inicial. Hoy estamos exactamente igual que en el año 2015, ante una investidura fundamentada en un acuerdo con la CUP. Hace seis años fue la antigua Convergencia la que firmó ese acuerdo, que llevó a Artur Mas a la papelera de la historia, y pocos años después a la antigua Convergencia al extraparlamentarismo, como hemos visto estos días. Yo creo, señor Aragonès, que ahora van a por ustedes, y que en su lugar no estaría especialmente tranquilo, vistos los precedentes. Cataluña sigue, seis años después, en manos de la CUP. Ese quizás sería el titular de lo que ocurre hoy, a parte de lo que he dicho anteriormente: Cataluña sigue, seis años después, en manos de la CUP.

El asunto «cupaire» merece un análisis un poquito más pormenorizado, y permítanme que vaya por delante y les diga que lo que diré a continuación hacia la CUP va sin ningún tipo de acritud, incluso cierta ternura y nostalgia de lo no vivido. Nunca olvido la propuesta de la CUP incluida en su programa electoral de 2017, según la cual todos los catalanes teníamos derecho a disfrutar de un año sabático cobrando. Radicales sí, tontos no. Esa propuesta removió mis convicciones más profundas, y durante unas lúdicas horas mi fértil imaginación elucubraba lo maravilloso que sería disfrutar de un año entero entregado a la *dolce vita* y encima cobrando, y reconozco que esas pocas horas fui feliz, hasta que mi yo sensato hizo números y vio que aquello no tenía ningún sentido y volví dramáticamente a la realidad.

Pero de esa experiencia y del asunto Artur Mas extraje algunas lecciones importantes, entre ellas la de no infravalorar nunca a nadie y respetar su estrategia polí-

tica, sobre todo teniendo en cuenta que a veces es más inteligente de lo que parece, aunque sus objetivos para mí sean absolutamente rechazables y nocivos.

Un antiguo dirigente convergente, muy influyente, hace unos cuantos años, dijo con cierta soberbia que tenían «*perfectament controlats els cadells de la CUP*». Y siempre se habla en esos términos. A mí me da la sensación de que tanto Esquerra Republicana como Junts per Catalunya se creen más listos que los de la CUP, y a mí me da que los listos son los de la CUP. (*Rialles*.) Les obligan a ustedes a firmar documentos para incumplir la ley, pero luego ellos se van siempre de rositas sistemáticamente. Les obligan a desobedecer, a prevaricar, a malversar, mientras que ellos lo más subversivo que hacen es un concurso de juegos malabares en el casal okupa. Como decía antes, radicales sí, tontos no.

Ni tontos ni descerebrados. No solo les empujan a delinquir y ellos se van de rositas, sino que ustedes se comen enterita su agenda económica y social, incluso su lenguaje. Hoy en su discurso, no haré referencia explícita, pero yo he escuchado alguna cosa delirante, señor Aragonès. Esa agenda política a favor de la ocupación ilegal, en contra de la educación concertada, a favor de unos impuestos desbocados y confiscatorios y que plantea una humillación sistemática a las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado, incluidos, y especialmente aquí en Cataluña, los Mossos d'Esquadra.

En ese sentido, los datos sobre todas estas cuestiones son absolutamente demolidores. Y ha sido bajo su mandato, señor Aragonès. Usted ha gobernado tres años. Sabemos cómo lo hace. Usted ha dirigido la economía catalana tres años y ha dirigido el binomio Salud-Economía durante el tiempo en el que ha ejercido de presidente en funciones. Y su gestión ha sido nefasta. Por lo tanto, nosotros no le vamos a dar la confianza para que siga gestionado de manera, a nuestro entender, nefasta.

Bajo su mandato, señor Aragonès, se ha consolidado la pérdida del liderazgo económico de Cataluña en el conjunto de España. El PIB catalán, el último trimestre del año 2020 ha caído un 0,54, mientras que en Madrid ha crecido un 4,4. En 2020 se crearon 778 empresas en Cataluña y se fueron 1.164, único lugar en toda España donde se van más empresas de las que se crean. Cosas inimaginables. ¿Quién hubiera podido imaginar Cataluña liderando la destrucción de empleo en el año 2020 en toda España? Quinientos treinta y siete mil novecientos parados, llegando al 13,87 de tasa de paro. ¿Quién hubiera imaginado en su momento Cataluña liderando los niveles de deuda de todas las comunidades autónomas españolas? 78.292 millones en el tercer trimestre de 2020.

Pero hay en el acuerdo que han firmado con la CUP, señor Aragonès, aspectos cualitativos para nosotros tan preocupantes o más que los datos a los que acabo de hacer referencia. Bajo el epígrafe «Reforma del modelo de orden público» que han pactado con la CUP y ese eufemismo, se esconde la desautorización y la humillación de los Mossos d'Esquadra, a los que quería trasladar, en nombre del Partido Popular, todo nuestro apoyo. Un mensaje también de impunidad a los violentos: la idea de que les van a hacer un traje a la medida para que sus acciones les salgan totalmente impunes. Y un efecto llamada a la delincuencia, sí, un efecto llamada. Y algunos pensarán que exageramos cuando hablamos del efecto llamada, pero ya nos referimos a él hace tres años cuando hablábamos de lo que podían comportar determinadas políticas con relación a la ocupación ilegal. Y hoy Cataluña representa el 50 por ciento de las ocupaciones ilegales de toda España.

Señor Aragonès, no podemos votarle para que continúe Cataluña en decadencia. Y no podemos votarle con la agenda evidentemente de extrema izquierda que usted ha planteado esta mañana y que va en el acuerdo con la CUP. Cataluña no puede estar gobernada desde la extrema izquierda, porque estoy absolutamente convencido que no se corresponde en absoluto con los que han sido históricamente los valores de esta sociedad.

Quisiera acabar esta intervención reconociendo de nuevo, efectivamente, que somos pocos diputados, solo tres, pero no vamos a renunciar, por pocos que seamos,

a defender la llibertat educativa en Catalunya i el dret dels pares i mares a elegir el model educatiu per als fills. Constitueix un dels majors avenços d'Europa, de l'Europa de la Unió, haver sigut capaços de entendre que el sistema públic educatiu el conformen la educació estrictament pública –ahí fui jo, en tot el meu itinerari educatiu i estic molt orgullós d'ello–, però també la concertada, que és la garantia de que pugui haver llibertat per als pares i mares elegir.

Som pocs diputats, sols tres efectivament, però no volem a renunciar a defensar la propietat privada en Catalunya. El dret a la vivenda, dret material recollit en la Constitució, no pot garantir-se liquidant o erosionant el dret liberal a la propietat privada. Correspon als poders públics ser els que garanteixin el dret a la vivenda; no correspon als propietaris amb la seva vivenda garantir el dret col·lectiu. Són els poders públics els que tenen l'obligació de garantir tots dos drets, el de la propietat i també el de la vivenda.

Som pocs, sols tres, però tampoc volem a renunciar mai a defensar la Catalunya de drets i llibertats per tots els catalans, pensin com pensin, votin a qui votin i parlin com parlin. I ho farem des d'una oposició constructiva, però ferma i absolutament decidida. I a pesar de que efectivament la política és oscil·lant, com ho és la vida, estem absolutament convençuts de que finalment el temps nos donarà la raó.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té ara la paraula per respondre el senyor Pere Aragonès.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat Fernández, diputats del Partit Popular, vull començar fent una reflexió també sobre l'acceptació dels resultats democràtics. Crec que les eleccions del 14 de febrer han situat en aquest Parlament quin ha estat el desig de la ciutadania del país sobre qui vol que els representi, quins són els programes polítics i els equips que mereixen la seva confiança. Han posat un Parlament i en els resultats visualitzen un Parlament divers i plural, però que té algunes característiques que crec que són determinants pel que fa a l'agenda que hauríem de desenvolupar aquesta legislatura.

En primer lloc, aquest és el Parlament amb candidats ubicats en les forces d'esquerra més gran dels darrers anys. Per tant, clarament hi ha un missatge de la ciutadania precisament en la línia contrària d'alguns dels posicionaments que vostè avui ha posat aquí sobre la taula: que els drets de propietat han de ser compensats també pel dret a l'habitatge, pels drets socials i econòmics, que no s'hi val a tenir un model d'estat, un model d'administració del *laissez faire, laissez passer*, que es miri com funcionen els mercats i s'ho miri en la llunyania sense intervenir per corregir aquelles disfuncions dels mercats, i sense intervenir tampoc pel que fa al paper en la defensa d'aquells drets col·lectius que s'han de fer per part de les administracions i d'aquells béns públics col·lectius que són comuns que s'han d'oferir des de les administracions públiques.

Per tant, un clar missatge: majoria de progrés. Un segon missatge, claríssim també: majoria independentista. Sent conscient, vostè deia, de la política oscil·lant, sí, però hi ha una cosa que no és oscil·lant des de fa molts anys en aquest Parlament: majories independentistes reproduïdes a cada legislatura, continuades una, successives una darrere de l'altra.

Aquest matí, en la meua intervenció inicial, he recordat els tres diputats que van plantejar en comissió, el 1989, la primera resolució en la que s'explicitava la no renúncia del dret a l'autodeterminació de Catalunya per part d'aquest Parlament: Carod-Rovira, Colom i Pueyo. I, avui, d'aquells tres hem passat, avui, a una majoria de setanta-quatre. Per tant, amb tot el respecte, evidentment, per les idees que vostè representa i pels seus votants, hauria també de suscitar-li alguna reflexió quin ha estat

el procés que ha seguit l'Estat espanyol de recentralització, que ens ha posat la feina fàcil als independentistes per sumar cada vegada més gent. Jo vaig créixer políticament durant el mandat d'un president espanyol anomenat José María Aznar, que precisament va culminar aquest procés de recentralització, de, fins i tot, agror institucional en contra del que representen les institucions d'autogovern de Catalunya.

Vostè, que avui en la seva intervenció, de forma realment retòricament brillant –l'hi vull reconèixer–, ha aprofitat per subratllar contradiccions i aspectes de molts diputats independentistes d'aquesta cambra, i després ha vingut a fer també, doncs, una demostració d'humilitat que l'honora, crec que hauria també de revisar, en aquesta revisió d'humilitat, per què avui vostès ens ho van posar tan fàcil per ser tants i tants independentistes. Vostès van aconseguir, amb les seves polítiques, que aquells que havien defensat moltes vegades l'autonomia i l'estat federal passessin a sumar-se a l'independentisme. I ens ho han posat molt i molt fàcil. Per tant, majoria d'esquerres, majoria independentista.

I estem obligats a tirar endavant una agenda política en aquest àmbit. En l'àmbit de les polítiques socials i en l'àmbit de la resolució del conflicte polític amb l'Estat, basat en l'autodeterminació i basat en l'amnistia. Perquè nosaltres, després de la seva intervenció en què ha qüestionat, fins i tot, la voluntat o la creença en el nostre projecte..., vinc aquí a fer una clara intervenció per defensar el projecte independentista per a aquest país.

Crec que és el millor que li pot passar a Catalunya, que pugui decidir amb tota la responsabilitat i, per tant, assumint i enorgullint-se dels encerts, però també, assumint i corregint els errors que comporta, determinar amb tota la responsabilitat i amb tota la llibertat tots els assumptes que competeixen a la governança d'una societat. I ho volem fer perquè creiem que és millor decidint des del país al mateix nivell que ho fan altres països del món; amb la mateixa sobirania que estats de la nostra dimensió, poder decidir tot allò que afecta la ciutadania d'aquest país. I els qui pensem això, a les eleccions del 14 de febrer vam ser majoria. I portem sent majories successives, sent majoria successivament en aquest Parlament des de ja fa molts anys.

En un altra part de la seva intervenció, vostè ha fet una crítica al que han estat les meves responsabilitats de govern. Suposo que vostè, els anys en què el producte interior brut ha crescut més que la mitjana de l'Estat i que ha estat mentre el vicepresident Junqueras era conseller d'Economia i jo mateix secretari d'Economia o després sent vicepresident i conseller d'Economia, creixent més que la mitjana de la zona euro..., d'això vostè se n'ha oblidat. Quan hem estat permanentment, també ara en situació de pandèmia, amb una taxa d'atur inferior a la mitjana de l'Estat, vostè també d'això se n'ha oblidat; quan nosaltres hem estat el territori de l'Estat que més ajudes *per capita* i en total, en termes absoluts, ha fet durant aquesta pandèmia per als sectors afectats i per al conjunt de les empreses i dels treballadors afectats, més enllà que el seu sector tingués o no restriccions.

En aquesta crítica del binomi salut i economia, vostè és un clar defensor –ho hem vist claríssimament– del model de la presidenta Ayuso a la Comunidad de Madrid. I abans ho he fet amb la intervenció de Ciutadans: és un model que no compartim –que no compartim. A part que no compartim que si ens haguéssim de posar en un costat de la història, nosaltres no ens posaríem en el costat que sembla que li agrada estar a la senyora Ayuso. Per tant, fem una defensa de la tasca que hem fet, que evidentment té errors –evidentment–, però que també té encerts. I crec que avui podem afrontar una situació diferent pel que fa a les restriccions, pel que fa també a la situació sanitària i epidemiològica, sempre amb tota la prudència necessària, perquè s'han anat prenent decisions encertades, basades en el criteri científic i basades també en el criteri de compensar els sectors afectats.

I ho deixo aquí, senyor diputat. Crec que les urnes ens han situat a tots, a cadascú, en la mesura de la responsabilitat que volen que exercim els ciutadans de Catalunya. Certament, això no és perenne. Els ciutadans de Catalunya decidiran en unes

eleccions, d'aquí a quatre anys, com volen que es torni a governar i a distribuir-se la responsabilitat en aquest país. Mentrestant –mentrestant–, jo voldré exercir totes les responsabilitats, tota la confiança, amb totes les funcions que ha dipositat la ciutadania a la meua candidatura, en la força política i en el meu programa. I fer-ho conjuntament amb tots aquells que defensem la transformació econòmica i social, la transformació en clau verda, en clau feminista i en clau de majoria republicana independentista.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació... No? D'acord. El senyor Fernández ha rebutjat fer el torn de rèplica i, per tant, a continuació té la paraula la senyora Marta Vilalta, portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Marta Vilalta i Torres

Bon vespre, diputats i diputades; candidat a la presidència, company i amic Pere Aragonès. «No oblideu que els problemes més bàsics i més vius són els dels que treballen. Si voleu ésser justos, poseu el vostre especial esforç en totes aquelles lleis que revesteixen un caràcter social i que tendeixen a l'abolició de tot ús abusiu i de tot abús privilegi. Que de la gran festa de les nostres llibertats cap ciutadà, de l'estament o de la classe que sigui, no se'n pugui tornar amb set de treball, de cultura i de justícia.» Diari de sessions del Parlament de Catalunya del 14 de desembre de 1932.

És un fragment del discurs del president Francesc Macià. No són, doncs, aquestes, paraules meves, paraules nostres, però sí que noranta anys després ens les fem nostres i segueixen sent nostres, més nostres que mai. Perquè es tracta justament d'això, es tracta senzillament d'això, de saber aprofitar els resultats de les urnes, de saber aprofitar el mandat que ens donen les urnes, per posar-nos al costat de la gent, igual que vam saber fer-ho fa noranta anys per combatre els abusos, per combatre els privilegis, per conquerir drets i blindar llibertats.

De fet, és per això que som independentistes, com abans també ha explicat el senyor Aragonès, i es tracta de fer de l'independentisme, i de fer, òbviament, de la independència, l'eina per millorar la vida de la gent, una eina al servei de la gent.

I també per això avui som aquí, per posar les institucions, aquest Parlament, al servei de la gent; el Govern, al servei de la gent. Per traduir la força i la confiança que la gent ens ha fet a través de les urnes, amb l'impuls necessari que ha de revertir en la ciutadania i en el país en forma de rescat social, en forma de reconstrucció i, és clar, en forma també de república catalana. Perquè ja ho sabem –i ja ho hem dit i no ens cansarem de dir-ho les vegades que faci falta–, la independència és la manera de poder garantir el rescat social, el rescat complet i la reconstrucció de tot el país.

I tot això ho hem de fer ara i ho hem de fer el més ràpid possible, perquè la situació es d'urgència, tant social com nacional, per les múltiples crisis que patim. Avui n'hem parlat a bastament justament d'això. Vivim una crisi sanitària sense precedents, amb la consegüent paralització de la quotidianitat i amb totes les conseqüències nefastes per a l'economia, per a molts sectors i per a moltes persones i famílies.

Hem vist com l'any 2020 l'economia catalana reduïa el seu PIB en un 11,4 per cent respecte del 2019; com s'han agreujat les desigualtats, i com, qui més ho pateix, tornen a ser novament les dones. Una crisi sanitària, una crisi social, una crisi econòmica, a les quals hem de sumar també una crisi democràtica, perquè seguim –seguim– amb el conflicte polític instal·lat de fons i amb una repressió incessant, impulsada, avalada i mantinguda per l'Estat i també pel Govern de l'Estat espanyol, amb el PSOE al capdavant.

I, malgrat totes aquestes crisis i amb totes les adversitats que van haver-hi, les urnes del 14 de febrer –per cert, unes urnes que van ésser imposades– van donar-nos un resultat clar: victòria independentista com mai i gir d'esquerres importantíssim.

Aquesta doble victòria, perquè és una doble victòria electoral, d'esquerres i independentista, fa que avui aquest Parlament, per primer cop, els partits explícitament independentistes arribem al 52 per cent dels votants. Avui fa que també hi hagi una majoria d'esquerres que arriba a prop del 60 per cent de la representació i dels vots. Dintre de l'independentisme són majoria les esquerres, i dintre de les esquerres som majoria els independentistes, i també una immensa majoria encara més gran si comptem els autodeterministes.

Amb aquestes dues majories..., que, per cert, tenen un eix central que ho relliga tot, que és Esquerra Republicana de Catalunya. Aquestes dues majories, deia, la independentista i la de les esquerres, reflecteixen també els grans consensos de la societat catalana: república, referèndum, autodeterminació, amnistia, diàleg, rescat social, defensa del bé comú i de tot allò públic. I la clau de volta del nostre futur és treballar justament aquestes dues majories, la independentista i la de les esquerres, en assumir, dit d'una altra manera, que la lluita social i la lluita nacional són indestriables.

A banda d'aquest mandat o d'aquesta doble victòria independentista i d'esquerra a les urnes, tenim també un missatge clar: «Poseu-vos d'acord». Aquest també era un missatge clar de les urnes: «Poseu-vos d'acord». I així és com des d'Esquerra Republicana hem tingut molt clar que la millor recepta, justament, per a aquest moment actual de complexitat, i essent també fidels a aquest mandat de les urnes, era l'articulació d'un acord ampli, d'un govern també ampli, el més ampli possible. Un acord que permetés unir forces en una situació, com deia, complicadíssima i sense precedents, sumant –que és el que volíem– unes majories de fins a vuitanta-dos diputats i diputades, amb els consensos de país com a nexa comú. El Govern del 3 d'octubre, n'hem dit.

Ho hem intentat. Certament, saben que ho hem intentat. I ho creïem possible. Perquè la situació és prou greu com per haver sabut aparcant apriorismes o prejudicis. Certament, no ha estat possible, perquè els vetos creuats han prevalgut davant d'algunes de les necessitats del país. És una llàstima.

En tot cas, hem seguit treballant per seguir sumant majories. Des d'Esquerra Republicana, per tant, hem seguit assumint el lideratge en la recerca de suports i de majories, essent fidels, novament, a les urnes i al mandat democràtic del 14 de febrer. I per això hem assumit, i també volem seguir assumint, tota la responsabilitat des de l'independentisme, i aquest últim mes i mig hem esmerçat tota l'energia a construir un acord representatiu de les urnes per fer un govern estable, just, social, garant de drets i llibertats; un govern independentista, un govern que tingui un eix social i públic clar per sortir de la crisi, un govern liderat per Pere Aragonès, sustentat sobre el 52 per cent d'independentistes de suport, però un govern per a tothom, òbviament.

Ahir al vespre, ja ben entrat el vespre, vam saber que això, aquest Govern, aquest Govern ampli i estable que representés el 52 per cent, avui no serà possible. L'oportunitat històrica, per tant, de materialitzar la majoria independentista a les urnes, malauradament, avui no serà possible. La nova Generalitat republicana, social, justa, independentista i republicana que tenim a tocar dels dits, avui, de moment, no es materialitzarà, i no ho farà per l'abstenció de Junts per Catalunya.

Avui, per tant, perdem una oportunitat. La negativa de Junts per Catalunya a la investidura de Pere Aragonès, avui, per nosaltres és incomprensible, i creiem que també es fa incomprensible per a totes aquelles persones que han dipositat la seva confiança en l'independentisme, per a tots aquells qui davant d'unes adversitats enormes ens han tornat a donar suport, a donar la confiança i ens han fet superar aquest llindar del 50 per cent que fins ara no havíem aconseguit mai.

Sincerament, i amb tota la voluntat constructiva, qui no vol un acord busca excuses, i qui el vol, com nosaltres, busca solucions i fa propostes. I avui, després també d'haver escoltat els discursos que s'han produït al llarg del dia, encara ens refermen més, encara estem més convençuts que no hi ha diferències insalvables perquè avui

no hi hagi aquest acord, perquè avui no fem possible, aquesta majoria, la investidura de Pere Aragonès i l'inici d'un govern que pugui afrontar els reptes de país: rescat social, reconstrucció i transformació de Catalunya i també l'avenç cap a la república catalana. Ha quedat demostrat que arribar a acords era possible. Així ho hem fet amb la CUP, entre la CUP i Esquerra Republicana de Catalunya. Arribar a un acord era materialment possible perquè ho hem fet –després m'hi referiré.

Crec que compartirà amb mi el candidat les següents idees: cal que posem unes bases sòlides per superar les velles mirades de reüll i els antics retrets? Sí, és evident –i això també ho ha dit el candidat, el senyor Aragonès. Cal que consensem estratègicament el camí per garantir l'estabilitat i garantir també l'avenç cap a la república catalana? Sí, és evident, també ho hem de fer. Però també diem que el consens estratègic independentista, dins del món independentista, ens ha de permetre avançar. És per això que serveix posar-nos d'acord; posar-nos d'acord, consensuar estratègicament per avançar, però no per bloquejar.

I avui vostès, companys de Junts per Catalunya, bloquegen l'oportunitat que tenim entre mans després del mandat històric del 14 de febrer. Avui s'abstenen de poder desplegar tot el programa de govern i d'obrir la nova etapa que abans el senyor Aragonès explicava, amb tots els reptes que s'han d'afrontar de forma urgent al nostre país. Dit d'una altra manera: la unitat no es predica, es practica, i la confiança es construeix a base de fer camí.

Nosaltres hem assumit, i ho seguim assumint, la responsabilitat que tenim davant; hi hem deixat hores i hores i hores, i les hi deixarem totes, les hores i els dies que facin falta i que siguin necessaris per fer-ho possible. Vostès saben que ens hem reunit desenes d'hores, aquests últims dies, en més de quinze reunions, a banda de les trucades i de les trobades paral·leles, i que ens hem intercanviat fins a vuit propostes i documents de treball. Tenim tres dies per davant, després d'avui. Aprofitem-los. Ens emplacem a dimarts, aquí, una altra vegada. No renunciïn a fer-ho possible. Nosaltres no hi renunciarem, perquè creiem que el país no pot esperar més.

Deia que sí que hem aconseguit un acord amb la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, un bon acord, a més a més. Amb aquest acord entre la CUP i Esquerra Republicana de Catalunya obrim una porta que ens permet entrar i començar una nova etapa. Certament, és un acord global –i vostès ho han repetit moltíssim avui– que fixa uns mínims, un acord de mínims. I per això, com també ha dit el candidat Pere Aragonès, ens comprometem a seguir treballant per concretar-lo, per ampliar aquest acord i, òbviament, i sobretot, perquè es compleixi.

Però és un bon acord, és un bon punt de partida, tant en clau social com en clau nacional. Serveix per posar aquesta primera pedra, de manera que, entre moltes altres coses, permeti fer front a l'emergència habitacional, reforçar l'atenció primària, canviar el model d'ordre públic o preparar el nou embat democràtic. Ha costat. I és cert que també hi hem dipositat esperances. I per això ens toca ser exigents i responsables. I així ho serem.

Si mirem aquesta cambra, després del mandat del 14 de febrer –ja ho deia, però ho vull tornar a repetir–, veiem el Parlament més d'esquerres de la història democràtica recent de Catalunya. També veiem el Parlament més independentista dels últims anys, i, de fet, també de la història. Però també veiem el Parlament més feminista i més feminitzat. I també veiem el Parlament més divers en origen, en llengua i en orientació sexual. Malauradament –malauradament–, també veiem que, per primer cop des de la restauració de la democràcia, l'extrema dreta té presència en aquest Parlament, una presència que no podem ni volem obviar, ni podem deixar que marqui la seva agenda l'extrema dreta. Ho sabem molt bé, què és el que ells volen: aprofitar la propaganda, l'espectacle i el soroll necessari per estendre l'odi i tancar les vergonyes. No volem ni obviar ni deixar que marquin la seva agenda.

I com ho fem, això?, ens devem preguntar. Doncs treballant, deixant ben clar que aquest Parlament, aquest, continuarà sent el Parlament més d'esquerres, més inde-

pendentista, més divers, més feminista i més feminitzat de la història de Catalunya, i que treballarà en conseqüència. L'extrema dreta guanya quan és capaç de marcar l'agenda; l'extrema dreta perd quan guanyem tots i totes en drets i llibertats. I això és el que farem i que ens hem compromès a fer també des del Grup d'Esquerra Republicana en aquest Parlament, en aquesta legislatura: guanyar drets i llibertats per a tothom, continuar el compromís feminista del Parlament i del Govern, continuar amb el compromís amb la igualtat de drets per a tothom i per a tota la ciutadania, continuar amb el compromís per una Catalunya diversa i plural.

Ja ho vam fer fa vuitanta, noranta anys, just quan va néixer també el partit, Esquerra Republicana de Catalunya, que avui tinc l'honor de representar des d'aquest faristol. Llavors el republicanisme, l'obrerisme va plantar cara al feixisme i va conquerir drets. I ara ho tornarem a fer. Som hereus i hereves d'aquella Generalitat republicana dels anys trenta, i volem recuperar aquell esperit de transformació que va inspirar-nos des del 1931 i en endavant. Si llavors aquella Generalitat republicana, aquells anys, aquells governs van suposar un avenç social i nacional transformador, ara també volem que ho sigui, ara ho volem tornar a fer.

Si la república catalana dels anys trenta, amb el lideratge republicà, va servir per conquerir drets, sobretot i especialment per a les dones –per exemple, el dret a vot, l'accés a l'educació en igualtat de condicions, el reconeixement del matrimoni civil, la Llei de divorci o fins i tot el dret a l'avortament, que aquí a Catalunya es va aplicar–, actualment i aquests últims anys, també la tasca incansable d'Esquerra Republicana, conjuntament amb altres formacions –evidentment, s'ha de reconèixer–, també ha servit per fer possible la conquesta de drets com la renda garantida de ciutadania, l'ampliació de la protecció de les dones davant de la violència masclista, l'impuls de la llei trans, la despenalització de l'eutanàsia o la Llei d'igualtat de tracte i de no discriminació. I volem seguir, perquè sabem que quan Esquerra Republicana lidera –i està en condicions de liderar–, el país avança.

I sí, és cert, i deia abans que el moment és greu, és advers, és complicat, per les crisis que patim, les múltiples crisis que patim, per la pandèmia i per tota la gent que també ho està patint. Però justament era Manuel de Pedrolo, al seu llibre *Quan cal, hi som tots!*, que deia: «Catalunya sempre ha ressorgit després dels grans temporals, ho farà un cop més.» Per això, ara, malgrat aquests moments d'incertesa, també és i volem que sigui un moment d'esperança, de renèixer, de refer, de reconstruir, de transformar, de passar d'aquella Generalitat republicana dels anys trenta a la nova Generalitat republicana dels anys vint del segle XXI.

Vull agrair al candidat Aragonès i al futur president de la Generalitat de Catalunya que hagi compartit la visió de país, totes les propostes ambicioses per estar al costat de la gent que avui ha anat desgranant al llarg d'aquest debat d'investidura.

La nova Generalitat republicana serà, sens dubte, un govern al costat de la gent, progressista, transformador, profundament feminista, desacomplexadament ecologista i radicalment democràtic. I, evidentment, fem nostre, perquè és el nostre, el programa de govern que ens ha presentat el candidat aquest matí.

Perquè el que ens mou és ajudar la gent, ajudar la gent d'aquest país, i per això, serem sempre garants de drets i de llibertats a tot arreu: dret a la salut, drets socials, dret a l'educació, com ho han estat i ho són les escoles obertes i segures, drets per a totes les dones amb igualtat efectiva i real, dret a la cultura, dret a defensar la nostra llengua, tant la catalana com l'aranès, a tenir equitat territorial, perquè sense equitat entre la gent el país no té sentit. Sense combatre tampoc l'emergència climàtica, el país no serà. És per això que parlem d'un govern republicà, d'un govern transversal i compromès amb els reptes globals.

Tenim molt clar el projecte i les prioritats que ha de tirar endavant aquest nou govern: un govern al costat de la gent, un govern feminista, un govern útil des del minut u. I el rescat social, efectivament, ha de ser una de les prioritats, reconstruir el país, una feina imprescindible. I per nosaltres ha de servir, està clar també, aquest

Govern, per posar els fonaments de la república catalana i per fer possible, per tant, la independència del nostre país.

I volem fer aquest rescat, aquesta reconstrucció per a la gent, per a la gent sobretot més vulnerable, la gent que més pateix; per als joves, que si veuen un futur o s'imaginen un futur en aquest moment, el veuen amb angoixa i amb frustració; per als treballadors que se'n podran sortir, però aquells que també ho tenen complicat o tindran més problemes per realçar la persiana; per als que pateixen el SEPE de la vergonya i per a tots aquells autònoms que també estan amb dificultats; per a les famílies, que han de fer mans i mànigues, els darrers mesos més que mai; per als que tenen a sobre la llosa de desnonaments. És urgent, és urgent que abordem tot això; és urgent fer un front comú aquí. Aquesta gent no pot esperar, el país no pot esperar, i, probablement, moltíssima de la gent del nostre país està farta de discussions barroques que ningú entén un cop creuem les portes del Parc de la Ciutadella.

Avui Catalunya necessita un president, necessita un govern amb les funcions plenes i un govern també amb plena ambició nacional. No podem, per tant, abstenir-nos de fer la feina que la gent espera de nosaltres. Avui podrem sortir..., podríem sortir d'aquí amb un govern en condicions de desplegar immediatament el Pla per a la reactivació econòmica i protecció social, que contempla més de 31.000 milions d'euros en actuacions específiques per impulsar l'economia per la vida, la digitalització, la transició ecològica, la societat del coneixement i una perspectiva de gènere transversal. Avui ens cal una Generalitat plena que lideri la captació i el desplegament dels fons europeus. D'aquesta crisi només en podrem sortir, i és la manera de sortir-ne, si apliquem receptes diferents de les que es van aplicar a l'anterior crisi. En aquell moment van ser retallades i austeritat, i ara és més inversió social i econòmica per a la gent i per al país.

Necessitem aquests fons i aquesta captació de recursos per tal de transformar sectors essencials de la nostra economia, com el turístic, com l'automobilístic, com el sanitari, el petroquímic, l'agroalimentari, per generar noves indústries, per liderar una economia del coneixement plenament sostenible.

I sí, volem un govern també transformador i transparent: tolerància zero, com sempre, amb la corrupció. I en això també els fets ens avalen per si sols: Esquerra Republicana amb noranta anys d'història, amb vocació de servei públic i sense un sol cas de corrupció. Una trajectòria que volem posar al servei de l'Administració pública d'aquest país per tal de desplegar una administració republicana propera, eficient i transparent. Aquest és el govern que volem, perquè creiem que és el millor govern per al país, que és el millor govern per a la gent.

Per tant, davant d'aquesta crisi social, hem de rescatar socialment el país; davant de la crisi econòmica, hem de reactivar l'economia per reconstruir el país i també transformar-lo, i davant de la crisi democràtica i de la retallada de llibertats i de drets que patim, hem de refermar-nos novament en l'exercici de l'autodeterminació i de l'amnistia. Per això també volem, per això també farem possible aquest govern compromès amb la independència i que ens permeti avançar, que ens permeti culminar el camí cap a la república catalana; només una república catalana, només amb la república, podrem completar definitivament la reconstrucció i la transformació del nostre país i el rescat social que mereix la gent que necessita ser ajudada. Només amb la república catalana, a part de rescatar i reconstruir el país, serem capaços també d'acabar amb la repressió incessant d'aquest Estat, que és l'única resposta que ens ofereix: repressió, repressió i repressió.

Justament en aquest punt, doncs, vull aprofitar per reclamar la llibertat, com no pot ser d'altra manera, dels companys i companyes: de l'Oriol, de la Carme, del Raül, de la Dolors, dels Jordis, del Josep, del Quim, del Jordi, dels nostres companys i companyes que estan injustament empresonats, injustament condemnats des de fa més de tres anys. Com també tenim ben present tots els companys i companyes exiliades, de qui també exigim la llibertat i, per tant, el seu retorn: la Marta, el presi-

dent Puigdemont, el Toni, la Clara, l'Anna, el Lluís. I som feliços de tenir avui aquí, ja fa uns dies, la Meritxell, entre nosaltres, malgrat que el seu calvari repressiu encara no hagi acabat. (*Aplaudiments.*)

Avui i cada dia tenim ben present que al nostre país hi ha pràcticament tres mil persones represaliades per ser independentistes –per ser independentistes–, per res més, i per haver defensat, això sí, la llibertat, la democràcia, per haver defensat les urnes, per haver defensat el futur d'aquest país. I això, evidentment, s'ha d'acabar. S'ha de poder resoldre democràticament i políticament. És per això que aquest Govern també ha d'estar determinat i ha de ser determinant per superar i acabar la repressió.

En aquest camí cap a la república catalana, des d'Esquerra Republicana sabem com fer-ho. En tot cas, hem imaginat, hem analitzat, hem proposat una manera per fer-ho. Ho hem explicat en diverses ocasions: per guanyar definitivament el país que imaginem, la república catalana, volem seguir sumant, ser més, ser més forts, per tornar-hi i per guanyar definitivament.

L'1 d'octubre vam guanyar, vam guanyar a l'Estat. La força col·lectiva, en aquell moment, de les institucions, conjuntament amb la gent, amb la complicitat, amb la mobilització ciutadana, amb l'organització popular, tota aquesta força democràtica va servir per derrotar l'Estat, efectivament. Però aquella victòria, aquella gran victòria, que és una de les més grans victòries que hem pogut viure al nostre país, no va ser possible, no va fer possible materialitzar l'objectiu, que és el de tenir una república catalana ja al nostre país. Per això hem de recollir els aprenentatges de l'octubre català, conservar les fortaleces que teníem i que seguim tenint, treballant aquelles febleses i poder assumir una sèrie de reptes per preparar-nos millor, per generar les condicions que facin possible, com deia abans, que hi puguem tornar i que, en aquest cas, puguem guanyar definitivament.

I, sí, nosaltres pensem que la millor manera, que el millor instrument de tornar-hi és un referèndum, perquè és aquell instrument, aquella eina que permet votar a tothom –al matí ho explicava el candidat–, tant els del sí com els del no, interpella a tothom del nostre país. I també diem que la millor manera d'aconseguir aquest referèndum justament és a través d'un procés de negociació, d'un procés democràtic; per tant, de poder tenir un referèndum pactat al nostre país, sense la violència policial a les portes dels col·legis electorals.

I és cert, amb tot l'escepticisme del món –que també és el nostre, aquest escepticisme–, però també amb tot el convenciment, no creiem que sigui gaire intel·ligent regalar la bandera del diàleg al nostre adversari, regalar la bandera de la negociació, aquesta bandera que és ben preuada a nivell internacional i que també, fins i tot a nivell intern, per càrrega de legitimitat i de fortaleza democràtica..., doncs no creiem que sigui gaire intel·ligent regalar la bandera de la negociació o del diàleg al nostre adversari, que en aquest cas és l'Estat. Per això defensem un procés de negociació on la proposta catalana és clara. Són els consensos de país. Les respostes que generen més consens a la nostra societat: autodeterminació i amnistia.

I volem passar de la judicialització a la política. Volem passar de les amenaces al diàleg i a la negociació. Volem passar de les sentències i de les condemnes a la democràcia. I volem passar de les inhabilitacions, de la presó i de l'exili, a l'amnistia. Tan certa és la nostra aposta per la política, com obvi que intuïm que probablement amb això no n'hi haurà prou, perquè davant no hi tenim un estat democràtic.

I per això cal combinar aquesta estratègia de l'acumulació de forces, o, en tot cas, aquesta estratègia de la negociació i de la fortaleza en les negociacions, amb un procés de preparació i d'acumulació de forces, per poder desplegar i plantejar un nou embat; un nou embat democràtic on hauran de tenir un paper, certament, la desobediència civil, sí, és clar, i on haurem de seguir treballant per acumular més fortaleza en l'àmbit municipal, en la mobilització popular, en l'àmbit internacional generant més complicitats, més fortaleza en tots els sectors estratègics, com els econòmics o

sindicals, per ser més, per ser més forts. Perquè qualsevol pas que fem endavant sigui aplicable i es pugui sostenir.

Haurem de recuperar el consens estratègic, evidentment. Un consens que volem de forma compartida i de forma transversal. I sí, també tornem a repetir aquí que el Consell per la República és un instrument necessari, i a la vegada saben, sabem i compartim entre tots i totes que s'ha de reformular. Doncs som-hi.

Per fer tot això ens necessitem a tots aquells qui compartim el projecte de república catalana. On estan les discrepàncies amb aquest full de ruta que expliquem des d'Esquerra Republicana? On són aquells punts de desacord que fan impossible que avui puguem tindre aquesta majoria de setanta-quatre diputats i diputades aquí? Què és el que no els agrada d'aquesta estratègia, d'aquesta proposta que expliquem de forma oberta i diàfana des d'Esquerra Republicana? Nosaltres hi trobem molts punts compartits, o tants punts compartits que ja farien possible un acord.

De fet, amb la CUP hem arribat a un acord, un punt de trobada malgrat les distàncies i malgrat les diferències. Avui els que no seran a la suma dels setanta-quatre diputats independentistes seran els diputats i diputades de Junts per Catalunya. Els que no faran possible la unitat del 52 per cent seran vostès, els diputats de Junts per Catalunya.

El resultat de les eleccions deia abans que ens havia donat el mandat, també, de posar-nos d'acord, i, de fet, fent aquest mandat de posar-nos d'acord i que no hi hagi cap majoria forta, cap majoria absoluta, fa que s'avalin totes les vies, totes les propostes que estem defensant entre tots i totes. I això vol dir que hem de combinar les nostres forces i les nostres estratègies, com proposem també des d'Esquerra Republicana. Doncs som-hi. No busquem més excuses.

Sobre aquest camí de la resolució del conflicte i d'aquesta aposta per l'autodeterminació i l'amnistia, m'adreço també a tota la cambra, però especialment als diputats del Partit dels Socialistes. Saben que aquest és el camí, aquest camí de la resolució democràtica, dels consensos del nostre país, és el camí per solucionar el conflicte de fons entre Catalunya i l'Estat espanyol. Aquest camí passa per votar. Aquest camí passa per la llibertat dels presos i les preses, pel retorn dels exiliats i, per tant, per la fi de la repressió. Però crec que no és només que ho sàpiguen vostès, que ho saben, que s'ha d'apostar per la resolució democràtica del conflicte i probablement apellar als consensos també, sinó que també ho saben la majoria dels seus votants, els votants del Partit dels Socialistes que estan també a favor d'un referèndum acordat i també estan a favor de l'alliberament dels presos i les preses polítiques.

Setanta-set per cent dels catalans i les catalanes es mostren en contra dels presos i les preses polítiques, incloent-hi un 45 per cent dels votants de Ciutadans i un 70 per cent dels votants del PSC. Per tant, els diem, als senyors i senyores socialistes, que es deixin d'alinejar amb el bloc del 155, el bloc que tapa les vergonyes de la monarquia corrupta, el bloc que posa en qüestió els drets més fonamentals com el de l'habitatge digne, el bloc que decideix abans vetar la llei de l'amnistia que derogar la llei mordassa, el bloc que prefereix seguir reprimint l'independentisme que fer un cordó sanitari a l'extrema dreta, el bloc del règim del 78. Poden triar. Els senyors i senyores del PSC poden triar si segueixen enfortint aquest bloc o si es volen sumar als consensos majoritaris del país en aquest camí del diàleg, de la negociació, de la democràcia, de l'amnistia i, per tant, de fer i exercir el dret més democràtic.

Acabo. Acabo amb una referència directa al candidat Aragonès. Compti amb el suport d'Esquerra Republicana. És evident, però no volíem deixar de dir-ho. Avui. Compti amb aquest suport avui, dimarts, quan faci falta i sobretot quan sigui president. Permeteu-me una referència més personal. I diuen que allò personal és també allò polític. Pere, ens coneixem des de fa més de quinze anys. Déu n'hi do! Llavors érem més joves, però amb els mateixos ideals. Forjàvem la lluita juvenil a través de les Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya, les JERC, i crèiem, mentre fèiem acampades joves, jornades de formació, campanyes pels drets juvenils, crèiem,

mentre fèiem tot això, que tot era possible. Llavors potser encara no sabíem tot el que ens deparava el futur, que viuríem un dels dies més gloriosos de la nostra història i del nostre país, com l'U d'Octubre, o que en els moments més durs de la represiò postfranquista al nostre país ens tocava prendre el relleu i passar a primera línia dins d'Esquerra Republicana abans d'hora.

Allò que imaginàvem fa quinze anys ara ho podem fer possible: un lideratge del país des del republicanisme, amb l'aposta per la independència des de l'esquerra. Avui has fet un discurs i un debat digne del president de Catalunya. Has demostrat que tens el país al cap, la força a les mans i la valentia al cor. Has demostrat que saps el que vols per a Catalunya i què és el que necessita la gent d'aquest país. Potser –de fet, segur–, avui no tindràs els vots necessaris per esdevenir president. Però les esperances no es poden posposar eternament, ni es pot abaratir el somni d'aquest país per culpa de mirades partidistes. Allò que sembla impossible, a vegades només tarda una miqueta més.

La presidenta

Hauria d'acabar, senyora Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Acabo, presidenta.

La presidenta

Ha consumit el temps.

Marta Vilalta i Torres

Acabo, presidenta. Si no és avui, serà dimarts. Treballem, per tant, per fer-ho possible. Des d'aquí estenem la mà novament i una altra vegada a Junts per Catalunya perquè després de la votació d'avui tindrem tres, quatre dies. Aprofitem-los. No renunciem a fer-ho possible. No segueixin abstenint-se de la responsabilitat d'aprofitar aquesta oportunitat. Com ens diu l'estimat Raül Romeva, «anem i seguim amb el cap ben alt, la mirada llarga, el verb serè i la mà estesa», una bona manera de seguir avançant amb pas ferm i decidit cap a la república catalana de la llibertat, la justícia i la prosperitat per a tothom.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Pere Aragonès.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, diputada Vilalta, diputats d'Esquerra Republicana de Catalunya, voldria començar dient que per mi és un honor ser el candidat d'Esquerra Republicana de Catalunya a la presidència de la Generalitat. És un honor representar un partit de noranta anys d'història, que suma, en la seva llarga nòmina de serveis al país, els noms dels presidents Macià, Companys, Irla i Tarradellas. Quan mires enrere en la història d'aquests noranta anys de compromís per la república, per la justícia social, per la llibertat de Catalunya, sents una gran responsabilitat. I, per tant, sento una gran responsabilitat i un honor a l'hora de representar el partit més represaliat de la història de Catalunya, però també el partit dels persistents, de la gent determinada, de la gent determinada en els valors republicans de la llibertat, de la igualtat i de la fraternitat; el partit que ha fet de les sumes de persones diverses, de les sumes de tradicions polítiques diverses de l'esquerra nacional catalana, el camí per créixer i per representar a tot el país.

Si avui presento la meua candidatura a la presidència de la Generalitat en aquest debat d'investidura, ho faig perquè em sé acompanyat de moltes dones i homes en aquest camí. I citaré dues persones a qui vull agrair especialment el suport, la determinació i la confiança: Oriol Junqueras i Marta Rovira. *(Aplaudiments.)*

Em dirigeixo, en aquesta darrera intervenció abans de la votació, al conjunt de diputats de la cambra, però també al conjunt, especialment, de diputats d'aquesta majoria independentista. Agraïxo als diputats d'Esquerra Republicana i de la CUP el seu vot favorable a la investidura. Treballaré per estar-ne a l'alçada, de la confiança dipositada. També em vull dirigir als diputats independentistes de Junts que avui encara no donaran el seu vot favorable. Nosaltres, la gent d'Esquerra Republicana, sempre hi hem estat. A la inversa, sempre hi hem estat. Per primera vegada des de l'any 2012, el candidat independentista en els debats d'investidura no rebrà el vot del que representa l'espai polític de Junts. Va ser així el 2012, el 2015, el 2016 i el 2018. En totes aquestes ocasions, Esquerra Republicana va donar el seu vot favorable; també en aquesta legislatura quan s'ha tractat de donar confiança a la Mesa del Parlament amb la presidenta Laura Borràs.

Ho hem fet perquè creiem que és precisament la manera de contribuir a forjar acords, que en molts casos no han estat fàcils, però que estic convençut que això ens ha d'il·lustrar que, més d'hora que tard, és necessari un acord per desbloquejar la situació de provisionalitat i interinitat que fa massa temps que arrossega el país. Massa temps d'interinatge, massa temps de provisionalitat. No podem deixar passar més temps, perquè portem massa temps perdut. Perdut, perquè no tenim un govern amb plenes funcions, a causa de la repressió, que pugui defensar plenament, amb totes les funcions, els drets de Catalunya, que són els drets de la seva gent.

Convoquem-nos demà mateix, si cal. Convoquem-nos i treballem vint-i-quatre hores al dia perquè d'ara fins a la següent votació d'investidura tinguem un acord. Crec que ha estat clar en aquest debat que no hi ha tantes coses que ens separen, que, de fet, en ocasions anteriors –he citat el 2012, el 15, el 16, el 18– hi havia situacions més grans que ens separaven, i en molts d'aquests casos, amb poc temps, vam fer possible l'acord. Jo hi posaré tot de la meva part –tot de la meva part.

I em vull dirigir finalment també al conjunt del país i a totes les ciutadanes i a tots els seus ciutadans formulant un compromís clar. Des d'una convicció republicana d'esquerres i independentista governaré per a tothom, per a tots els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país, pensin com pensin, hagin votat a qui hagin votat, amb la màxima ambició i amb tot el compromís, perquè aquest país s'ho mereix tot. Un país que ha de pensar en gran, que ha de tenir la màxima ambició de prosperitat i de llibertat, que són, en definitiva, la prosperitat i la llibertat i els drets de la gent que hi viu.

Volem bastir una nova Generalitat republicana que reconciliï les institucions d'aquest país amb tota la seva ciutadania, a través de la garantia de drets socials i econòmics, civils i polítics, i amb la defensa dels serveis públics. Volem tirar endavant una nova manera de governar, més pròxima, més arran de terra, com citava aquest matí el president Maragall, amb vocació transformadora.

Acabo. Presento la meva candidatura perquè vull estar al servei de la Catalunya sencera, amb tota la seva diversitat, amb tota la seva pluralitat i amb tota la seva ambició. I presento la meva candidatura, perquè a través de la presidència de la Generalitat vull fer la meva funció, com va dir Salvador Espriu a *La pell de brau*, com el més humil dels servidors, al servei de la ciutadania de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

Moltes gràcies.

Finalitzades, doncs, les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, procedirem en aquest moment a la votació.

D'acord amb l'article 4.3 de la Llei de presidència de la Generalitat i del Govern i l'article 150 del Reglament del Parlament de Catalunya, perquè el candidat resulti

investit ha d'obtenir els vots de la majoria absoluta. Aquesta elecció comporta alhora l'aprovació del programa de govern.

Tal com ja s'ha anunciat, la votació és pública i per crida. Es votarà per ordre alfabètic, començant pel diputat o diputada el nom del qual hagi sortit extret per sorteig.

(La presidenta treu una bola amb el número del diputat pel qual ha de començar la votació nominal.)

Aquest número que ha sortit és el número 16 i correspon al diputat Joan Canadell. Prego, doncs... *(Remor de veus.)* Prego, doncs... Silenci, si us plau. Prego, doncs, als secretaris tercer, Pau Juvillà, i segon, Jaume Alonso-Cuevillas, que anomenin el nom dels diputats i diputades. I quan aquest nom sigui anomenat, responguin els senyors diputats amb «sí» o «no» o «abstenció». Sàpiguen que els membres de la Mesa votaran al final.

El secretari tercer

Joan Canadell i Bruguera: «Abstenció.»

Eva Candela Lopez: «No.»

Dolors Carreras Casany: «No.»

Carlos Carrizosa Torres: «No.»

Cristina Casol Segué: «Abstenció.»

Carles Castillo Rosique: «Sí.»

Basha Changué Canalejo: «Sí.»

David Cid Colomer: «No.»

Bartomeu Compte Masmitjà: «Sí.»

Dani Cornellà Detrell: «Sí.»

Francesc de Dalmasas i Thió: «Abstenció.»

Jenn Díaz Ruiz: «Sí.»

Elena Díaz Torrevejan: «No.»

Najat Driouech Ben Moussa: «Sí.»

Anna Maria Erra i Solà: «Abstenció.»

Assumpta Escarp Gibert: «No.»

Ramon Espadaler Parcerisas: «No.»

Mercè Esteve i Pi: «Abstenció.»

Laia Estrada Cañón: «Sí.»

Ferran Estruch i Torrents: «Sí.»

Jordi Fàbrega i Sabaté: «Abstenció.»

Anna Feliu Moragues: «Abstenció.»

Alejandro Fernández Álvarez: «No.»

Juli Fernàndez i Olivares: «Sí.»

Lucas Silvano Ferro Solé: «No.»

Antoni Flores i Ardiaca: «Sí.»

Glòria Freixa i Vilardell: «Abstenció.»

Jordina Freixanet i Pardo: «Sí.»

Antonio Gallego Burgos: «No.»

Joan Carles Gallego i Herrera: «No.»

María Elisa García Fuster: «No.»

Mario García Gómez: «No.»

Joan García González: «No.»

Joan Carles Garcia Guillaumon: «Abstenció.»

Rocío García Pérez: «No.»

Joan Garriga Doménech: «No.»

Ignacio Garriga Vaz de Concicao: «No.»

Gemma Geis i Carreras: «Abstenció.»

Pol Gibert Horcas: «No.»

Cristòfol Gimeno Iglesias: «No.»

David González Chanca: «No.»
Jessica González Herrera: «No.»
Anna Grau Arias: «No.»
Rosa Maria Ibarra Ollé: «No.»
Salvador Illa i Roca: «No.»
Jordi Jordan Farnós: «No.»
Josep Maria Jové Lladó: «Sí.»
Maria Assumpció Lailla Jou: «Abstenció.»
Isabel Lázaro Pina: «No.»
Gemma Lienas Massot: «No.»
Lluïsa Llop i Fernàndez: «Sí.»
Antonio Ramón López Gómez: «No.»
Mónica Lora Cisquer: «No.»

El secretari segon

Sergio Macián de Greef: «No.»
Aurora Madaula i Giménez: «Abstenció.»
Marta Madrenas i Mir: «Abstenció.»
Ernest Maragall i Mira: «Sí.»
Ignacio Martín Blanco: «No.»
Engelbert Montalà i Pla: «Sí.»
Pau Morales i Romero: «Sí.»
Raúl Moreno Montaña: «No.»
Marta Moreta Rovira: «No.»
Jordi Munell i Garcia: «Abstenció.»
Esther Niubó Cidoncha: «No.»
Òscar Ordeig i Molist: «No.»
Mònica Palacín i París: «Sí.»
Joaquim Paladella Curto: «No.»
Teresa Pallarès Piqué: «Abstenció.»
Sílvia Paneque Sureda: «No.»
Eva Parera i Escrichs: «No.»
Marc Parés Franzi: «No.»
Xavier Pellicer Pareja: «Sí.»
David Pérez Ibáñez: «No.»
Núria Picas Albets: «Sí.»
Lluís Puig Gordi: «Abstenció.»
(Aplaudiments perllongats.)
Eulàlia Reguant i Cura: «Sí.»
Jordi Riba Colom: «No.»
Carles Riera Albert: «Sí.»
Mònica Ríos García: «No.»
Josep Rius i Alcaraz: «Abstenció.»
Lorena Roldán Suárez: «No.»
Sílvia Romero Galera: «No.»
Ferran Roquer i Padrosa: «Abstenció.»
Juan Luis Ruiz López: «No.»
Maria Dolors Sabater i Puig: «Sí.»
Sergi Sabrià i Benito: «Sí.»
Mònica Sales de la Cruz: «Abstenció.»
Josep Lluís Salvadó Tenesa: «Sí.»
Raquel Sans Guerra: «Sí.»
Susana Segovia Sánchez: «No.»
Meritxell Serret i Aleu: «Sí.»

Beatriz Silva Gallardo: «No.»
Alberto Tarradas Paneque: «No.»
Francesc Ten i Costa: «Abstenció.»
Jordi Terrades Santacreu: «No.»
Judith Toronjo Nofuentes: «Abstenció.»
Roger Torrent Ramió: «Sí.»
Salvador Vergés i Tejero: «Abstenció.»
Laura Vilagrà Pons: «Sí.»
Marta Vilalta i Torres: «Sí.»
Montserrat Vinyets Pagès: «Sí.»
Maria Jesús Viña i Ariño: «Sí.»
Rubén Viñuales Elías: «No.»

El secretari tercer

Manuel Jesús Acosta Elías: «No.»
Jordi Albert i Caballero: «Sí.»
Jéssica Albiach Satorres: «No.»
Judit Alcalá González: «No.»
Matías Alonso Ruiz: «No.»
Oscar Aparicio Pedrosa: «No.»
Irene Aragonès Gràcia: «Sí.»
Elsa Artadi i Vila: «Abstenció.»
Anna Balsera i Marín: «Sí.»
Albert Batet i Canadell: «Abstenció.»
Maria Antònia Batlle i Andreu: «Abstenció.»
Helena Bayo Delgado: «No.»
Andrés Bello Sanz: «No.»
Marina Bravo Sobrino: «No.»
Eusebi Campdepadrós i Pucurull: «Abstenció.»

El secretari segon

Alícia Romero Llano: «No.»
Meritxell Budó i Pla: «Abstenció.»
Damià Calvet Valera: «Abstenció.»
Ester Capella Farré: «Sí.»
Chakir el Homrani Lesfar: «Sí.»
Teresa Jordà i Roura: «Sí.»
Jordi Puignero i Ferrer: «Abstenció.»
Ramon Tremosa Balcells: «Abstenció.»
Alba Vergés i Bosch: «Sí.»
Pere Aragonès Garcia: «Sí.»
Ruben Wagensberg Ramon: «Sí.»
Pau Juvillà Ballester: «Sí.»
Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol: «Abstenció.»
Ferran Pedret i Santos: «No.»
Eva Granados Galiano: «No.»
Anna Caula i Paretas: «Sí.»
Laura Borràs i Castanyer: «Abstenció.»
(*Remor de veus.*)

La presidenta

Silenci, si us plau.

El resultat de la votació ha estat el següent: 42 sí, 61 no, 32 abstencions.

Atès que el senyor Pere Aragonès en aquesta votació no ha obtingut la majoria absoluta que estableix l'article 4.3 de la Llei de la presidència de la Generalitat i del

Govern i d'acord amb l'article 4.4 de l'esmentada llei, el candidat es pot sotmetre a un segon debat i a una segona votació, en la qual serà suficient majoria simple.

Abans d'acabar, de la mateixa manera que he iniciat el Ple parlant de represaliats, de feminicidis i de persones migrants, vull acabar esmentant l'abassegadora xifra de defuncions per covid fins al dia d'avui: 21.207 vides perdudes.

Finalment, atenent també a criteris d'austeritat i de conciliació i de manera plenament vigent en l'ordenament, la sessió es reprendrà el dia 30 de març a les deu del matí.

Moltes gràcies, s'acaba la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de deu del vespre i tres minuts.